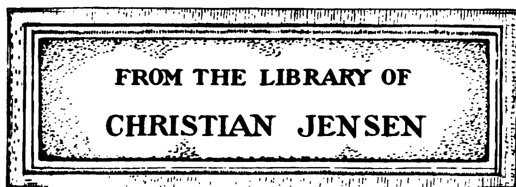

FROM THE LIBRARY OF
CHRISTIAN JENSEN

Billedhuggerens Datter

eller

Den gamle Kirke i Horsens,

Fortælling, grundet paa et dansk Sagn.

af

N. K. Lassen.

1ste Del.

Vejle.
Udgivet af K. Horstman.
Trykt hos A. K. Jensen.
1875.

Efterfølgende Fortælling, „Billedhuggerens Dat-, som i Aaret 1852 blev trykt i Kjøbenhavn, var første Fortælling, jeg skrev. Den blev skreven i land, medens jeg boede der, og Sproget var, som ge af Uvantheden med at omgaaes Modersmaalet, et mangelfuldt, hvorfor jeg sendte Fortællingen n mig anbefalet Mand i Kjøbenhavn, hvem jeg odede om at efterse og rette i den, hvad Sproangik; men desværre nøjedes han ikke med dette, greb ind i selve Handlingen og forkortede flere der, hvorved det hele forvanskedes, saa at der nkom Urimeligheder og Modsigelser, som ikke let e undgaa en opmærksom Læser, og tillige kastede et daarligt Lys paa Forfatteren.

Da Bogen imidlertid allerede 1868 var udsolgt Boghandelen, saa har jeg ment, at det maaske ikke umulig, at den atter kan vinde Læsere, i Særhed paa den Maade, den vil blive udgivet, og jeg derfor atter omskrevet den i sin først udar-

bejdede Form, saaledes som jeg skrev den i det tyske Sprog i Aaret 1841, men dengang ikke naaede at faa den trykt. I den foreliggende Form haaber jeg den vil vinde Læsernes Bifald.

Søvind pr. Horsens i Desember 1874.

N. K. Lassen.

Indledning.

Paa Østkysten af Jylland ligger Kjøbstaden rsens, en af de ældste og skjønneste i Landet.

I denne Stad findes flere Mindesmærker, der ne om en høj Alder. Et af disse Fortidsminder, r forekommer i den følgende Fortælling og paa en aade kan anses som Hovedsujettet, er det, jeg her l forsøge at beskrive noget nøjere. Det er nemlig arie-Kirken, eller, som den almindelig kaldes: „Den mle Kirke".

Denne Kirke var bygget længe før Reformasjo- s Indførelse i Norden, og var da et Bedehus de fromme Søstre af det i Byen værende nekloster.

I Midten af Borggaden befinder sig en lav ur med en, ved en Stakitport tillukket Indgang, r fører til Kirkegaarden, hvorpaa den gamle Kirke ar.

Kirken selv danner en langagtig Firkant, paa hvis nordre Side den store Port er anbragt, og paa denne Side af Kirken findes de Tegn eller Mærker, som staa i Forbindelse med de mangehaande Sagn og Fortællinger, som leve i Folkemunde, og som ofte tildrager sig fræmmede Besøgendes Opmærksomhed.

I Nærheden af Porten ser man, paa det af store Granitblokke bestaaende Fundament, et i en Sten indhugget Billede af en Jomfru med to smaa Hunde; lidt længere mod Øst ser man i Muren fire Huller eller Fingerspor, og et Par Skridt derfra det femte, ikke højere anbragte, end at man bekvemt kan naa dem, og endelig en lille med et lille Jærngitter forsynet Aabning, der gaar ind i en lille Selle.

Kirken er i det Indre overalt, næsten til Overflødighed, udstyret med Billedskjærerarbejde, Malerier, Forgyldning o. desl.; men Alteret, hvorpaa man tydelig ser den største Konst og Flid anvendt, overtræffer dog alt det øvrige. Alterbilledet er Billedhuggerarbejde, fræm- eller fritstaaende Figurer, smykkede med Guld og Farver efter den Tids Smag, og forestiller Øjeblikket, hvor Forløseren ved sin Lidelse og Død paa Korset beviste sin Kjærlighed til Menneskene og Sandheden af sin guddommelige Lære. I Midten ser man Korset med Frælseren, til begge Sider de med ham dømte Forbrydere; i Forgrunden til venstre romerske Soldater, som kaste Tærninger om hans Kjole, og nogle Krigere til Hest; til højre Frælserens Moder, nedsunken i Fortvivlelse, og understøttet af sine Veninder.

Ovenomtalte er det, der særlig tiltrækker sig enhver Fræmmeds Opmærksomhed, og det er ogsaa dette, der er lagt til Grund for efterfølgende Fortælling.

Dog et have vi endnu at tilføje, og det er, at der, foruden det allerede nævnte Nonnekloster, ogsaa fandtes et andet, Graabrødremunkene tilhørende Kloster, som laa paa det Sted, hvor nu Hospitalet i Horsens staar.

1.

Morgenen i Billedhuggerværkstedet.

Det var en raa, kold Efteraarsmorgen. En t
Taage hvilede over Jorden og indhyllede hele Egn
i et fugtigt, uigjennemsigtigt Slør, som skjulte se
nærliggende Gjenstande for Øjet, da Mester Albre
Thorson traadte ind i sit Værksted, hvor han fa
sin Lærling, Harald, i fuldt Arbejde.

„Harald," tiltalte Mesteren ham, „fra den
lige Morgenstund hører jeg Dig arbejde, og se
den sildige Aftenstund, naar alt hviler om Dig,
rer Du flittig Din Hammer og Mejsel. Vel er
der jeg Din Iver; men Du bør dog ikke forgle
at alt har sin Tid i Livet, og at Du ikke selv
berøve Dig den nødvendige Hvile; thi vid, at
Legemet anstrænges for stærkt og Kræfterne fo
forbruges, da trættes ogsaa Sjælen, og Slaph
blive den fordærvelige Følge, som efterlader ki
for tydelige Spor paa vore Værker."

Stille og opmærksom havde Harald hørt
'de Mester; men da denne nu tavg, svare
nt og med dyb Højagtelse:

„Mester, siden I har anbetroet mig dette Arbejde, har jeg ingen Ro mere; det driver mig fra Lejet i den mørke Midnatstime, og naar jeg saa ser de klare Stjerner tindre, uden at de dog tilstrækkelig kunne lyse op i Nattens Mørke, venter jeg længselsfuldt til Morgenens første Straaler dæmrer, for at jeg da glad kan ile til mit Arbejde. Derfor, kjære Mester, vredes ikke, om jeg end mangen Gang i denne Tid forstyrrer Husets Stilhed og Eders Ro og Hvile; thi hvert Slag af min Hammer, er kun en svag Gjenlyd af mit taknæmlige Hjærte."

„Jeg er saa langt fra at vredes paa Dig," sagde Albrecht, „at jeg tværtimod elsker Dig endnu mere og glæder mig over, at Sæden, som jeg nedlagde i Dit Hjærte, er falden i frugtbar Jord. Jeg ved godt, at Kjærligheden til Konsten ingen Hvile tilsteder den højtstræbende Aand, men sporer den til ny Anstrængelse. Snart skulle ogsaa Dine allerede erhvervede Færdigheder fræmstilles for Verdens, for de beskuende og bedømmende Menneskers Øjne. Naar den Vinter, som nu stunder til, er gaaet over Jorden og Vaaren dragen ind, naar den glade Opstandelsesfest nærmer sig og vi have tilendebragt vor Gjærning, og Kirken staar færdig, da kommer den Tid, da Du skal drage ud og stræbe at naa det høje Maal: at blive en fuldkommen Konstner. Efter et Løvte, som jeg har givet den fromme Abbed i Boller, Benedikt, skal vort Værk være endt og Kirken færdig til at overgives og aabnes for Menigheden, naar Langfredag kommer. Jeg havde ønsket, at det først skulde være sket paa Paaskedagen; thi ligesom Frælseren opstod af Graven, saaledes er Kirken opstaaet af Gruset; men Benedikt vil have det skal være om

Fredagen, og jeg har givet mit Løvte. Men naar dette er sket, da, min Søn, skal Du tage Din Vandringsstav og opsøge det skjønne Land, hvori Du engang saa Dagens Lys, Dit Fødeland, det skjønne Italien. I Konstens Sæde, det gamle, herlige Rom, der vil Du finde rige Konstskatte, og naar disse fræmstille sig for Dit beskuende Øje, da vil Du først ret lære at elske og beundre vor herlige Konst, naar Du ret har skuet dens Storhed og overvældende Magt."

Mester Albrecht byggede paa denne Tid en Kirke, i hvis Fuldendelse kun manglede Alteret og Prædikestolen. Selv havde han begyndt paa sidstnævnte og anvendte derpaa al sin Flid og Konstfærdighed, medens han derimod havde overdraget Udførelsen af Alteret til sin Lærling, idet han fast stolede paa dennes Talent. Den Iver, Harald lagde for Dagen ved dette vigtige og store Arbejde, var Aarsagen til den forhen anførte Samtale.

Prædikestolen, som Mester Albrecht anvendte saa stor Flid paa, bestod af enkelte Afdelinger, skilte fra hinanden ved fint udskaarne Seculer, og i hver Afdeling, i ophøjet Arbejde, en forskjællig Fræmstilling af de vigtigste Øjeblikke i Frælserens Liv, samt overalt, hvor det lod sig forene med en ren, ophøjet Konstsans, smykket med konstfulde Arabesker og Sirater.

Med dyb Tanke havde han valgt Moses med Lovens Tavler til, som Støtte derunder, at bære Prædikestolen, ligesom Moseloven var den, der bar eller tjente til Grundvold for den gamle Religion, hvori Menneskene vare under Loven, indtil Frælseren med sin rene guddommelige Kjærlighedslære frigjorde dem og viste dem Vejen til Faderen.

Moses-Figuren bar Lovens Tavler i den venstre Arm og i den højre Haand en lang, sort Stav.

Mester Albrecht var just i Færd med at fastsætte denne Stok, da Harald traadte hen til ham og ydmyg sagde:

„Mester! Alteret er færdigt. Efter Eders Tegninger har jeg rettet mig og udført Arbejdet saa godt jeg formaaede; og vi kunne nu, hvis det behager Eder, sætte det hele sammen."

Albrecht lagde sit eget Arbejde fra sig og forlod det for at følge Harald til den Del af det store Arbejdsrum, hvor denne havde udført sit Hværv, og begge Konstnerne begyndte nu af de enkelte Dele at sammensætte Alterets store Tavle eller Alterbilledet.

2.

Billedhuggerens Datter

I et lille, men rigt, og i den Tids Smag med svære, af Egetræ udskaarne og stærkt beslagne Møbler, Tapeter af trykket Læder med paatrykte Guld-

blomster og massive Paneler smykkede Værelse, sad Marie, Mester Albrecht Thorsens eneste Datter, beskjæftiget med sit Arbejde.

Foran hende stod en stor Ramme, overspændt med et Tæppe, som hun var i Begreb med at brodere paa.

En stor Del deraf var allerede færdig. Yndige Blomsterkranse og andre skjønne Sirater slyngede sig dejligt imellem hinanden.

Mønsteret, hvorefter hun arbejdede, en fuldendt skjøn Tegning fra hendes Faders Haand, laa foran hende paa Rammen, og Øjet søgte ofte til den, medens Haanden med Naalen rask drog den fine Silke eller den skinnende Guldtraad igjennem det foranliggende udspændte Tæppe.

Dette kostbare Tæppe skulde pryde Alteret i den ny Kirke.

Aldrig har vist Naturen darnet et kvindeligt Væsen skjønnere eller udstyret det med mere Ynde end hende. Nu da hun sad og et Øjeblik lod Haanden hvile for at betragte det allerede færdige af Arbejdet, syntes hun endnu skjønnere; thi Glæden lyste ud af de skyldfri, himmelblaa Øjne, et Smil svævede paa Læberne, bag hvilke dejlige, snehvide Tænder lode sig tilsyne. I fortryllende Lokker faldt hendes guldgule Haar ned og ringede sig om en Nakke og et Par Skuldre af den skjønneste Form og saa hvide som Alabast.

Dog denne glade Stemning, fræmkaldt af Glæde over det vellykkede Arbejde, syntes Tid efter anden at gjøre Plads for en mere vemodig. Smilet forsvandt og en Taare samledes i Øjet. Snart randt de bitre Taarer ned ad hendes Kind, medens et Suk

steg op fra hendes Hjærte. En Tanke, som hun aldrig havde formaaet at fjærne fra sig, en Længsel og et Savn, som hun saa dybt følte og ikke formaaede at overvinde, havde atter banet sig Vej dertil og udpresset det dybe Suk og de bitre Taarer.

Hun havde aldrig havt den Lykke at kjende eller besidde en Moder, og skjønt hendes Fader gjorde alt for at forskjønne hendes Tilværelse, følte hun dog lige smærtelig det dybe Savn, og det var hende umulig at undertrykke eller forjage den stedse tilbagevendende Tanke. Engang, da hun, overvældet af sin Længsel, ikke længere kunde beherske sig, havde hun spurgt sin Fader, hvem der var hendes Moder; men da hun saa hans bitre Smærte over dette Spørgsmaal, besluttede hun at bekæmpe sin Længsel og aldrig mere at spørge, men derimod stræbe og gjøre alt for at opmuntre ham og igjen læge det Saar, hun ved sit Spørgsmaal havde oprevet. Derfor havde hun ogsaa paataget sig det møjsommelige og langvarige, men ogsaa konstfulde Arbejde, at brodere Altertæppet; men som vi have set, opvaagnede i den stille Arbejdstime atter det i Hjærtet skjulte Ønske hos hende, at kjende eller vide noget om sin Moder og hendes Skæbne.

Sin Barndoms første Dage havde Marie tilbragt under Italiens milde Himmel. Hun var vel oplært i alle kvindelige Haandgjærningsarbejder og udøvede dem med Lyst og Glæde, hvorfor hun ogsaa bestandig beskjæftigede sig med nyttige og behagelige Sysler. Men desuagtet følte hun en Tomhed i sit Indre, og stedse følte hun Savnet af en Veninde, et kvindeligt Væsen, til hvem hun med Kjærlighed og Tillid kunde slutte sig; thi skjønt hendes Fader, som

allerede sagt, elskede hende højt, saa var han dog en Mand, og han var tilmed i Besiddelse af et indesluttet, dog aldrig barsk, Væsen, og til ham kunde hun ikke altid henvende sig; thi i en ung Piges Hjærte kan meget røre sig, som kun kan betroes til en ømtfølende Kvinde — en Moder eller en moderlig Veninde.

Dog denne Maries Sorg mærkede Faderen aldrig; thi om end en Taare det ene Øjeblik kunde rulle ned over de rosenfarvede Kinder, saa var hun dog saa stærk og besad Selvbeherskelse nok til i det næste Øjeblik at møde sin Fader med et glad Ansigt og et Smil paa Læben.

3.

En Overraskelse.

Konstnerne havde begyndt og vare uden Ophold vedblevne med det begyndte Arbejde. Med Flid og Nøjagtighed havde Harald udført alt godt og passende, saa at ingen Forandringer vare nødvendige. Arbejdet var næsten fuldendt, der manglede kun den

sidste Gruppe, Frælserens Moder med hendes Veninder.

Hidtil havde Mesteren været meget tilfreds med, hvorledes alt var udført. Figurerne vare godt udskaarne, Malningen og Forgyldningen uden Dadel. Hans Øjne straalede af Glæde ved hver ny Figur, der blev føjet til, og Værket lod til at ville vinde hans udelte Bifald.

Indtil nu havde Harald hurtig bragt de enkelte Dele hid, for med Mesterens Hjælp at anbringe hver paa sin Plads; men med den sidste Gruppe tøvede han.

„Harald," spurgte Mester Albrecht, „hvor staa de manglende Dele? Jeg ser dem ikke."

Harald gik til Siden, borttog et Par Brædder, bag hvilke Gruppen viste sig for den gamle Mesters studsende Blik.

I hans Inderste foregik pludselig en skrækkelig Forandring. Han drog sin Pande i mørke Folder og trak Øjenbrynene sammen, han knyttede krampagtig sine Hænder og trykkede den ene mod sit Hjærte, som for at dæmpe dets voldsomme Slag, og udbrød ligesom for sig selv:

„Gud, min Gud, hvad maa jeg se?"

Han vendte sig derefter mod Harald og udbrød med en af Smærte og Vrede sitrende Stemme:

„Harald! Harald! hvad har Du gjort? Et saadant Værk formaar kun Kjærlighed at frembringe. Harald! Du elsker Marie, dette Billede forraader Dig. Du har skuffet og bedraget mig, sig mig nu Sandheden: har Du tilstaaet Marie Din Kjærlighed, have I uden mit Vidende og min Villie lovet hinanden Kjærlighed og Troskab?"

Med Forfærdelse havde Harald set Mesterens stigende Vrede og lagt Mærke til den ham hidtil aldeles ubekjendte Hæftighed; dog, da Mesteren tav, traadte han med Uskyldighedens Ro og Frimodighed frem for ham og sagde:

„Mester, at jeg elsker, ærer og tilbeder Marie, at hun staar for mine Tanker og Ønsker som det højeste Maal, det vil jeg ikke nægte, men bedraget Eder, det har jeg ikke. O, hvem kan vel se Marie uden at elske hende? Dog, at forraade mit Hjertes skjulte Tanker, det vovede jeg ikke. Aldrig har jeg talt til Marie om Kjærlighed, og aldrig havde jeg vovet at hæve mine Øjne til hende, hvis jeg ikke saa ofte, ja selv idag, havde havt Beviser paa Eders Godhed imod mig. Dette giver mig Mod til nu at træde frem for Eder, kun beriget med Kundskaber og Færdigheder, som jeg ene har Eder at takke for, iøvrigt intet i Verden, som jeg kan kalde mit — og bede om Maries Haand. Tænk, min Fader, o, lad mig kalde Eder ved dette dyrebare Navn, da Jakob, som den hellige Skrivt fortæller — kom fattig og som Flygtning til Laban, uden at eje andet end et Hjærte fuld af Kjærlighed, da lovede han at ville tjene syv Aar for sin elskede Rachel. Jeg derimod vil tjene syv Gange syv Aar, ja hele mit Liv vil jeg ofre for Eder, elske og adlyde, ja opfylde ethvert af Eders Ønsker, — o, Fader, gjør det samme imod mig, lov mig, giv mig Marie?“

1♦

4.

Et tabt Haab.

Opmærksom havde Albrecht lyttet til Ynglingens Ord.

Han havde fattet sig og stod nu rolig og alvorlig, ja næsten vemodig og bedrøvet; thi han vidste vel, at det Svar, han saa sig nødt til at give, vilde saare Harald dybt, ja maaske berøve ham Livets Glæder for stedse, og dog — dog var det nødvendigt, det maatte udtales.

„Harald," begyndte han, „Harald, Du gjør mig meget bedrøvet og saarer mit Hjærte meget dybt, med hvad Du forlanger. Aldrig vilde jeg give min Marie til Hustru for nogen Mand saa gjærne som til Dig, saafræmt det var mulig. Jeg kjender ingen Mand i Verden, i hvis Haand jeg hellere vilde lægge hendes Skæbne, end i Din, og dog, Harald, tør det aldrig ske. Tro imidlertid ikke, at jeg er en saadan Daare, at jeg skulde vise Dig tilbage eller foragte Dig, fordi Du er fattig. Og fattig er Du jo ikke; thi ved Dine Kundskaber og Din Konst er Du rig. Gods og Guld og Verdens Skatte kunne Tyvehaand eller en ulykkelig Skæbne berøve os; men Kundskaber er en Skat, som ej kan os fraranes; derfor skulde Du have været mig mere velkommen end nogen anden Frier, men imellem os træder den ubønhørlige Skæbne og forbyder med uforanderlig Strænghed at imødekomme Dit højeste Ønske. Derfor, Harald, min

Søn, lad det Haab fare, bekæmp Din Lidenskab med Mandemod, og vær overbevist om, at Grunden, som jeg i dette Øjeblik endnu ikke kan aabenbare for Dig, er af en saadan Beskafferhed, at den maa udslukke enhver Gnist af Haab hos Dig. Se, Harald, og læg Mærke til mine Ord," vedblev Mester Albrecht, idet han tog Stokken og stak den i Haanden paa Mosesfiguren, „saa vist som denne døde og tørre Stok i Haanden paa det lige saa døde Billede aldrig vil slaa Rødder, bære Kviste, Blade eller Frugter, lige saa vist er det, at Marie aldrig tør hvile i Dine Arme og ved Dit Hjærte som Din Hustru."

Mester Albrecht ilede efter at have lettet sit Hjærte mod Døren, men paa dens Tærskel blev han staaende og vendte sig mod Harald, og det var som om han kæmpede med en Tanke, en indre Beslutning. Hans Øje hvilede fuld af Vemod paa Ynglingen, lagde Haanden paa Hjærtet og aabnede Læberne som for at tale; men en anden Beslutning fik Overhaand, rask vendte han sig og Døren faldt til efter ham.

Der stod nu Harald med et Hjærte, sønderrevenaf en dyb Smærte; han følte sig saa fattig og forladt, som han kun engang tilforn havde været, næmlig før Albrecht havde taget sig af ham, dog endnu ulykkeligere end dengang; thi dengang havde Verden været ham fræmmed, ved Lidet havde han da kunnet blive lykkelig, nu derimod var et andet Haab opstaaet og højere Ønsker havde udvidet den før saa indskrænkede Synskreds. Billederne af hans Fræmtid havde udviklet sig anderledes, de vare voksede og blevne smilende, blomstrende, og nu vare pludselig alle hans Forhaabninger sunkne i Grus. Han følte en Tomhed i sit Hjærte, et Øde var dragen ind

deri, og han troede sig nu for bestandig berøvet Livets mangfoldige Glæder.

Allerede længe havde Harald baaret denne Kjærlighed i sit Hjærte og lagt utallige Planer for sin Fræmtid. Han vilde fortjene sig et Konstnernavn, erhværve sig en fast Plads i Samfundet, og først naar dette var naaet, vilde han træde fræm for sin alvorlige, men dog i sit Hjærte saa gode Mester og bede om sin elskede Maries Haand, for lykkelig at føre hende til Alteret.

Opfyldt af disse Tanker, disse lyse Drømme, havde han begyndt paa og fuldendt Alterbilledet, og deraf kom det, at han, maaske sig selv ubevidst, til Mester Albrechts Overraskelse, i den kvindelige Hovedfigur, Frælserens Moder, havde udført og fræmstillet Maries veltrufne Billede. Rigtignok havde han derved begaaet den Fejl, som næsten findes ved alle Billedværker fra ældre Tider, nemlig at forglemme, at en Moder, hvis Søn lider Døden i sit 33te Aar, ikke bør fræmstilles som en blomstrende Ungmø, men snarere som en ærværdig Matrone. Ogsaa Harald havde glemt dette; men dette kan være saa meget mere tilgivelig, fordi han havde valgt hende, som for ham var Idealet af kvindelig Ynde og Fuldkommenhed, til Forbillede paa det helligste kvindelige Væsen, der er fræmstaaet paa Jorden, og deri, at hun var antaget for den helligste Kvinde, laa hos mangen Konstner vel ogsaa den Tanke skjult, at hun skulde have den evige Ungdom, fræmfor nogen anden Kvinde paa Jorden.

Længe efter Mesterens Bortgang stod Harald hensunken i mørk Tungsindighed og lod sit Øje hvile paa Gruppen, som var bleven staaende paa samme

Sted. Han havde arbejdet saa utrættelig og anvendt saa stor Flid derpaa, gjort sig saa mange skjønne Forhaabninger om, hvorledes hans elskede Mester vilde glæde sig og udtrykke Tilfredshed, naar han fik den at se, og nu var dette Værk bleven til den Klippe, hvorpaa hans Haab strandede.

Han grublede over, hvad det kunde være for uoverstigelige Hindringer, der traadte i Vejen for hans højeste Ønske, og den Tanke, at Mester Albrecht dog blot afviste og tilbagesatte ham for hans Fattigdoms Skyld, vilde indsnige sig i hans Hjærte; dog naar han tænkte paa og i Erindringen tilbagekaldte al den Kjærlighed og de mange Velgjærninger, Mesteren havde bevist ham, da svandt atter denne Mistanke og han sagde sig selv, at der maatte være andre og vigtigere Grunde, skjønt han ej kunde fatte eller udforske dem.

5.

Langfredag. Knud og Hans v. Stjernholm.

Vinteren var til Ende, Mester Albrechts Arbejde med den; thi da Vaaren nærmede sig, stod Kirken fuldendt i sin hele Pragt.

Da lød en Midnatstund Brandraab og Klokkernes angstvækkende Kalden, og snart gjenløde Byens stille Gader af Indvaanernes Angstskrig. Graabrødre-Klosteret stod i Flammer, da Morgenen grydede, laa det i Grus.

Harald var bleven rolig og fattet. Han havde rigtignok ikke opgivet eller glemt sin Kjærlighed, men han indesluttede den i sit Hjærte og skjulte den for Enhver.

Hvad Mester Albrecht angik, da gjorde han alt for at opmuntre sin kjære Lærling, der stod hans Hjærte nærmere, end denne kunde fatte, og aldrig lød et Ord, der kunde minde om det Forefaldne.

Marie vidste intet, anede intet af, hvad der var foregaaet. Hendes Hjærte var frit; thi endnu kjendte hun ikke til Kjærlighedens Følelser. Hendes Forhold til Harald indskrænkede sig til en hjærtelig Velvillie, fræmgaaet af det daglige Samliv og af Ynglingens Sædelighed og øvrige gode Egenskaber. Hun var nu som før venlig og godmodig mod Harald.

Saaledes vare Forholdene i Billedhuggerens Hus, da Langfredag kom og det ærværdige Gudshus for første Gang skulde aabne sig for den fromme Menighed.

Vi maa paa dette Sted bemærke, at denne Kirke tilforn havde været opført af Træ, men af en Lynstraale antændt flere Aar tidligere og nedbrændt til Grunden.

Tillige maa vi tilføje, at skjønt den endnu i vor Tid ofte benævnes Klosterkirken, hørte den dog ikke udelukkende til Nonnernes Kloster, men var meget mere at betragte som Stadens Kirke, dengang den eneste, og kun ved højtidelige Lejligheder og Fester

blev den ogsaa benyttet af Nonnerne. Til disse sidstes daglige Gudstjeneste og mange Andagtsøvelser havde de i selve Klosteret en rummelig Bedehal eller et Kapel, forsynet med Alter og alt til deres Gudsdyrkekse henhørende.

I et højtideligt Optog begave Albrecht, Harald og alle de øvrige Arbejdere, som havde deltaget i Kirkens Opførelse, sig til Herrens Tempel, hvor den gamle Mester tog Sæde i Nærheden af Alteret.

Paa en anden Bænk, dog i hans Nærhed, havde Marie taget Plads, medens Harald stod bag ved Mester Albrecht.

Ikke langt fra dem, sadde to, ved deres Ydre, Holdning og rige Dragt, saavel som ved den Ærbødighed, der udvistes imod dem, ſi Særdeleshed udmærkede Herrer.

Den ene var en Olding med snehvide Haar og langt, hvidt Skæg; dog endnu, uagtet hans høje Alder, i Besiddelse af Kraft og Sundhed og med et Øje straalende af ungdommelig Ild.

Iført en rig Ridderdragt og med de foldede Hænder hvilende paa Sværdhæftet, lignede han en ædel Ridder, som han ogsaa i Virkeligheden var; thi det var ingen anden end Klosterets og Kirkens Skytsherre, Ridder Knud til Stjernholm.

I en stille, men inderlig Takkebøn opløftede han sit Hjærte til den Almægtige, som havde ladet ham opleve den Glæde, atter at se den Kirke rejst af Gruset, hvortil saa mange Minder knyttede sig, og under hvis Gulv hans Forfædre hvilede.

Han havde været inderlig bedrøvet, da den sank i Aske; men han havde ogsaa villig aabnet sit Skrin for at befordre dens Gjenopbyggelse.

Nu stod den færdig, og den var saa skjøn og vellykket, som han næppe havde vovet at tænke sig den. Hans Øje gik fra Sted til Sted, og overalt fandt han sig tilfredsstillet.

Den anden af de nævnte to Herrer var en højvoksen Yngling med lange brune Lokker. Hans Holdning var ædel og hans Dragt fuldkommen saa kostbar som Oldingens. Om Halsen bar han en svær Guldkjæde, der hang ned paa hans Bryst.

Denne Yngling var Ridderens eneste Søn, hans Haab og Glæde.

Hans til Stjernholm, saaledes hed han, havde samme Dag modtaget den ovenfor omtalte Kjæde af sin Faders egen Haand, ledsaget af disse Ord:

„Du ved, min Søn, hvilket Løvte, der knytter sig til denne Kjæde. Tag den og lad den være Dig et helligt Klenodie. Aldrig har jeg havt nødig at bruge den; men betænk, saalænge Du besidder den, har Du en Talisman, paa hvis Hjælp Du trygt kan stole; derfor vogt den vel."

Denne Kjæde havde Ridder Knud engang faaet af Paven til Løn for udvist Tapperhed mod Kristi Fjender.

„Ridder!" havde Paven sagt, „tag denne Kjæde som et synligt Tegn paa den Tak, jeg yder Eder for udvist Tapperhed. Gjæm den vel og vid, at hvis I selv eller nogen af Eders Slægt skulde komme i en saadan Nød, hvorfra den hellige Kirke kan frælse, saa behøve I blot at sende den til os, og Hjælpen skal ej udeblive."

Knud havde modtaget Kjæden, men han var aldrig kommen i det Tilfælde, at trænge til den Hjælp, der paa denne Maade var ham lovet. Nu

havde han givet den til sin Søn, og Hans sad rol
ved sin Faders Side smykket dermed, medens mang
yndig og uskyldig Pige rødmende lod Blikket hv
paa den skjønne Ungersvend, som dog endnu hav
bevaret et frit Hjærte og var forbleven kold mod a
kvindelige Yndigheder.

6.

Indvielsen. Benedikt.

Foran Alteret stod den ærværdige Abbed f
Klosteret Boller, Pater Benedikt.

Dette Kloster, som var Sædet for en Abbed
hvortil ogsaa som Filial det allerede omtalte Grc
brødrekloster i Horsens hørte, laa godt en Mil f
Horsens paa Fjordens sydlige Bred, maaske p
samme Sted, hvor nu et Herresæde af dette Na
staar.

Ved højtidelige Lejligheder som denne og l
nende, ja selv paa de store Højtider, kom dog Ab
den og mange af de ham undergivne gejstlige Her
til Byen, for ved deres Nærværelse og den derm
forbundne Pragt at forhøje Indtrykket af den gu
lige Handling.

Tillige med Abbeden, Pater Benedikt, vc

mange af hans Munke fulgte, ligesom ogsaa mange af Munkene fra Graabrødreklosteret, som efter Branden havde fundet Tilflugt paa Boller, hvor de fandt et godt Asyl.

Nonnerne fra Klosteret i Horsens vare ligeledes tilstede, men der iagttoges den strængeste Adskillelse af Kjønnet, de sadde fjærnt fra Munkene og tilhyllede med deres tætte Slør. Alle vare de forsamlede i den Del af Kirken, som kaldes Koret.

Benedikt var en from og ædel Herre, der ved sin ustraffelige Vandel, sin glødende Tro, sin Mildhed og Hjærtensgodhed havde erhværvet sig alle sine Undergivnes, saavelsom enhver retskaffen Mands Højagtelse og Kjærlighed.

Med inderlig Glæde, men dog med rørt Hjærte udførte han sin Embedspligt og læste den hellige Messe, understøttet af den velindøvede Sang af Munkene, der sang latinske Lovsange, medens Menigheden sadde som Tilhørere.

Da Messen var til Ende, besteg Benedikt Prædikestolen og talte i et beaandet Foredrag og med hjærtegribende Ord til de forsamlede Andægtige. Han mindede om den Sorg, der havde grebet ham og Alle ved den sørgelige Begivenhed, der havde lagt Kirken i Aske, og om den Glæde, Gud nu gav dem, ved at se det herlige Tempel oprejst paany. Med Taknæmlighed erindrede han Alle, som ved Offer og med Iver havde bidraget til at rejse Kirken paany, bad Gud holde sin Haand over den til sin Ære og Forherligelse, formanede Menigheden til Fromhed og flittig at besøge det Hus, Gud igjen havde skjænket dem.

Derefter forlod han saa atter Prædikestolen for

at indtage sin Plads foran Alteret, og herfra opløftede han atter sin Stemme, idet han sagde:

„Efterat vi, kjære Brødre, have aflagt den Allerhøjeste vor Tak for hans usigelige Godhed og Naade, saa sømmer det sig ogsaa at vi bevidne enhver af Arbejderne, som har virket med ved dette Tempels Opførelse, vor hjærteligste Tak; dog fræmfor Alle takke vi den højtbegavede Bygmester, som fattede Tanken og udførte alt saa herligt og pragtfuldt; derfor Du fromme og flittige Mester Albrecht Thorson, træd nærmere og modtag en Gave til Minde om denne Stund og som et Bevis paa Dine Medborgeres Agtelse.“

Hidtil havde Harald forholdt sig rolig paa den Plads, han havde indtaget bagved Mesterens Sæde, og ingen havde kunnet mærke den Sorg, der tyngede paa ham. Den elskede Gjenstand sad ham saa nær, ak, maaske for sidste Gang; thi han vidste jo, at efter Mesterens Villie skulde han begynde sin Vandring, naar den Højtidelighed, som nu foregik, var til Ende. Hans Hjærte bankede og hans Øje dvælede snart paa Marie, snart paa den Stav, Mosesfiguren holdt i sin Haand, som om han haabede og ventede at se den slaa Rødder, skyde Kviste, Blade og bære Frugter; men Stokken forblev død i den døde Haand, død som hans Haab.

I en anden Ynglings Hjærte foregik paa samme Tid en næsten vidunderlig Forandring.

Hans Øje svævede om i Kirken og faldt endelig ogsaa paa Alterbilledet, som han fuld af Beundring betragtede og hvorfra han ikke formaaede atter at bortvende sit Blik.

„Hvilken Skjønhed!“ mumlede han, „dog det er

et dødt Billede, et Foster af Konstnerens Fantasi, og et Væsen, saa skjøn som dette, vil aldrig møde mig i Livet; men hvis det skete, hvis det var Tilfældet, o, da vilde jeg elske hende og tragte efter at komme i Besiddelse af hendes Kjærlighed; thi med hende kunde jeg blive lykkelig."

Hans Tanker bleve her afbrudte ved Pater Benedikts Opfordring til Albrecht.

Han vendte sine Øjne mod Mesteren, i hvis Nærhed Marie havde Sæde.

Han saa hende, saa at det var en Skjønhed, som han havde tvivlet om nogensinde at træffe.

„Er det Virkelighed eller bedrager mine Øjne mig," udbrød han i sine egne Tanker. „Skulde jeg saa hastig naa mine Ønskers Maal. O, gid denne Pige kunde elske mig, denne Dag var da mit Livs lykkeligste."

Ynglingen, som tænkte saaledes, var Hans til Stjernholm.

7.

Albrechts Begjæring.

Albrecht Thorson traadte hen til Alteret, bøjede sit Knæ paa det nederste Trin og modtog af Abbe-

dens Haand som Mindegave fra sine Medborgere et smukt forarbejdet Sølvbæger.

Konstneren stod op.

„Dette skjønne Mindetegn,“ sagde han, „skal stedse være mig dyrebart, saa længe jeg lever, thi det vil altid erindre mig om denne Stund. Men da jeg ser den Godhed, I viser imod mig, vover jeg at fræmføre en Bøn for Eder, ærværdige Fader!“

„Hvis det er et Ønske, der passer at fræmføres i dette Tempel, saa nævn det, og modtag herved forud Forsikringen om dets Opfyldelse,“ sagde Pater Benedikt.

Albrecht begyndte:

„Jeg har en eneste Datter, som jeg har plejet og opelsket, ligesom en Gartner opelsker en spæd Plante. Jeg har opdraget hende i Fromhed og Gudsfrygt, og for at bevare hende, for at redde hende fra Verdens Forførelser og Laster, agter jeg at lade hende tage Sløret, og hendes Sjæl bliver bevaret indenfor Klosterets stille og hellige Mure. Det er derfor min Bøn, at hun paa denne Dag maa blive optaget blandt de hellige Søstre. Mit Hjærte er fuld af Angst for hendes Fræmtid. Hendes Sjæl er i Fare, og den vil jeg frælse. Derfor beder jeg Eder, Højærværdige, at hun, samtidig med at hun tager Sløret, maa aflægge sit Løvte. Først naar dette er sket — og hun ved dette er sikret mod Verdens Forførelser —, først da vil jeg have Fred i mit Hjærte.“

„Dit Ønske skal blive opfyldt, saa vidt det er forenelig med Klosterets strænge Love. Dog uden Prøve straks at aflægge Løvtet og indklædes i den hellige Nonnedragt, kan ikke tillades. Et Aar skal

tter vedblive at være Novise, men ogsaa i
r er hun beskyttet mod Verden, mod dens
ser og Laster og alt ondt. Er det efter dette
t da endnu hendes og Din Villie, saa er det
kt kommen, at hun paa dette hellige Sted
rgge sit Løvte. Indtil denne Tid staar det
for at tage hende tilbage; men fra det Øje-
hun aflægger Løvtet, er hun skilt fra denne

brecht takkede og gik derefter hen til Marie,
tavs Forbavselse havde hørt Faderens Ord.
armede hende, kyssede hende paa Panden og
nde op til Alteret.
arie havde stedse udvist den største Lydighed
Fader, og ogsaa nu fulgte hun ham; men
lsløret Kvinde traadte ud af Nonnernes Rad,
sig og greb hendes Haand, da var det, som
snende Kulde gjennembævede hende, og hun
ke tilbageholde de fræmbrydende Taarer. Dog
agte paa dette førte den Tilslørede hende hen
Plads, hun skulde indtage mellem de øvrige

landt de med Benedikt til Kirkeindvielsen an-
g nu om Alteret forsamlede Munke befandt
en ung Mand, Italiener af Fødsel, ved
aurents. Han var Benedikts Yndling og
bestemt til dennes Efterfølger som Abbed.
e stræng i Udøvelsen af sine Pligter, velgjø-
od alle Trængende og fuld af fromme Trøste-
alle Bedrøvede. Stille, næsten som hensunken
v, mørk og uden at agte paa sine Omgivel-
han og syntes ikke at have Tanke for andet
Bøn og sine gudelige Betragtninger; men

hvis nogen vilde have havt et vaagent Øje med ham, vilde det ikke være undgaaet deres Opmærksomhed, at der ofte hurtig som Lynet skød et lurende Blik, et spejdende Øjekast ud af det mørke Øje, og at der ofte for Øjeblikke lagde sig et spottende Smil om Læberne; dog ogsaa kun for Øjeblikke, thi hurtig som Lynet forsvandt det igjen og Ansigtet lagde sig igjen i de sædvanlige alvorlige Folder, saa at det meget sjælden bemærkedes, at bagved den kolde Maske andre Planer, Beregninger og tillige glødende Lidenskaber gjærede.

Da Albrecht førte sin Datter hen til Alteret og hun blev overgiven i Abbedissens Varetægt, syntes Laurents aldeles ikke at agte derpaa. Kuglerne i hans Rosenkrans glede igjennem hans Fingre, hans Læber bevægede sig som i en ivrig Bøn og hans Øjne vare vendte mod Jorden; men snart opløftede han dem, et Øjeblik hvilede Italienerens kulsorte Øje paa Maries yndige Skikkelse og hans Ansigt antog et Udtryk af vellystig Begjærlighed, medens Smilet tydeligere kom tilsyne og spillede om hans halvtaabnede Læber. Et Øjeblik var han overrasket, og det var som om han forglemte at vogte paa sig selv; dog snart var han igjen fuldkommen Herre over sit Ansigts Muskler, og han faldt atter tilbage i den tilsyneladende dybe Andagt og uden Deltagese for det, der foregik.

Men dennegang var den hurtige Veksel af Ansigtstrækkene hos Laurents ikke blevne aldeles ubemærkede.

Ridder Knud til Stjernholm havde været et roligt og opmærksomt Vidne til hele Handlingen. Han havde allerede tidligere ved et Besøg i Billedhugge-

ns Hus, foranlediget ved Byggeforetagendet af irken, fet Marie og yndede hende uden videre at ende hende. Nu, da hun af sin Fader blev overven i Abbedissens Varetægt, havde det lurende og llige vellystige Blik fra Italienerens mørke Øje sagt im, at hun ikke var uden Fare.

Harald, som med Ro havde begyndt at bære n Sorg, blev dybt bevæget ved det han saa; men m troede nu at have fundet Nøglen til den mørke aade, troede at skimte et Lysglimt, som opklarede, ad der havde været skjult og mørkt for ham; han a, hvad der hindrede hans Lykke: et tidligere afgt højtideligt Løvte, troede han, tvang Mester Alecht til at handle saaledes.

Paa ingen havde imidlertid det foregaaende ort et saa dybt Indtryk, som paa den unge Hans l Stjernholm; thi han troede, idet han opdagede larie og saa hendes Skjønhed, at have fundet sin ykke eller det Maal, hvorefter han vilde stræbe, og n saa han med det samme sit Haab tilintetgjort, da larie forsvandt blandt Nonnerne.

Det hele var imidlertid gaaet saa hurtig for sig g de forskjællige Følelser, som bevægede de her ævnte Personer, vare forblevne ubemærkede af den vrige Menighed, at denne, efter at have hørt den ang fra Munkene, hvormed den hellige Handling ude, forlod Kirken med en glædelig Erindring om nne Højtidsdag, som iøvrigt i den kristne Kirke er t Sørgedag, men denne Gang havde været en Glæsdag.

Efter Gudstjenesten forlode Nonnerne tilligemed larie Kirken og begave sig til Klosteret.

Abbeden, den fromme Pater Benedikt, forlod

ligeledes Kirken og begav sig til Nonnernes Klost tillige med alle Munkene for at blive beværtede f de droge hjæm til Boller. De plejede ellers v slige Lejligheder at tage ind i Graabrødreklostere men maatte nu tage ind til de fromme Søstre, Graabrødreklosteret, som Læseren erindrer, var la i Aske.

Da Ridder Knud tog tilbage til sit Slot, k han til at tænke paa, at Munkene — og deriblan Laurents — i dette Øjeblik vandrede ind i Kloster og ved Tanken derom rynkedes hans Pande, og har fuld udbrød han for sig selv:

„Stakkels Mester Albrecht, hvor Du dog kortsynet, naar Du tror, at Dit Barn er godt f varet i disse Hænder. Dog jeg vil vaage over hen og hvis det er mulig bortrive det reneste Lam f Ulvene i Faareklæder."

Knud til Stjernholm var, som saa mange and af hans Samtidige, ingen Ven af Munkene eller Munkelivet, men han kjendte disses Magt og vogte sig for aabent Fjendskab med dem, som dengang va de mægtige.

8.

Planer.

I Mester Albrechts Hus var der siden hin Langfredag foregaaet en paafaldende Forandring. Vel stræbte den gamle Husholderske, som tilligemed Marie havde forestaaet Husvæsenet, at vedligeholde den sædvanlige Orden; men ikke altid vilde det lykkes og ikke sjælden savnedes den vante Punktlighed.

Albrecht syntes ikke selv at bemærke dette; han var stedse alvorlig og tankefuld, men de Tanker, der beskjæftigede ham, vare af en anden Beskaffenhed og forhindrede ham fra at lægge Mærke til Smaating; men han følte dog, at det var et stort Offer, han havde bragt, og det var ham ikke mulig at forhindre, at det Spørgsmaal: „Kan Marie finde sig lykkelig i Klosteret og vil hun der være bedre beskyttet og uden Fare, end under Din egen Varetægt," opstod hos ham.

Han var urolig.

Undertiden begyndte han at udkaste Planer til større Arbejder, paabegyndte dem vel ogsaa, men fuldendte dem aldrig. Han havde mistet sin sædvanlige Stadighed og Udholdenhed, og han begyndte at blive, hvad man kalder stundesløs.

Undertiden, naar Længsel og Uro var nær ved at overvælde ham, stod han i Begreb med at ile hen til Klosteret for at hente Marie hjæm igjen; men hans mandige Sindelag modsatte sig en Handling,

der forekom ham at være barnagtig. Han
Tanken igjen, men han henlevede Tiden nedbøj
glædesløs.

Til andre Tider lod det, som om han med
vilde rive sig ud af den trykkende Tilstand. H
skjæftigede sig da i Særdeleshed med Haralds l
nelse, og i saadanne Øjeblikke forsvandt det
Præg af Øjet; han blev mildere og tillige r
end ellers.

Haralds forestaaende og oftere tilforn c
Rejse, Begyndelsen af Vandreskabet, glemtes re
han følte nu heller ingen Lyst til ogsaa at forl
elskede Herre og Mester.

Efter nogle Ugers Forløb blev Albrecht
rolig. Et blidt og stille Udtryk udbredte sig
over hans Ansigt, og alt kom efterhaanden i sin
Orden. Han befattede sig nu ivrig med Har
hans Uddannelse, og Marie blev vel ikke glemt
dog mindre savnet og med Ro undværet; thi
Harald længtes lige stærkt og mangen Nat he
Taarer, saa vogtede han sig dog stedse for at l
mærke dermed.

Ogsaa i Hans til Stjernholms Sindelag
paafaldende Forandring foregaaet; thi lige fr
Dag, Marie blev indført i Klosteret, var hans
dommelige Munterhed forsvunden.

Før havde han altid gjærne beskjæftiget sig
ridderlige Øvelser; nu derimod vandrede han
drøvet omkring, og i Særdeleshed i Nærhe
Klosteret.

Ridder Knud, hans Fader, mærkede vel,
var foregaaet en Forandring med den ellers sa
tre og livsglade Yngling; men da han ikke kun

dage Grunden dertil, overlod han Hans til sig selv og sine egne Tanker, overbevist om, at han nok vilde tage sin Tilflugt til ham, hvis der forefaldt noget, der kunde have alvorlig Indflydelse paa hans Skæbne eller Fræmtid.

En Aftenstund, da Hans saaledes ogsaa ensom var gaaet omkring, standsede han i en Hulvej bagved Klosterhaven og betragtede vemodig de høje Mure, da en gammel Mand, belæsset med Kurve og Haveredskaber, nærmede sig.

Hans saa og kjendte ham. Det var Martin, Klosterets Gartner.

„Gudsfred og Godaften, Junker til Stjernholm!“ lød den gamle Mands venlige og fromme Hilsen.

„Den være ogsaa med Dig!“ svarede Hans, „hvorfra saa sildig?“

„Jeg kommer fra Dammen histoppe, Gaasedammen, hvor jeg fornylig har anlagt en Urtehave. Haven ved Klosteret var ellers stor nok, men siden vore Jomfruer have begyndt med at finde Behag i at plante og opelske Blomster, er den forvandlet til en Blomsterhave, og jeg med mine Rødder, Løg og Kaalplanter har maattet vige. Det er ellers en sand Hjærtensglæde at se, hvordan det vokser og trives, og naar Blomsterne først ret komme i Flor, vil det blive endnu skjønnere.“

„Er der da saa dejligt i Haven? Kan jeg ikke en Gang gaa med ind i denne og se alle de smukke Blomster,“ spurgte Hans.

„Gud og den hellige Jomfru bevare os, Junker, hos os tør der ikke saaledes nogen Mand gaa ud og ind,“ svarede Martin.

„Men hvorledes tør Du da være her, Martin?

„Du er da ogsaa en Mand," spurgte Hans atter Gartneren.

„Ak, Junker," svarede Martin, „med mig er det en anden Sag; en Gartner er nødvendig, og jeg er jo desuden en gammel Mand, og mit Hus ligger i en Krog her tætved Havemuren."

„Men hvorledes tør Munkene da drage derind og opholde sig der, naar de komme til Byen?" spurgte Hans videre.

„Det er jo hellige Mænd, Junker," sagde Martin og smaalo, „med dem er det en anden Sag. Tilmed have de jo intet andet Sted at tage ind, siden Graabrødreklosteret brændte. De kunne da ikke tage i Herberg som andet simpelt Folk. — Nu, jeg føler at Duggen falder, det er paa Tiden jeg begiver mig hjæm. Godnat, Junker, og Gud være med Eder!"

„Godnat, Martin, Godnat!" raabte Hans, idet han fjærnede sig fra Stedet. Han var nu mere glad, end han længe havde været.

Et Haab var vaaguet i hans Bryst, en Plan, der snart modnedes, lagde han. Med Martins Hjælp haabede han at komme ind i Klosteret; der vilde han opsøge Marie, tilstaa hende sin Kjærlighed, og naar han erholdt hendes Løvte om Gjenkjærlighed, da vilde han aabenbare alt for sin Fader og bede om hans Samtykke.

Med disse Tanker slumrede han ind, men næppe grydede det ad Dag før Hans atter var i det Frie.

Den Tanke, der var opstaaet hos Hans, og som var bleven til en fast Beslutning, bestod i først og fræmmest at vinde Martin, og derfor begav han sig hen i Hulvejen for at træffe ham.

Denne lod heller ikke lærge vente paa sig. Nynnende en from Morgensang kom han ud fra Klosteret for at begive sig til den ny Have.

Hans traadte ham imøde.

„Ei, ej, Junker, allerede oppe?“ tilraabte Martin ham, „jeg skulde næsten tro, at I har staaet her siden iaftes, da jeg forlod Eder paa dette Sted.“

„Nej, Martin, det har jeg rigtignok ikke; men jeg gik saa tidlig ud for at nyde den friske Morgenluft og se Solens Opgang.“

„Dersom dette er Eders Hensigt, saa følg med op ad Højen, kom med op til min ny Have, derfra er Udsigten skjøn; thi den opgaaende Sol kaster sine Straaler ud over Fjorden og spejler sig deri. Kom derfor, endnu er det Tid, og vi have vistnok det skjønneste Havblik, thi ikke en Vind kruser Vandfladen og ikke en Sky er at se paa den høje, hvælvede Himmelbue.“

De fulgtes ad og stege op til Haven, hvor det herlige Skuespil, Solopgangen og Spejlingen i det blanke Vand, udbredte sig for deres Øjne.

Martin blottede sit Hoved og foldede de af Arbejdei haarde Hænder.

Hans fulgte Eksemplet, og forenede opsendte de til den Almægtige deres Morgenbøn.

Hans var ligesom forlegen med, hvorledes han skulde begynde en Samtale. Det var dog hans Hensigt at tale om Marie og bede Martin om Hjælp; men nu vilde Ordene ikke flyde fra Tungen. Ord-

sproget viste sig ikke sandt denne Gang; thi skjønt Hjærtet var fuldt, vilde Ordet dog ikke flyde over Læben.

Længe vare de Begge tavse. Endelig brød Martin Tavsheden med de Ord:

„Hvis Dagen bliver saa skjøn som Morgenen, ville vore Jomfruer vistnok være flittige og have megen Fornøjelse af deres Have."

„Hvoraf kommer det," spurgte Hans, „at Jomfruerne, Nonnerne, som hidtil kun plejede at befatte sig med Bøn og Sang samt smaa Sysler inde i deres Celler, nu have faaet saa stor Lyst til at beskjæftige dem i Haven, hvilket de jo aldrig tilforn have gjort."

„Det kommer af, at der er kommen En imellem dem, der har forstaaet at vække Sansen derfor, og denne ene er den unge Novise, Billedhuggerens Datter — Marie —, som nu i Klosteret kaldes Søster Veronika. Denne unge Pige var vistnok ikke vant til Lediggang, og da hun fra de en Nonne paahvilende Pligter kunde faa nogle Timer tilovers, saa udbad hun sig og fik Tilladelse af den strænge Frue, Abbedissen, at maatte plante Blomster, og mange af de andre fulgte nu Eksemplet. Til Anlæget deraf var nu min Hjælp nødvendig, og jeg ydede den gjærne. Det er et smukt og godt Barn, denne unge Pige. Hun er saa from og tillige forstandig. Hun ligner ogsaa paa en Prik den skjønne Gudsmoder paa Altertavlen, og sandt er det, at Konstneren skulde have havt vanskelig ved at finde en skjønnere Model at arbejde efter. Jeg har Glæde af at se hende, og har i den korte Tid faaet hende saa kjær, som om hun var min egen Datter."

„Sig mig, Martin, hvis hun var Din Datter, vilde Du da ogsaa have indesluttet hende i et Kloster, og saaledes adskille og udelukke hende fra alle Verdens Glæder?"

Martin saa sig om, som for at forvisse sig om, at ingen belurede dem; derpaa traadte han nærmere hen til Hans og sagde:

„Der gives saa meget, man ikke tør betro Enhver; men Eder, Junker, tør jeg vel nok sige min Mening: Før vilde jeg se min Datter, hvis jeg havde en, paa Ligbaaren, før jeg vilde sætte hende ind i et Kloster."

„Hvad Grund Du har til at tænke saaledes, vil jeg ikke søge at udforske; men jeg er glad ved at høre disse Ord af Dig; thi det lader mig haabe, at Du ikke vil nægte mig Din Deltagelse og Din Hjælp. Hør mig derfor, siden Du har Marie kjær, vil Du vist gjærne bidrage til hendes Lykke. Jeg saa Marie første Gang den Dag, Kirken blev indviet, saa hende og elskede hende fra det første Øjeblik, men saa tillige, at der truede mig en Fare, næmlig at miste hende, da hun af sin Fader blev overgivet til Klosteret. Fra denne Stund føler jeg, hvor højt jeg elsker hende, føler, at jeg ikke kan leve uden hende, da jeg ikke kan blive lykkelig uden ved at besidde hende. Derfor, Martin, hjælp mig, lad mig komme ind i Haven, skaf mig Lejlighed til at se og tale med hende?"

„Junker, hvad I der forlanger af mig, strider mod det Løvte, jeg har givet, da jeg indtraadte i Klosterets Tjeneste."

„Martin, om det end strider mod et Løvte, saa strider det dog ikke mod Dit eget Hjærtes Stemme. O, vær mig behjælpelig. Det dyrebareste jeg ejer vil

jeg give Dig og evig forblive Din taknæmlige Skyldner og Ven."

Hans's Tilstaaelse og det han begjærede forbausede og i høj Grad overraskede Martin; men da Hans nu fræmdrog en Gave, som han vilde give ham og derved ligesom kjøbe hans Tjeneste, steg denne endnu højere, men forvandlede sig paa samme Tid til en vemodig Følelse, da han saa den Gave, som Hans i en Snor havde hængende om sin Hals, havde fræmdraget og lagde i hans Haand; thi den Gjenstand var ham ikke fræmmed."

Det var et dejligt lille Krusifiks eller Billede forestillende Kristus paa Korset — af støbt Sølv, hæftet paa et Kors af sort, blank bonet Egetræ og fint udskaarne Kanter, og Naglerne, som fastholdt Figuren dertil, vare af Guld.

„Se, Martin, jeg har intet saa dyrebart som dette Smykke, men det skal være Dit, naar Du vil hjælpe mig med at komme til at tale med den Mø, der har taget Plads i mit Hjærte."

Ved Synet af dette Krusifiks fyldtes Martins Øjne med Taarer.

„Junker," sagde han, „I siger selv, at dette Klenodie er Eder dyrebart, og dog ved I vist næppe, hvor dyrebart det bør være Eder, eller hvilke Minder, der knytte sig dertil; thi da ville intet kunne bevæge Eder til at bortgive det. Jeg kan ikke modtage det, men Synet deraf er mig kjært, og som en Stemme fra en svunden Tid lyder det derfra og byder mig tage Del i Eders Skæbne. Dog sig mig nu først, Junker, hvorfor vil I snige Eder ind paa et forbudent Sted, ind i denne Have, og derved udsætte Eder for en Fare, langt større, end I fatter? Hvorfor

vil i hemmelig udstrække Eders Haand i Nattens Mørke efter en Skat, som er Eder dyrebar, og som I vistnok frit vil kunne vinde og tage ved den lyse Dag. Gaa til Maries Fader, forlang hendes Haand, eller endnu bedre, aabenbar Eders Kjærlighed for Eders Fader, Ridder Knud, bed om hans Samtykke og om at gaa til Mester Albrecht og anholde om Maries Haand til Eder, og med Glæde vil Mesteren hente sin Datter ud af Klosteret."

„Martin! Det begriber Du ikke; hvorledes skulde jeg kunne gaa til Mester Albrecht uden først at have talt med Marie, hvorledes kan jeg bede om hendes Haand uden at vide, om hun kan skjænke mig sit Hjærte. Martin, jeg beder Dig, jeg besværger Dig, før mig til Marie? Forjag enhver Frygt, thi hvad der end hænder, saa husk paa, at jeg beskytter Dig!"

„Junker, imod Præstehævn kan hverken I eller nogen anden Ridder, han være nok saa mægtig og tapper, beskytte; dog dette er ikke, hvad der afholder mig, og Frygt kjender jeg ikke til; thi hvad kunne de vel værre gjøre end berøve mig de faa Levedage, jeg endnu har tilbage. Der er en anden og vægtigere Grund."

„Og hvilken er denne, naar det ikke er Frygt?"

„Det er ikke Frygt, siger jeg; thi naar jeg ikke begaar nogen anden Handling, end jeg kan forsvare for min egen Samvittighed, saa behøver jeg ikke at frygte for Guds Vrede, og for Menneskenes har jeg ingen; men Grunden er min Kjærlighed til Eders Slægt, der byder mig advare Eder for det, der kan være Eder til Skade."

„Du synes altsaa, at Du gjør Uret imod nogen

ved at hjælpe mig med at komme til at tale med Marie?"

„Det er ikke saa meget Uret, som det er farefuldt; dog kom, følg mig, jeg vil først meddele Eder noget, som hidtil maa have været Eder ubekjendt."

Han greb Hans's Haand og drog ham med tilbage til Hulvejen.

„Lad os dvæle her, og jeg skal da meddele Eder noget, som vistnok næppe nogen dødelig foruden mig ved Besked om."

I Skygge af nogle Buske toge de Plads, og Martin begyndte sin Fortælling.

9.

Martins Historie. Det aflokkede Løvte.

„Se, Junker, denne min Haand førte Sværd og Stridsøkse, før den greb til Spaden.

I min Ungdom var jeg i Tjeneste hos Eders salig Bedstefader, Ridder Hans til Stjernholm. Paa den Tid var det, at han gav Pater Anselmo, som var Abbed i Boller, det Løvte, at han med mange flere Riddere og Krigsmænd vilde slutte sig til et stort Korstog til det hellige Land, og som just samledes i det sydlige Tyskland.

Det var ved et stort Gilde, at dette Løvte blev givet. Mændene vare ophidsede af Vinen og Pater Anselmo var listig nok til at benytte sig af denne Stemning til at opfordre dem til en Handling, som han kaldte Gud velbehagelig, og formaa dem til at besværge Løvtet.

Vel fortrøde Ridderne, da Rusen var forbi, hvad de havde lovet, og mange vilde gjærne være bleven hjæmme, hvis de ikke ved en Ed havde besvoret deres Løvte.

Eders Bedstefader havde en kjærlig Hustru og en lille Søn, som begge bade ham inderligen om at blive hos dem, men desuagtet vilde han ikke bryde sit Løvte og sin Ed, men var fast besluttet paa at opfylde det og drage med i det Korstog, der forestod og af al sin Evne og Kraft hjælpe til at frarive de utro Sarasenere de hellige Steder, den hellige Grav og hele det hellige Land.

Forberedelserne bleve gjorte, og Dagen til Afrejsen nærmede sig. Ridderens Frue blev med hver Dag mere og mere bedrøvet; men som en Ridders Viv fandt hun sig i den tunge Skæbne.

Den Morgen, vi skulde afrejse, var fræmbrudt.

I Slotsgaarden holdt allerede Krigerne, som vare samlede, og alle Ridderne sadde tilhest; dog endnu tøvede Føreren for Skaren, Ridder Hans. Endelig saaes han komme ud af Døren, ledsaget af sin Søn, Eders Fader, og Fruen. Han løftede sin Søn op og trykkede ham til sit Bryst. Barnet hang grædende ved Faderens Hals og vilde ikke slippe ham, men tilsidst rev han sig løs, gav endnu engang Fruen Haanden, kyssede hende og svang sig paa sin Hest. Han gav Tegnet til Opbrud og Toget satte sig i Be-

vægelse. Nu kunde Eders Bedstemoder, som den
var en ung, blomstrende Kvinde, ikke holde sig
gere. Hun, som indtil dette Øjeblik havde været
lig, udbrød nu i et Klageskrig, som lød højere en
bortilende Hestes Hovslag.

Paa Rejsen igjennem Tyskland og den D
Italien, vi havde at passere, indtraf intet mærk
Vi naaede velbeholdne Venedig sammen med m
flere, der i Tyskland vare stødte sammen, og vi
skibedes alle der for at sejle til Joppe, som vi
ledes naaede og hvor vi straks forlode Skibet,
uden Ophold at ile til den forenede og i Nærh
af Jerusalem samlede kristne Hær.

Vort Haab havde stedse været det bedste; t
havde høje Forestillinger om den store Vaabenn
vi der vilde finde; men ak, hvor bleve vi ikke
fede, da vi istedetfor fandt en Elendighed, som
med Ord kan beskrives. Hunger og Pest bort
daglig Hundreder, og det lod længe til, at det
saa hurtig vilde komme til noget afgjørende S
Allerede vare mange af dem, som vare fulgte me
døde, og vi kunde næsten sige, at vi ikke havd
Fjenden rigtig i Øjnene endnu, skjønt vi heller
havde havt Ro for dem; thi vi bleve idelig
styrrede af fjendtlige Sværme, som ofte midt om
ten overfaldt de udstillede Poster og fræmkaldte
larm i Lejren. Paa deres hurtige Heste kom de
rende som Vinden og forsvandt igjen lige saa
Nøden steg med hver Dag; thi den kristne Hær
Mangel paa meget af det Nødvendigste. Da vi
ledes vare næsten helt udmattede, stillede en stor
sig lige over for os, og vi kunde skjønne, at
vilde et stort og blodigt Sammenstød finde Sted

Lejren herskede den største Uro og Ophidselse, men dog godt Mod og Haab om Sejr. Anførerne lagde Planer og aftalte hvorledes Angrebet og Slaget skulde ledes, Stridsmændene undersøgte deres Vaaben, hvæssede deres Sværd. Saaledes gik den sidste Nat før den store Kamp.

Da Morgenen brød frem, saa vi Fjenden staa i Slagorden for os, og skjønt han var os langt overlegen i Antal, saa vare vi dog uforsagte og ved godt Mod; thi vi stolede paa Herren og vor gode Sag. Slaget begyndte. Med den største Tapperhed og Dødsforagt, ja jeg kan vel endog sige med umenneskelig Grusomhed blev der kæmpet fra begge Sider. Mangen brav Ungersvend fandt i dette Slag sin Død i det hedenske Land; mangen tapper Mand sank ned i det blodige Sand for aldrig mere at rejse sig, og Stedet, hvor Slaget stod, lignede et Blodhav. Ridder Hans selv fægtede med uforfærdet Mod og Udholdenhed, som en Helt, der ikke frygtede Fare og Død. Jeg tillige med mange flere Krigere fulgte troligen vor elskede Herres Spor og vege ikke fra ham, men i Kampens Hede vare vi trængte for langt frem og komne ind imellem Fjenderne; vi bleve omringede og de fleste af vor lille Skare nedhuggede. Bedækkede med Saar sank den ene efter den anden af Heltene, og stadig formindskedes vor iforvejen lille Skare. Ridder Hans stred endnu med usvækket Kraft, skjønt Udsigten til Frelse var lille. En Fjende gjennemborede hans Hest med sin Lanse, saa den faldt bagover og tog Ridder Hans med sig i Faldet.

Jeg og flere af mine Kammerater saa ham falde, men ogsaa at han levede og søgte at gjøre sig fri fra Hesten, som var falden ovenpaa ham, hvilket dog ikke

lykkedes. Vi vilde gjærne have ydet ham Hjælp, men det var os ikke mulig under den hidsige Kamp at komme ham nær, og lidt efter lidt bleve vi omringede af en fjendtlig Styrke, og et Hug af en Sabel strakte mig til Jorden og gjorde, at jeg ikke saa mere til Slaget; thi Hugget var gaaet gjennem min Staalhue og havde saaret mit Hoved, saa at jeg bevidstløs var falden til Jorden.

10.

Fangenskabet.

Hvor længe min Afmagt varede, ved jeg ikke; men da jeg igjen vaagnede, var det mørk Nat, og omkring mig hørte jeg uafbrudt Jammerskrig, Suk og Klage. Jeg følte hæftige Smærter i mit Saar, og i mit hele Legeme en overordenlig Mathed. Jeg forsøgte at løfte min Arm for at føle efter mit saarede Hoved, men, hvorledes skal jeg skildre min Forbavselse — jeg var sluttet i Lænker, jeg var i Fangenskab.

Da det dagedes og jeg kunde skjælne Gjenstandene om mig, opdagede jeg, at mit Opholdssted var en temmelig stor og dyb Hule, og saa tillige, at min Herre ligeledes laa i Lænker ved min Side.

Kort efter kom vore Fjender og jagede os op. De, der vare for svage til at følge dem, bleve uden Skaansel nedhuggede. Eders Bedstefader, der var haardt saaret og havde mistet meget Blod, var som Følge deraf meget svag, men jeg understøttede ham paa bedste Maade; thi jeg frygtede for at se ham nedhugget af de vilde Barbarer.

Efter nogle Timers Vandring bleve vi atter indespærrede i en Hule for at hvile os. Vi fik kun daarlig Næring, men de lode os dog heller ikke sulte. De betragtede os som Trældyr, som de maatte føde, hvis de vilde have Nytte af os.

Saa gik det atter videre, og saaledes vedblev det i mange Dage, indtil vi vare langt fra Krigsskuepladsen, og nu blev der undt os lidt mere Ro for at vore Saar kunde faa Tid til at læges og vi igjen kunde samle Kræfter for at forrette det Arbejde, der vilde blive os paalagt.

For at forhindre os i at flygte bleve vi to og to lænkede sammen, og i al min Ulykke var jeg dog saa heldig at komme ved den samme Lænke som min elskede Herre.

Tolv Gange vekslede Sommer og Vinter, uden at vi havde mindste Haab om nogensinde at blive befriet af dette Slaveri.

I denne lange Tid lærte jeg først rigtig Eders Bedstefaders ædle, højmodige og fromme Sindelag at kjende. Religionen og Haabet om et bedre Liv efter dette, et Liv hinsides Graven, var hans Trøst, og naar jeg ofte, henreven af Tanken om den sørgelige Stilling, hvori vi befandt os, forbandede Pater Anselmo som den egenlige Ophavsmand til vor Nød, da formanede han mig med himmelsk Mildhed til at

tilgive, ja endog bede for vore Fjender. Om vor Elendighed og den Fornedrelse, hvori vi levede, vil jeg tie. Jeg vil forbigaa det, det er jo overstaaet og ligger som en mørk Drøm langt tilbage i min Erindring.

Disse mange Lidelsesaar vare for mig en god Skole; thi hvem kan se det skjønneste Eksempel paa Dyd og Hengivenhed i Guds Villie, daglig høre blide forsonende Ord, uden at paavirkes deraf? Sjælden undslap ham en Ytring af Utaalmodighed, men derimod stadig et kjærligt Erindringsord om de Kjære i Hjæmmet „Hvad monne min kjære Hustru nu foretage sig!“ eller undertiden: „Ved denne Aarstid tog jeg min kjære Karin til Hustru!“ eller „ved denne Tid fødtes min Søn, Knud, — Gud holde sin beskærmende Haand over Eder, mine Kjære!“

Saaledes havde han ogsaa en Dag, ved at mindes de Kjære i Hjæmmet, tænkt paa, hvor gammel hans Søn kunde være, og udregnet, at han omtrent maatte have endt det 21de Aar, og udbrød da i en inderlig Bøn:

„Gud, Du algode og almægtige Fader! hold Din beskærmende Haand over ham, led hans Fod bort fra alle Veje, der føre til Fordærvelse, og giv ham Kraft til at opfylde de Pligter, der sømmer sig for en from og tapper Ridder.“

Pludselig opkom en Tanke hos ham, en Gysen gjennemfoer ham, og han sagde:

„En skrækkelig Tanke har bemægtiget sig mig, og den piner mig. Hvis min Søn engang, naar han er modnet til Mand og Ridder, blev, ligesom jeg, opfordret til for Guds Æres Skyld at deltage i et Korstog, og han samtykkede deri og drog bort, haabende tillige at finde og redde mig. Tænk Dig,

Martin, at mine Suk, Taarer og Bønner ligesom mine Drømme ere naaede til ham og han aner, at jeg lever i Elendighed og disse Anelser ansporede ham til Daad. Med Forsættet om at hjælpe mig, styrter han ind mellem Fjenderne, og Døden følger hans Fjed, han kæmper og — faar samme Skjæbne som vi. Hvis jeg engang skulde faa en Yngling at se, bleg, aftæret, belæsset med Lænker her hos disse Barbarer og i ham gjenkjender min Søn! Martin, den Tanke er skrækkelig. Gud bevare ham derfor!"

Men Angsten for, at dette skulde ske, Tanken derom, begyndte nu at forfølge — og vilde aldrig forlade ham. I enhver Yngling, som Ulykken bragte i samme Stilling som os, troede han at finde sin Søn, og den deraf følgende bestandige Uro, Angst og Ophidselse begyndte at tære paa hans Livskraft.

Det trettende Foraar nærmede sig.

Hidtil havde Gud, uagtet al vor Nød og Elendighed, skjænket os et godt Helbred; men nu begyndte Ridderens Kræfter at svækkes og som Følge deraf Mishandlingerne hyppigere for at paaskynde Arbejdet, og skjønt jeg gjorde alt for at gjøre baade mine egne og min Herres Pligter, var det dog ikke nok for disse raa Barbarer.

11.

Ridderens Død.

Det Sted, hvor vi i mange Aar havde trællet, laa langt inde i Landet, men nu bleve vi førte et andet Sted hen, længere mod Nordvest, og vi mærkede, at vi kom nærmere mod Havet.

En Dag skulde vi, tilligemed mange andre af vore Ulykkeskammerater, arbejde paa en Vej, som blev anlagt over et højt Bjærg.

Vi vare begge i den tidlige Morgenstund komne op paa Bjærgspidsen, hvor vi saa et uendeligt Hav ligge udbredt for os.

Da Ridderen saa dette, udbredte han sine Arme, og hans Ansigt straalede af inderlig Glæde, idet han udraabte:

„Dette er Middelhavet, i denne Retning ligger vort skjønne, elskede Fædreland, som jeg aldrig mere skal betræde."

Han tav, Glæden svandt og en inderlig Bedrøvelse udbredte sig over hans Ansigt, og idet Taarerne glinsede i hans Øjne, vedblev han:

„Jeg betræder det aldrig mere, Martin, enhver Hjælp vilde nu komme for sildig, jeg føler Døden nærme sig med hurtige Skridt, min Kraft er udtømt, snart vil jeg finde Hvile. Men Du, Martin, Du har endnu Kræfter og kan derfor nære Haab om Frelse. Lov mig, at Du, hvis Du skulde vende tilbage, da at advare min Søn for at give slige Løvter.

Det er jo ikke Stedet, den Plet Jord, hvorpaa Frelseren levede og lærte, men det er selve Læren, han efterlod os, vi skulle stræbe at beholde og stræbe at rette os efter. Martin! Jeg er saa træt, lad mig hvile mig lidt her."

Han satte sig og den kolde Sved perlede sig paa hans Pande, alle hans Lemmer rystede.

„Snart slaar Skilsmissens Time for os, Martin, men endnu et har jeg at bede Dig om: Lov mig," sagde han, idet han fræmtog et lille Kristusbillede, „at Du, hvis Herren den Almægtige fører Dig ud af dette Fangenskab, vil give min Hustru dette dyrebare Klenodie. Det er lykkedes mig igjennem alle Farer at bevare og skjule det; skjul og bevar Du det nu ogsaa ligesom jeg — som en Helligdom; thi vid, at min elskede Hustru forærede mig det paa den Dag da vore Forældre lagde vore Hænder i hinandens."

Her tav han, medens jeg tog og skjulte det kostbare Mindetegn. Trætheden overvældede ham og han faldt i en rolig Slummer, hvoraf han dog snart atter vaagnede.

Solen var imidlertid stegen højt paa Himlen og sendte sine brændende Straaler næsten lodret ned paa den Vansmægtende. Han følte en brændende Tørst, en Kilde rislede ud af en af Klipperne i Nærheden af os, men — jeg kunde ingen Lædskedrik hente; thi — jeg var jo lænket til ham — og var selv saa afmægtig, at jeg ikke kunde magte at bære ham derhen. For at beskytte ham mod de brændende Solstraaler, bøjede jeg mig over ham for at lade ham hvile i Skygge.

Længe laa vi saaledes og jeg tænkte med Bæven paa det Øjeblik, da vore ubarmhjærtige Vogtere skulde

opdage, at vi ikke arbejdede. Efter en anden urolig og kort Slummer, slog Ridderen igjen Øjnene op og saa paa mig med et usigelig kjærligt Blik og hviskede med næppe hørlig Stemme:

„Martin! vær takket!“

Han trykkede min Haand med de allerede i Døden stivnede Fingre.

Disse hans kjærlige Afskedsord vare de sidste, han talte; thi nu blev han med hvert Øjeblik svagere. Feberen rystede ham og Dødskampen begyndte; men endnu i det bristende Øje kunde jeg læse hans Kjærlighed til mig, og med et dybt Suk, det sidste, opgav han sin Aand.

Saaledes døde Hans til Stjernholm.“

Martin tav, men Erindringen og Meddelelsen om al den Nød og den gribende Fortælling om Ridderens Død havde angreben ham saaledes, at han næppe formaaede at fortsætte; men han fattede sig dog snart og vedblev efter en liden Stund:

„Næppe havde min stakkels ulykkelige Herre lukket sine Øjne, før vore Vogtere indfandt dem og Mishandlinger regnede ned over mig, fordi jeg ikke arbejdede, indtil de endelig fik at se, at min Herre, efter deres Anskuelse kun min Lænkekammerat, var død.

Da de nu saa dette, toge de Lænkerne af os og befalede mig at begrave den Døde.

Jeg gravede en Grav og lagde under tusinde Taarer min elskede Herre deri, bedækkede ham med de faa Klædningsstykker, jeg havde ved Haanden, knælede og bad en stille Bøn ved Graven, hvorpaa jeg kastede denne til.

Og her, ved Alfarvej, i en Grav, som maaske

Sjakalerne i den næste Nat vilde opkradse, maatte jeg lade ham ligge, der i sit Hjærm var en rig Herre, der ejede Borge og Faste, en lykkelig Ægtefælle, der havde den elskeligste Hustru og var Fader til en haabefuld Søn.

Da jeg var færdig, forlod jeg Stedet, hvor jeg havde mistet det dyrebareste, jeg havde ejet her paa Jorden.

12.

Flugten.

„Men hvorfor gav min Bedstefader ikke sin Stand og Rigdom tilkjende?" spurgte Hans. „Med gode Løsepenge havde han vistnok let kunnet kjøbe sin Frihed, som saa mange har gjort."

„Dette Middel vilde Eders Bedstefader ogsaa gribe til. Han vilde betale Løsepenge baade for sig selv og mig; men Ulykken var, at vi vare komne til at tilhøre en rig og mægtig Mand, som i det samme Slag, hvori vi vare blevne fangede, havde mistet en Søn, og i den første Smærte over Sønnens Død havde han svoret ved Profetens Skæg, aldrig at løsgive nogen Kristenslave, og denne Ed holdt han hellig og ubrødelig."

„Efter min Herres Død blev jeg ikke samm lænket med nogen anden, men bragtes snart snart did. Saaledes forsvandt atter omtrent et og nu indtraf det Tilfælde, der blev Aarsag til, jeg brød min Lænke og forskaffede mig min Fri

Jeg kom til i længere Tid at arbejde i en H der var saa stor og skjøn, som jeg aldrig har set M til, hverken før eller siden. Alt hvad orientalsk Pr lyst havde været istand til at fræmbringe, fan her forenet. De skjønneste Pavilloner, Trægrup Løvhytter, Buegange, dannede af de yppigste og bl strende Rankeplanter, Springvand, Blomsterpa og kjølige Grotter fandtes her, som for at skab jordisk Paradis.

I den ene Ende af Haven laa et Slot, ikke overordenlig stort, men overmaade pragtfuldt og rende til de andre Omgivelser. I dette boede ren, hvis Slaver vi vare.

Han bar endnu Sorg for den i Slaget fa Søn i sit Hjærte, og holdt det besvorne Løfte, at give nogen sin Frihed; men Aarene, der vare rullede siden hin Tid, havde mildnet baade So og hans Hjærtes Haardhed, saa at han ikke nu nær saa grusom, som i vor Elendigheds første

Langt fra Slottet laa en Bygning, hvori verne boede, og nær ved denne var der Boliger Opsynsmændene.

Naar et Ordsprog siger: „Som Herren er, følger ham hans Svende“, saa ligger der deri en stridelig Sandhed. Opsynsmændene vare alle mi grusomme end tidligere, og de behandlede os for meste med Skaansomhed.

Kun en eneste — og ... —

en raa og følelsesløs Barbar, der fandt sin kjæreste Beskjæftigelse i at uddele Stryg.

Denne Mand var derfor ogsaa baade frygtet og hadet af alle, som vare saa ulykkelige at være hans Undergivne.

En Dag arbejdede jeg ganske alene langt borte fra Slottet og langt fra alle mine Kammerater, men lige i Nærheden af et lille Hus, hvis Beboere vare mig ubekjendte. Stedet laa yndigt skjult under høje Træers Løvkroner.

Pludselig lød fra dette Hus et højt Angstskrig. Døren reves op og en ung Pige, omtrent 15 Aar gammel, styrtede hen imod mig og tilraabte mig: „Red mig, red mig, Kristen!“, og bagefter hende saa jeg Osmin, den Forhadte, som med sin Svøbe slog hendes nøgne Skuldre.

Junker! Jeg havde hidtil og ofte med Taalmodighed udholdt selv de groveste Mishandlinger uden at modsætte mig, men da jeg saa den umenneskelige Behandling af denne Usling imod en ung Pige, der jo endnu næsten var et Barn, da jeg hørte hende paakalde mig om Hjælp og Redning, tabte jeg min Fatning og blev som en Rasende. Et Slag af min Spade strakte Uslingen død for mine Fødder.

Næppe var Gjærningen udført, førend ogsaa dens skrækkelige Følger stode klart for mig, og Tanken om den Straf, der vilde blive mig til Del, naar Mordet blev opdaget, bragte Blodet til at stivne i mine Aarer. Dog snart opmandede jeg mig, og idet jeg løftede Liget op, udbrød jeg: „Her er nu intet blivende Sted for os, vi maa bort!“ og kastede jeg derpaa den Døde ned i en dyb Brønd, greb den unge

[illegible]

Christine.

Paa Skibet, som vi sejlede med, befandt sig en gammel, ærværdig Præst, som var fulgt med og i mange Aar havde opholdt sig hos de Stridsmænd, der i Følge med deres Herrer, Ridderne, vare dragne ud for at kæmpe mod Kristendommens værste Fjender, Muhamedanerne.

Jeg gav mig i Samtale med ham og fortalte ham om min Ledsagerinde, og da han hørte om hendes Længsel efter at døbes, gav han sig i Samtale med hende for at høre, om hun allerede kjendte Gud og Frælseren, og da han hørte hende med barnlig Tro og med et fromt og ydmygt Hjærte udtale sin Længsel, saa tøvede han ikke, men døbte hende i den treenige Guds Navn og gav hende Navnet Christine, hvilket for mig lød langt smukkere end Gulnare, som hun tidligere var kaldet, men nu aldrig mere skulde lyde efter.

Jeg glædede mig som et Barn, da jeg første Gang kunde kalde hende ved det ny, hendes rette Navn: Christine!

De mange Aars Lidelser havde ikke aldeles udtørret mit Hjærte eller dræbt al Lyst til Livet hos mig. Jeg havde udholdt saa mange Lidelser, gjennemlevet mange marterfulde Aar, men nu var jeg fri og havde i Selskab med denne uskyldige og skjønne [illegible]

„Det var en kort og skjøn Drøm om Gl
Lykke, men den skulde ikke opfyldes."

Derefter fortsatte han:

„Christine var lykkelig og syntes at glem
hele Verden over den elskede Mands Kjærligh
hvem kunde vel fortænke hende deri? Hun
ogsaa ganske at glemme mig, men jeg trak n
ogsaa selv tilbage fra hende. Dog forglemt m
havde hun ingenlunde; thi da Skibet ankom ti
liens Kyster og vi skulde skilles, da fyldtes
skjønne Øjne med Taarer og hun sagde mig,
dybt Adskillelsen fra mig smærtede hende, og
aldrig at glemme sin Redningsmand.

Hendes Mand gav mig saa mange Rejse
som jeg behøvede for at naa mit Hjæm, og me
Hjærter skiltes vi.

Jeg saa hende aldrig siden.

14.

Hjæmkomsten.

Paa min Fod vandrede jeg som Pilegrim
nem Italien og Tyskland og gjensaa endelig n
skede Hjæm.

Da jeg havde naaet dette, ilede jeg til n

de Herres Slot. Her fræmstillede jeg mig, som
n eneste af de mange, der vendte tilbage fra det
ykkelige Korstog, den eneste af de mange, der friske
sunde og med modige Hjærter vare dragne bort
a dette Sted, vendte jeg tilbage, nedbrudt paa Sjæl
Legeme. Ja, min Sjæl var bøjet og nedbrudt
a det Øjeblik, jeg havde maattet erkjende, at for
g vilde ingen Lykke blomstre, fra det Øjeblik, jeg
stede Haabet om at besidde Christine.

Jeg fræmstillede mig, som jeg sagde, for Fru Karen
Stjernholm og fortalte hende alt, hvad jeg havde
levet og om den ædle Ridders Død. Tillige overgav
g hende det lille Kristusbillede, som jeg havde mod-
get og troligen bevaret. Hun modtog det med rørt
aknæmlighed og begræd sin Mands Lidelser og Død.
en ogsaa for Sønnen fløde nu hendes Taarer; thi
ad Ridder Hans havde frygtet, var sket: Knud,
ns Søn, var dragen ud for at søge ham og om
uligt frælse og hjæmbringe ham; og jeg, som bragte
orgens tunge Budskab, ak, jeg var kommen for sent
rmed og for sent til at advare ham derimod.

Fru Karen udgræd snart sin Smærte og gik
n, hvor ingen Sorg mere skal være, hen hvor hun
abede at gjenforenes med ham, hun havde elsket.
en da jeg havde set hende lukke de trætte Øjne,
jeg til Klosteret, hvor Pater Anselmo endnu var
n Abbed. Jeg fræmstillede mig for ham og talte
d Frimodighed om Korstogene; men han, hvem det
r magtpaaliggende saa meget som mulig at under-
ykke alle slemme Efterretninger fra hint Land, bød
g tie stille dermed og sørgede for, at jeg fik Plads
n Klosterets Gartner.

Mange Aar ere hengaaede siden hin Tid. Ofte

kom rejsende Sangere og sang om Ridder Knud til Stjernholm og hans tapre Skares Bedrivter, og hvad jeg hørte glædede mig meget; men den største Glæde følte jeg, da jeg saa ham selv i Spidsen for mange tapre Krigsmænd vende uskadt tilbage fra det hellige Land.

Fra den Tid af lever jeg stille og indgetogen, og aldrig har jeg tidligere for nogen havt Grund til at aabenbare mit Livs Tildragelser; men da jeg i Eders Haand saa det samme lille Kristusbillede, som jeg engang selv bragte med fra Palæstina, da var det, som om en Stemme mindede mig om et gammelt Løvte, og jeg besluttede at meddele Eder alt og advare Eder imod et Tog, som der endnu i vore Tider prædikes om af ivrige Præster. Junker, lad Eder aldrig forlokke af et saadant Løvte til at forlade Eders Hjæm; thi den Skade og de Lidelser, som derved ere komne over en stor Del af den ædle, kristelige Ridderstand, er saare skrækkelig, saa meget mere som vi aldrig ville opleve den Dag og se, at den Sæd, som nu saa blodig saaes og hvorfor saa drabelig kæmpes, bærer Frugter. Tilkommende Slægter ville høste dem; thi med mangen Kriger vil der bringes skjønne Konster og Videnskaber tilbage og Ting komme for Dagens Lys, som endnu er skjult under Grus og Ruiner. Men naar den Tid vil komme, da Menneskene lære at indse Sandheden af de Ord, der vare nogle af de sidste, jeg hørte af min salig Herre, Ridder Hans, naar den Tid vil komme, at vi forstaa, at det ikke er Besiddelsen af det Land, hvori Frælseren levede, ikke det Hus, der gav ham Ly eller den Sten, hvorpaa han hvilede, ikke det Bjærg, han besteg og hvorfra hans klare, kjærlige Ord løde, der

udgjør det højeste, der bør eftertragtes, men at det er Ordet selv og hans ophøjede Lære, der kan lyksaliggjøre Menneskeslægten, og hans eget skyldfri Liv, der som et lysende Eksempel bør staa os for Øje —, naar den Tid kommer, Junker, — og den vil komme —, da har Vinden alt suset længe i de gamle Træers Toppe, som beskygge den nuværende Slægts Grav, og da vil Efterslægten med Medlidenhed skue tilbage paa en Tid, hvor der blev ofret saa meget for at jage efter et Skyggebillede."

Her endte Martin sin Fortælling.

„Tak, Martin, tak for denne Din Meddelelse," sagde Hans, „thi jeg ser deraf, at Du er tro og god mod mig; men desuagtet forekommer det mig, at Du ikke har Lyst til at være mig behjælpelig med at befordre min Lykke. Du advarer mig mod noget, som jeg slet ikke har isinde, og dog vil Du ikke laane mig en hjælpsom Haand til det, som jeg anser for det højeste, for min Lykke, og som bedre end noget andet vilde være i Stand til at afholde mig fra at give et ubesindigt Løvte, eller holde mig tilbage, hvis jeg nogensinde skulde faa Lyst til et saadant Foretagende, hvortil endnu saa ofte opfordres og aldrig mangler Lejlighed.

15.

Den hvide Due.

„Efter alt, hvad jeg har meddelt Eder,
sagde Martin, „kan I vel tro, at det ikke er
der holder mig tilbage fra at føre Eder ind
ret; det maatte da være af Omsorg for Ed
færd og for ikke at lede Eder ind i en Fare,
større, end I med Eders ungdommelige
Hjærtelag kan fatte. Endnu er jeg Stje
gamle Slægt hengiven med samme Troskab s
og kun dette er Grunden, hvorfor jeg væg
ved at opfylde Eders Ønske og i Stedet fo
Eder: Gaa frit og aabent tilværks; thi kun
gens Lys og uden Skjul skal oprigtige Mæ
fræm med Sikkerhed. Tro mig, Junker, det
der Hans til Stjernholm, Eders forudgangne
faders Grundsætninger, jeg udtaler."

„Fri og ved Dagens Lys udøvede og
som i Oldtiden ikke vilde vedkjende sig nogen
Ret end den Stærkeres Ret, deres Voldsgjæ
og saaledes se vi endnu ofte den Stærke o
fulde udøve sine ondskabsfulde Handlinger
rødme derved, medens den Retskafne trækker
bage i Stilhed og undertiden endog maa sk
Se her," raabte han pludselig, idet han ve
Øje mod Himlen, „der ser Du et Eksempel p
jeg sagde: ved Dagens Lys røver der en r
Høg min kjæreste Due, og jeg staar her og

paa og har ingen Pil i min Haand, hvormed jeg kan strække den til Jorden."

Martin saa iveiret.

En snehvid Due svævede højt oppe i Luften, forfulgt af en Rovfugl, som den anstrængte alle sine Kræfter for at undgaa.

Ved dette Syn var det, som om Martin fattede en hurtig Beslutning.

„Junker!" udbrød han, „vi kunne ikke enes, fordi I ikke vil se Forskjællen mellem en frimodig og aabenlys Handling og en Voldshandling; men nu lad en Gudsdom; thi for en saadan vil jeg anse, hvad hist oppe foregaar, — lad den saa afgjøre vort Anliggende og give Udslaget. Hvis denne Due undgaar Rovfuglen, saa fører jeg Eder i den Aftenstund, som følger paa denne Dag, ind i Klosteret og skaffer Eder Lejlighed til at tale med den unge Pige, som I elsker; men — bliver Duen sønderreven, saa forlang det ikke oftere af mig. Og dette skal være min faste Beslutning og mine sidste Ord desangaaende."

Med spændt Opmærksomhed fulgte nu Begge de to Fugles Flugt. Duen tumlede sig godt i Luften og tilintetgjorde derved flere Gange Høgens Hensigt, men den kom derved stedse lavere og man kunde se dens Vingeslag blive langsommere og tungere, og at den var udmattet. Endelig var det lykkedes Høgen at komme lige ovenover den, et Stød og — Duen flagrede i dens Kløer."

„Fortabt!" udbrød Hans, som saa sit Haab skuffet og tabt for stedse.

En fin, hvislende Piben, en Lyd, som ikke var de to Mænd fræmmed, naaede deres Øren; de saa endnu engang efter Høgen, — truffen af en Pil sank

den og faldt til Jorden, tæt for deres Fødder; m
Duen var frælst og fløj tæt over deres Hoveder, l
med et Blodspor paa det snehvide Bryst.

„Reddet! reddet! o, vær takket, Du ubekjen
Jæger,“ udraabte Hans i et Udbrud af usig
Glæde.

„Velan, saa ske som I ønsker, Junker!“ sa
Martin. „Kom, naar Solen gaar ned og de kl
Stjærner staa paa Himlen, til Havemuren, en Stri
stige skal være parat; thi paa anden Maade kan
ikke indføre Eder.“

Glad ilede Hans hjæm og naglede til Mi
om denne Stund og til Advarsel for andre beskjedr
Røvere Høgen med udbredte Vinger paa Sl
gavlen.

Med Længsel ventede han nu Aftenens Kom
og det syntes ham som om Solen denne Dag fu
endte sit Løb meget langsommere end sædvanlig; n
da den endelig forsvandt og Nattens Skygge bre
sig over Jorden, da Stjærnerne glimrede og M
nens Sølvskive steg op af Havet, da ilede han til
betegnede Sted, bankede til Tegn paa sin Nærvær
paa Muren, en Stige rullede ned, og saa Øjebl
efter stod han i Haven.

16.

Mødet i Klosterhaven.

Mørk og næsten som uddød laa den gamle Klosterbygning i Nattens Stilhed. Intet Lysskjær flimrede fra noget Vindue, intet Skridt hørtes eller gav Gjenlyd i de smaa Celler eller de lange Buegange. Alt laa allerede i Hvile; kun Veronika eller, som vi fremdeles ville vedblive at kalde hende, Marie, sad endnu i Haven, paa en Bænk under nogle høje Træer, som med det nylig udsprungne Løv dannede en høj Hvælving derover. Kun hun alene havde endnu ikke søgt Hvilen, men var, tillokket af Aftenens Skjønhed, efter endt Aftengudstjeneste gaaet endnu engang ud i Haven. Hun plejede ofte at gjøre dette; thi skjønt Klosterets Regler og Love egenlig ikke tillod dette, saa lod Abbedissen hende dog deri have sin Frihed, for ikke før Tiden at gjøre hende kjed af Klosterlivet og dets Ensformighed.

Stille og alene sad hun nu ogsaa denne Aften under den af Træerne dannede Løvhytte og saa med vemodig Blik paa de høje Klostermure, Grænsen for hendes Frihed, bag hvilken just Maanen hævede sig. Da hørte hun Sandet i Gangen knirke, som om et Menneske nærmede sig. Hun rettede sit Øje derefter og blev forskrækket; thi en Mand, i hvem hun straks gjenkjendte sin gamle Ven, Martin, stod for hende og bød hende et venligt „Gudsfred“.

„Den være med Eder, Martin, i den hellige

Moders Navn," svarede Marie og rakte ham Haa
den. „I overraskede og forskrækkede mig næsten v
Eders pludselige Fræmtræden, og hvad tror I vi
at vor strænge Frue, Abbedissen, vilde sige, hvis hi
saa mig her tale med Eder?"

„Bebrejder Dit eget Hjærte Dig noget for d
Sags Skyld, saa træder jeg straks tilbage og forl
der Dig, Marie, — lad mig kun kalde Dig saaled
som Din Fader kaldte Dig og som Du modtog Na
net i Daaben —; men bebrejder Dit Hjærte Dig i
tet, saa vær uden Frygt og lad Abbedissen sige hv
hun vil."

„Martin, jeg tror ikke der er Synd i at ta
med Eder, og jeg er altid glad, naar I er nærv
rende; thi da er det, som om jeg følte, at I tag
Del i mit Vel, medens Alle, som her omgive m
forekomme mig fræmmede og kolde. Jeg føler m
ensom midt iblandt Nonnerne og har en hemmel
Angst, uden at kjende Grunden, for Abbedissen
endnu mere for Munkene, som nu undertiden kom
hertil. Jeg er derfor glad ved at se Eder i m
Nærhed og Eders Alder beskytter mig tillige for M
tanke og Bebrejdelser."

„Du er altsaa ikke glad ved at være her?"

„Martin! Tør jeg sige, at jeg ikke er gla
Vilde det ikke lyde som en Bebrejdelse mod ham, s
saaledes bestemte det?"

„Jeg forstaar Dig mit Barn og hører gjær
disse Ord af Dig. Det er saa sjældent inden
disse Mure at høre et Ord, der kommer fra Hjær
Alt er her Hykleri og Enhver forglemmer, at G
som ser og kjender alle vore hemmelige Tanker,
skyer en saadan Vandel. Jeg har et Spørgsmaal

Dig, Marie, hvoraf maaske Din hele Fremtid kan være afhængig, og skjønt jeg af Dine Ord allerede tror at vide, hvorledes Svaret vil lyde, saa maa jeg dog spørge Dig og bede Dig besvare mit Spørgsmaal saaledes, som Svaret lyder i Dit Hjerte. Sig mig derfor oprigtig: er det med Din gode og fri Villie, at Du er indtraadt i dette Kloster? Vil Du begrave Din Ungdom og tilbringe hele det øvrige Liv i denne sørgelige Ensomhed samt give Afkald paa alle de Glæder, som Gud, den ejegode Fader, har beredt sine Børn? O, Marie, betænk, at den Tid, hvori Du kan træde tilbage, er kun kort imod hele det øvrige Liv, især naar det er et Liv fuldt af Anger over det udtalte Løvte og det Skridt, der ikke kan gjøres om igjen? Derfor sig mig nu, hvad Dit Hjerte svarer paa dette mit Spørgsmaal?"

Marie havde først med Forbavselse, derpaa med Alvor hørt paa den gamle Mand; men nu da han, med en Taare i Øjet, en Taare, der i Maanens Straaler funklede som en Ædelsten, tav og ventede et Ord fra hende, svarede hun med sagte, næsten bævende Stemme:

„Martin! Kan jeg og tør jeg svare paa dette Spørgsmaal?"

„Ja, hvorfor ikke, Marie?"

„Fordi jeg, lige fra det Øjeblik, jeg lærte at stamme min Faders Navn, har elsket og adlydt ham, og aldrig har jeg havt Aarsag til andet; thi ethvert af hans Ord var fuld af Kjærlighed, enhver af hans Handlinger fuld af Retskaffenhed. Hans Levnet var rent som et Barns, men hans Sindelag var fast, og hans Beslutninger urokkelige. Han handlede aldrig uden efter modent Overlæg, og foretog han sig noget,

som jeg ikke fattede Grunden til, saa var jeg overbevist om, at det skete i den bedste Hensigt. derfor intet Under i, at jeg føjede mig efter Villie, saa meget mere, som jeg er overbevist om han ogsaa deri handlede af idel Kjærlighed til og i det Haab, at dette Liv og denne Fræmtil være det bedste for mig."

„Jeg beundrer Din barnlige Kjærlighed," rede Martin. „Men, Marie, hvis nu denne kjære og gode Fader er hildet i en Vildfarelse, han maaske vilde lære at indse, naar det er fo dig, naar ingen Anger kunde lade det blive som han selv fræmkaldte. Naar han nu, om mod sin Villie, var paa Vejen til at gjøre sit ulykkelig, vilde det da stride imod Dit Begreb hvad Pligten byder, at forsøge at vende hans ker paa noget bedre."

„Jeg ved ikke, hvad I mener, Martin?"

„Jeg mener at aabne hans Øjne og be ham til at lade Dig følge Dit Hjærtes Bud og fylde den Plads, Gud har anvist Kvinden og o let i sit Ord som hendes Bestemmelse."

„Hvad kan da min Bestemmelse være a end hvad min Fader anviser mig?"

„En Kvinde opfylder først sin Bestemı Marie, naar hun, som Ægtefælle og Moder, ly ved en øm Mages Kjærlighed, omgiven af els dige Børn, nyder sit Liv. Glad og i stille, bra men nyttig Virksomhed, henglide hendes Dage; ser sig selv atter opblomstre i haabefulde Sønn Døtre. Med Ro, ja selv med Fryd, skuer hun derdommen imøde; thi af glade, legende Børn bestrøes hendes Vej med Blomster, og naar hu

endelig engang skal betale Naturen sin Gjæld, kan hun fra Gravens Rand skue tilbage paa idel velanvendte Dage; omgiven af sørgende Venner og kjære Slægtninge lukker hun sine Øjne, for hisset at aabne dem igjen i Fryd og Herlighed. Ja, Marie, saaledes er den Kvindes Lod, som ret anvender sit Liv; men hvilket er derimod Nonnens? Et Liv uden nyttig Virksomhed og uden Glæde, en Alder uden Trøst, ingen øm Pleje og Bistand i de sidste Dage, ingen Haand, der med Vemod og Kjærlighed tiltrykker hendes Øjne, naar Dagenes Tal er fuldt, et Blik tilbage viser hende forspildte Dage og fræmad ser hun med Angst og Bæven; thi hvad skal hun svare den evige Dommer, naar han spørger: „Hvorledes har Du anvendt det Pund, jeg betroede Dig? Har Du anvendt det efter min Villie eller har Du begravet det?"

Marie havde siddet tavs og intet Ord var undgaaet hendes Opmærksomhed og Eftertanke, men da Martin tav, hævede hun sit Øje op til ham og hviskede:

„Martin, I gjør Uret, ja vel endog Synd i at fræmkalde Billeder for mig, som jeg kun altfor gjærne følger med mine Tanker. Ja, jeg ved det og har allerede sagt mig det selv, at mit Liv her er spildt, og dog ser jeg ikke nogen Udvej til at ændre det. O, Martin, I kjender ikke min Faders faste, ubøjelige Sindelag. Hvem skulde vel kunne formaa ham til at ændre sin Beslutning, og hvem vilde paatage sig at føre mig udenfor disse Mure?"

„Lad mig være den, der paatager sig denne Pligt, Du Hulde, og jeg skal udføre den og udføre Dig fra dette Sted, selv om det gik gjennem luende

Flammer," sagde Hans, idet han traadte ud af 1
Skene og bøjede sit Knæ for Marie.

„Martin! hvad har I gjort?" raabte Ma
idet hun vendte sig for at flygte; men Martin g
hendes Haand og holdt hende tilbage, bad og be
hende ej at bortødsle de faa Øjeblikke, hvori hen
Skjæbne kunde afgjøres, bad hende blive og høre
Yngling, for hvis redelige Hensigt og Ædelsind
vilde indestaa.

Marie lod sig overtale og blev, og Ma
fjernede sig lidt og overlod nu Hans selv at udt
hvad han bar i sit Hjærte.

Da Hans saa sig ene med Marie, begyndte
med at fortælle hende om det Indtryk allerede S
af Alterbilledet havde gjort paa ham, samt hans O
raskelse og Glæde, da han havde set hende selv;
ogsaa hvilken Sorg det havde voldt ham at se he
overgivet til Klosteret. Han tilstod sin Kjærlighe
bad inderlig om Gjenkjærlighed, bad hende om
ladelse til at gaa til hendes Fader og begjære l
des Haand.

Maries Indbildningskraft var allerede ved M
tins Ord sat i Bevægelse, og hun tilstod ham, at
vilde elske ham og gjærne ved ham føres ud af
steret, hvis det kunde ske med hendes Faders Ti
delse. Hun taalte, at Hans trykkede det første
paa hendes Læber, og i kjærlig Omfavnelse tilsv
de hinanden Kjærlighed og Troskab.

Martin havde ikke været længere borte end
han havde hørt det hele.

Han blottede sit Hoved, foldede sine Hæn
og bad:

„Fader i Himlen! Du hørte Eden og Løvtet, styrk dem i Fristelsens Stund og giv dem Kraft til at holde det, hjælp dem og før dem lykkeligt til Maalet, hvis det saaledes er Din hellige Villie. Amen!"

17.

En uventet Opdagelse.

Efter faa, glade Øjeblikke skiltes de Elskende. Marie ilede ind i Klosterbygningen og til sin Celle, hvor hun endnu engang i Tanken gjennemlevede de sidste Timer og prøvede sit Hjærte. Hun følte sig glad, men længtes nu efter sin Fader for at aabenbare ham alt og bønfalde om hans Tilgivelse, hvis han ikke var tilfreds med det, hun havde gjort og som hun kaldte sin Lykke.

Hans vilde forlade Haven for ligeledes at begive sig til Hjæmmet, men han blev af Martin holdt tilbage med Bøn om at følge ham ind i den lille Bolig, han havde, da han endnu havde noget at meddele.

Hans fulgte ham gjærne.

Da de vare komne ind i den lille Stue, bød Martin Junkeren sidde og opmærksom høre, hvad han vilde fortælle.

„I ved allerede, Junker, at jeg som ungt Menneske var i Eders Bedstefaders, Ridder Hans til Stjernholms Tjeneste.

En Ting, som tilsyneladende nu kunde være ganske ligegyldig, men som for Eder kan være af stor Nytte at vide og være Eder til Hjælp ved det Maal, I eftertragter, er det, jeg vil fortælle.

Som Vaabensvend var jeg ofte med Eders Bedstefader omkring paa de omliggende Herregaarde, og iblandt disse ogsaa paa Godset Stensballe.

Herren til Stensballe havde dengang to haabefulde Sønner, hvoraf især den Ældste, Junker Albrecht, var et godt og elskværdigt Barn, og han holdt sig meget til mig, naar det traf sig, at jeg var paa Gaarden, og derved kom jeg til at gjøre den Opdagelse, som jeg nu vil gjøre Eder bekjendt med.

Det var engang en dejlig varm Sommerdag, at begge Drengene fik Lyst til at bade, og jeg gik med dem til Stranden. Da jeg nu hjalp dem med Afklædningen, fik jeg at se, at den ældste havde et Fødetegn, et medfødt Mærke, der omtrent lignede en Sommerfugl med udbredte Vinger. Jeg forundrede mig derover og besaa det nøje.

Da jeg mange Aar derefter vendte tilbage fra hint ulykkelige Korstog, hørte jeg fortælle, at Junker Albrecht var forsvunden og at hans Opholdssted, trods alle Efterforskninger, ikke havde været til at opdage.

Ofte senere tænkte jeg paa ham; thi jeg havde yndet ham meget, men hvor han var, kunde jeg lige saa lidt vide som nogen anden.

Da hørte jeg fortælle om en Konstner i Billedhugger- og Byggekonsten, som fra fjærne Lande var

kommen og havde taget Bopæl i Horsens. I lang Tid kom jeg slet ikke til at faa ham at se, men da dette dog engang skete, stod det klart for mig, hvem han var; thi øjeblikkelig kjendte jeg Junkeren fra Stensballe i ham. Jeg fandt mig dog ikke berettiget til at fræmkomme med min Opdagelse for nogen, men jeg holdt Øje med ham for at komme til Vished, skjønt jeg ikke tvivlede. Engang traf det sig ogsaa saaledes, at jeg fik denne; thi jeg kom til at træffe ham ved sit Arbejde. Han stod fordybet i dette og saa mig ikke, men bukkede sig saaledes, at jeg blev Tegnet vaer imellem hans Skuldre, og nu var Stadfæstelsen funden.

Jeg beholdt dog for mig selv, hvad jeg havde set; thi jeg ærer og agter hans Hemmelighed, om jeg end ikke kjender Grunden dertil, og jeg vilde fræmdeles have bevaret det for mig selv, hvis jeg ikke havde troet dermed at gavne Eder; thi det kan ikke fejle, at det jo vil være Eder til stor Lettelse for at faa Eders Faders Samtykke."

„Nu ved I, Junker, hvad jeg kan meddele Eder om Maries Faders Herkomst, nu tøv ikke med at fræmkomme med Eders Begjæring for hendes og Eders egen Fader."

Hans glædede sig meget over denne uventede Opdagelse; thi det forekom ham nu, at han var Maalet langt nærmere. Han takkede Martin, og med et glad Haab forlod han Klosterhaven paa samme Maade, som han var kommen.

18.

Albrechts Bortrejse.

Samme Dags Morgen, som Hans havde u[illegible] søgt Martin og havt den lange Samtale med h[illegible] stod Mester Albrecht i sit Værksted og udkastede e[illegible] Plan til et storartet Arbejde, da bankede det p[illegible] Døren, og paa Mesterens indbydende Ord traadte [illegible] fræmmede Herrer ind.

Med venlig Hilsen traadte de fræm for Albrec[illegible] og gave sig tilkjende som Affendinge fra et Klost[illegible] langt inde i Holsten og med det Ærinde at form[illegible] Mesteren til samt træffe Aftale om et større Arbejd[illegible] næmlig at lægge sidste Haand paa og fuldende e[illegible] stor Kirke og udsmykke den med Gjenstande fra ha[illegible] konstøvede Haand.

Men Arbejdet hastede, og gjærne vilde de ha[illegible] ham til at begynde jo før jo heller.

Da de Fræmmede havde fræmført dette, der[illegible] Kommes Ojemed, lagde Albrecht de Tegninger og U[illegible] kast fra sig, som han just havde i sin Haand, og b[illegible] dem følge med ind i det andet Værelse.

Efter en længere Samtale traadte Albrecht att[illegible] ud, og de fræmmede Herrer toge Afsked.

Mesteren gik igjen ind i sit Værksted.

„Harald," sagde han til denne, „et nyt Væ[illegible] kalder os bort herfra og til et fræmmed Land. A[illegible] lerede imorgen tidlig rejse vi. Vi skulle smykke [illegible] nyt Gudshus, ham til Ære og Forherligelse. Vo[illegible]

der paabegyndte Arbejder blive staaende, indtil vi komme tilbage."

Harald lagde sit Værktøj fra sig og gik ud, da han nu ikke forsømte noget, for endnu engang maaske for sidste Gang at dvæle paa et Sted, hvor han i den sidste Tid saa ofte havde tilbragt en Time i Ensomhed. Det var i Egnen i Nærheden af Klosterhaven, hvor han saa gjærne dvælede.

I sin Haand bar han en Bue og et Pilekogger hængte over hans Skuldre; thi han var veløvet i Brugen af den Tids Skydevaaben, saavelsom i anden ridderlig Færd, som Mesteren ligeledes var øvet i og yndede. Hvorfor og hvorfra Albrecht havde sin Øvelse, vide vi jo fra Martins Meddelelse, og kunne derved ogsaa forklare, at han havde opmuntret Harald til det samme.

Nu gik han og saa med Vemod paa den høje Mur, der omsluttede det kjæreste, han kjendte. Han opløftede sit Øje til Himlen og bad til Gud for hendes Vel; da saa han med det samme en Due tumle sig højt oppe i Luften, lige over Klosterhaven.

„Hvis Du dog var denne Due," tænkte han, „saa kunde Du som den svinge Dig højt op i Luften og se ned paa det Sted, hvor Marie er. Maaske gaar Marie i dette Øjeblik og ser ogsaa denne Due. O, gid jeg var i dens Sted, hvor snart og hvor ofte vilde jeg da være hos hende.

Endnu medens han var opfyldt af denne Tanke, ser han en Høg forfølge og angribe Duen, ser den fange den, og lægger hurtig en Pil paa Buen, sigter og trykker løs med sikker Haand. Høgen falder med truffen Bryst og Duen er reddet.

Det var Junker Hans's hvide Due.

Næste Morgen holdt Vognen, belæsset med Konstnernes Værktøj, for Mester Albrechts Hus. Afrejsens Stund nærmede sig; dog før den kom, vilde Mesteren endnu engang se sin Datter og tage Afsked fra hende. Han gik derfor til Klosteret. Ledsaget af Abbedissen traadte Marie ind i Talekamret.

Hun var bleven glad, da hun hørte, at hendes Fader var der; thi hun havde besluttet at aabne sit Hjærte for ham og gjøre ham bekjendt med hendes Kjærlighed til Hans. Men Abbedissens Nærværelse bandt hendes Tunge. Ogsaa paa Albrecht virkede denne meget ubehagelig; thi det var, som om der derved paalagdes ham en Tvang, der hindrede ham i at vise den Ømhed og Kjærlighed mod sit eget Barn, som han følte i sit Hjærte.

Efter at han derfor med faa Ord havde gjort hende bekjendt med, at han drog bort i længere Tid, uden dog samtidig at sige hende Stedet, hvor han drog hen, ønskede han hende et Levvel, der for hende klang koldt og ukjærligt, gav hende sin Velsignelse, hvorpaa han overgav hende til Abbedissens Varetægt og ilede bort.

Hans havde imidlertid aabenbaret sin Fader, at han følte Kjærlighed til Marie og ogsaa havde hendes Tilstaaelse om Gjenkjærlighed, samt meddelte ham Albrechts Herkomst, hvorpaa han bad om hans Minde dertil samt om hans Forbøn hos Mester Albrecht.

Rolig hørte Ridder Knud paa sin Søn. Han havde allerede følt Deltagelse for hende tilforn, men denne steg endnu mere da han hørte, at Albrecht hørte til Ridderstanden. Tanken om Ridderstandens Fortrinlighed var saa indgroet, at selv den retsindige Knud ikke kunde sige sig fri for denne Tanke.

Han billigede Sønnens Valg og begav sig til Albrechts Hus for at bede ham tage sin Datter tilbage fra Klosteret og betragte hende som Hans's Forlovede.

Dog da han kom til Huset fandt han det lukket. Mester Albrecht var allerede afrejst.

Den følgende Aften kom Hans atter ind i Haven og fortalte Marie, at Ridder Knud havde givet sit Samtykke til deres Forening, samt at han allerede havde gjort det første Skridt for ogsaa at vinde hendes Fader for denne Sag, hvilket dog var blevet forhindret ved dennes Bortrejse.

Marie var meget nedbøjet og bedrøvet, medens Hans derimod var glad i Hu og trøstede hende med Haabet om en glad og lykkelig Fræmtid, skjønt han dog ikke var i Stand til ganske at opmuntre hende og fordrive hendes bange Anelser.

„Ak, min Fader elsker mig ikke mere," sagde hun med kvalt Røst og fræmbrydende Taarer. „Han var her imorges for at lade mig vide, at han rejste, og tage Afsked med mig; men han var saa kold, som om jeg allerede var forglemt, som om jeg var en Fræmmed for ham, og da han i Afskedens Øjeblik gav mig sin Velsignelse, var det, som om jeg af hans Stemme kunde høre, at Afskeden var for hele Livet og Velsignelsen et Udtryk af hans faste Villie, at jeg bestandig skal forblive i Klosteret. — Derfor, min Elskede, fly mig, jeg tør ikke se Dig, før jeg for min Faders Fødder har aflagt Bekjendelse om min Letsindighed og min Brøde og af hans Mund hørt Tilgivelse eller — — — o, jeg gyser ved Tanken — — eller — — maaske Forbandelsens Ord."

Hans bad hende med et inderlig rørt Hjærte og

med dyb Bedrøvelse over hendes Angst at være
og ikke lade Modet synke. Han lovede at fors
ikke at hvile før han havde funden Albrecht elle
daget hans Opholdssted, bedet om og modtaget
Samtykke.

Først sent skiltes de Elskende, og for Mari
det, som om hun havde begaaet en stor Brød
hun med lette, lydløse Fjed sneg sig til sin
thi hun havde ikke kunnet modstaa Hans's Bø
mer havde følt Haab og Trøst drage ind i sit Hj
og hun havde lovet ham igjen den næste Afte
samles med ham i Haven.

Dette skete ogsaa, men Hans kunde intet g
ligt Budskab bringe; thi forgjæves havde han
efter, hvorhen Maries Fader var rejst, og forg
vedblev han fræmdeles at forske derefter.

Sporet var forsvunden og derved for det
Udsigterne til de Elskendes Lykke.

19.

Pintsedag. Laurents.

Pintsen, den glade Fest, var kommen, og
ket af den gamle Martin med Vaarens friske, gr

Løv og Blomster stod Kirken, skjønnere end nogensinde før.

Da Pintsefesten var en af de høje Fester, hvor der ved Gudstjenesten skulde udfoldes al den Pragt og Glans i den gamle Kirke, som kunde forenes med Stedet og Lejligheden og forhøje Indtrykket af den gudelige Handling, saa vare atter et stort Antal Munke ankomne fra Boller.

Ogsaa den mørkøjede Italiener, Pater Laurents, var kommen med, og denne Gang som Stedfortræder for sin Foresatte, Abbed Benedikt; thi denne, som var gammel og svag, var paa den Tid sængslet til Sygelejet.

Denne Dag vare ogsaa Nonnerne tilstede ved Gudstjenesten.

Oppe i Koret og siddende i de lange Rækker Korstole sadde Munkene og sang, medens Menigheden nøjedes med at høre derpaa; thi efter den Tids Sædvane opløftede ikke denne selv sin Stemme for at prise Gud i Sang, men sad rolig og hørte paa Munkekoret.

Laurents læste Messen, og efter at denne var tilende, besteg han Prædikestolen og forklarede med flydende Tunge og vel overvejede Ord Dagens Betydning.

Blandt de tæt tilslørede Nonner sad ogsaa Marie.

Med Opmærksomhed havde Menigheden i sin Helhed og ogsaa Nonnerne hørt Laurents Tale; dog Marie havde ikke været i Stand til at følge den Tanke, der gik igjennem den; det oprørske Hjærte tvang hende til gjennem Sløret Folder at skue med hemmelige Blikke til sin Elskede, som med sin Fader

ogsaa denne Dag havde indtaget deres sædvan-
Pladser.

Ogsaa Hans spejdede for at opdage, hvilket af
tætte Slør, der skjulte Marie, dog uden at være
Stand til at opdage hende.

Efter endt Gudstjeneste begave Munkene sig
ter hjæm til Boller; kun Laurents foregav at h
en Sag af Vigtighed at tale med Abbedissen om,
tog derfor ind i Klosteret.

Hans Samtale med Abbedissen varede imid
tid ikke længe, og efterat han havde spist begav
sig ud i Klosterets Have.

Ogsaa Marie var gaaet ud i Haven og sad e
paa det Sted under de høje Træer, hvor hun
gjærne plejede at sidde. Hendes Tanker dvælede v
Hans og ved, hvad hun af Fræmtiden turde ha
eller hvad hun maatte frygte. Endnu havde dog
tet mødt hende, der berettigede hende til at tro,
Nogen i Klosteret havde ondt isinde med hende;
var kun en ubestemt Frygt for noget, hun ikke vi
at navngive, der stedse forfulgte hende.

Som hun saaledes sad, skete det — hende s
næsten ubevidst —, at hun med Spidsen af sin
ridsede i Sandet og Ridserne formede sig til Bog
ver, til Ordet: „Hans“.

Da hørte hun Skridt nærme sig og pludse
stod Munken, Pater Laurents for hende.

Hurtig, endnu førend han med sit Idblik hav
kunnet læse Navnet, udslettede hun Skriften.

„Marie, min Datter, hvad gjør Du her?
spurgte Laurents, „og hvorfor udsletter Du saa hur
tig disse Skrivttræk? — Er Din Samvittighed re
hvorfor maatte jeg saa ikke se det Navn, der saa le

vende beskjæftigede Dig? — Sig mig, mit Barn, hvad det var Du skrev?"

„Jeg — jeg — o, ærværdige Fader, jeg — skrev — —" stammede Marie, som ikke var i Stand til at lyve og dog frygtede for at sige Sandheden.

„At Du skrev, det saa jeg," sagde Laurents, „dog ikke hvad Du skrev, og derfor spørger jeg Dig, hvis Navn det var? Hvem er det, der er saa lykkelig at Marie tænker paa ham?"

„Ærværdige Fader! I forglemmer, at jeg her ikke mere bærer Navnet Marie, men derimod Veronika," sagde Marie, glad over derved at give Talen en anden Vending.

„Marie, Marie," raabte Laurents, „jeg glemmer saa gjærne alt, hvad der kan erindre mig om, at vi ere her bag disse skumle Mure. Forglem Du det ogsaa og lad mig her i Ensomheden tale et fortroligt Ord med Dig!"

„Ærværdige Fader!" stammede Marie forfærdet; thi et Blik ind i Munkens glødende Øje havde ladet hende ane, at en Fare, som hun ikke klart vovede at forestille sig, truede hende.

„Ikke saaledes, Marie," afbrød han hende, „kald mig ikke for Fader, kald mig Broder eller Ven — eller — ak, vilde Du dog give mig et endnu kjærligere Navn. Marie, lad mig tale fortrolig med Dig. At tilbringe alle Dine Dage i dette Kloster, kan da vel aldrig være Din Mening. Nej, det kan ikke være saaledes; thi dertil er Du for ung og for skjøn. Dit Hjerte higer efter andre [illegible] Glæder, end dem, dette Kloster kan byde Dig; der [illegible] mig, jeg mener Dig det [illegible] [illegible]edes Du kan tilfredsstille Di[illegible] [illegible]r. Lad os benytte de

faa Øjeblikke, hvori vi her kunne være ene
mærkede af alle. Lad mig tilstaa Dig, Mar
det Øjeblik, jeg saa Dig, er mit Livs Sol
for mig. Tro ikke, at mit Hjerte under M
ten er død for Verdens Glæder. Nej, varn
derligt slaar det endnu, men — kun for
Dig alene, og allerede har Dit Solstraaleøj
den Isskorpe, der saalænge omgav det. Kor
sig at Du vil følge mig og jeg fører Dig u
Kloster og ombytter det med en prægtig Borg
hætten med en straalende Ridderdragt; thi
rettiger min Fødsel og Stand mig. Alle Li
der vil jeg berede Dig, sig et Ord, sig at D
følge mig."

„I gjør Synd imod mig ved saaledes
mig i Fristelse," svarede Marie; „thi at det
Alvor, ærværdige Fader, vil jeg aldrig tro.
ledes skulde det ogsaa være muligt, at I
kunde forglemme Eders Stand og bryde
Løvte?"

„Ikke mit Alvor," raabte Laurents, „
da min Ed og mine Forsikringer, Marie!"
uden Dig vilde være mig et Helvedsliv, og
Dig kan jeg føle himmelsk Salighed. Kom,
kom og føl mit Hjertes stormende Slag,
Hæftighed, hvormed det slaar Dig imøde."

Med disse Ord greb han efter Mari
drage hende til sig, men med alle sine Kræf
hun ham tilbage og vilde fly; dog han g
hendes Klædning og raabte med Hæftighed:

„Marie, Marie, hør mig, giv mig B
se her paa mine Knæ, for Din Fod anr
Dig derom."

„Ha! Det er Høgen!" raabte en Stemme og
rtin stod for dem.

„Satan og Helvede!" skreg Laurents, idet han
ng op, og efter at have rettet et knusende Blik
Martin tog han Flugten.

Udmattet, næsten afmægtig sank Marie ned paa
nken og blev opfangen i den gamle Mands Arme.

Da hun lidt efter kom til sig selv igjen, saa
sig om, som om hun endnu betvivlede Sandhe-
af det Forefaldne.

Hun vendte sig nu mod Martin og spurgte:

„Var det Sandhed, var det virkelig Sandhed
r en slem Drøm? O, Martin, sig mig det. Denne
nk, denne Laurents, o, for ham har jeg følt en
melig Afsky saa ofte jeg har set ham. Allerede
første Dag, da Klosteret aabnede sig for mig, saa
ham i Kirken og bævede for det glødende Blik,
fæstede paa mig. Jeg følte i mit Hjærte, at han
r den jeg af alle Mennesker mest havde nødig at
gte for, og allerede idag viser det sig, at min bange
else ikke var uden Grund; thi hans Forfølgelse er
ndt. O, Gud, hvad forlangte denne Elendige
af mig. — Men — Martin — sig mig, hvad
r det for et Ord, I udtalte, da I i Nødens rette
eblik kom og befriede mig fra den frække Laurents'
atrængenhed? — Mig syntes — I kaldte ham en
g?"

Hun tav og saa med et spørgende Blik paa
artin, denne nikkede og Marie vedblev:

„I ved ikke, hvorfor jeg spørger om dette, men
skal fortælle det: Den samme Dags Morgen,
n jeg første Gang saa Hans til Stjernholm her i
aven, sad jeg under disse Træer og tænkte paa min

Fader og spurgte mig selv, hvad Grunden ku
til, at han havde sat mig i dette Kloster,
mit Øje paa en snehvid Due, som tumlede
oppe i Luften, og en Høg, som forfulgte de
tænkte jeg: Saaledes som det gaar denne
det gaa Dig. Jeg vil anse det for et Tegn
hvis denne Due bliver reddet, saa vil jeg og
lykkelig. Næppe havde jeg fattet denne T
Høgen slog ned og greb Duen. „Jeg er
tænkte jeg; men i det samme susede en Pil
Luften, Høgen faldt og — Duen var reddet.
livedes igjen Haabet i mit Bryst, og da Aft
var det, at jeg lærte Hans at kjende og tr
ved at turde imødese min Lykke; men idag
Rovfugl udstrakt sin Klo efter mig, mørk
samle sig over mit Hoved og jeg gruer for
tiden."

„Marie!" udbrød Martin glad, „vær
Mod; thi først nu tror jeg ret paa en lykk
gang. Vid, at den samme Due tjente ogs
og mig til et Tegn, og Udfaldet af dens Fo
afgjorde Eders Skjæbne. Tro mig, saaledes
her, uset af os, sendte en Frælser, saaledes
i rette Tid sende Dig en Hjælper i Nøden, h
er Styreren over Skyerne."

„O, jeg er angst og mit Hjerte bæver.

„Vær uden Frygt, Marie, Du vil find
i rette Tid saaledes som Duen. — Rigtigno
den — — —"

„Den blødte, siger I, Martin?"

I samme Øjeblik flagrede noget i Træet
De saa op derefter, og glad udbrød Martin:

„Ja, den blødte, men den blødte sig ikke t

Paa en Gren over deres Hoveder vuggede sig „den hvide Due“.

Beroliget, styrket og med nyt Haab vendte Marie tilbage til sin lille Celle.

20.

Abbedissen.

Forbitret over at være bleven forstyrret og endnu mere over at være truffen i en saadan Stilling af den unge Pige, var Laurents løbet ind i Klosteret.

Han tænkte paa, hvorledes han skulde opnaa et dobbelt Maal: skjule sin onde Hensigt og forbitre Marie Livet.

Han ilede til Abbedissens Celle.

Blidt indslumret i en magelig, gammeldags og højrygget, med Læder betrukken Lænestol fandt han den fromme Dame.

„Moder! fromme Moder!“ sagde han og lagde en Haand paa hendes Skulder.

Hun vedblev at sove.

„Moder!“ gjentog han med højere Stemme og rystede hende til hun vaagnede.

Forbavset stirrede hun paa Munken, som imod

Sædvane havde betraadt hendes Celle, da ellers Talekamret plejede at være det Sted, hvor de saaes.

„O, vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse," siger Herren. „Kan Du ikke vaage en Stund og vogte paa den Dig betroede Hjord?"

„Tilgiv mig min Synd," fræmstammede Abbedissen.

„En god Hyrde giver sit Liv hen for sin Hjord," ivrede Laurents. „Medens I her plejer Hvilen, gaar Djævlen om som en brølende Løve, opsøger de Svage og ser efter hvem han kan fordærve."

„Men da vel ikke i dette Kloster, Ærværdige? Ak, jeg døer af Angst, hvis jeg hører ham brøle."

„Ja, her, just her i dette hellige Kloster, hvis Beboeres Dyd og Fromhed, Hellighed og ustraffelige Vandel skulde holde ham langt borte, just her gaar han og har allerede faaet fat paa et af Lammene i denne Hjord, og I, som skal vaage og vogte, I plejer Hvilen."

„Jeg føler dybt min syndige Forsømmelse og beder Eder om Naade og Tilgivelse," svarede Abbedissen.

„Aanden er redebon, men Kjødet er skrøbeligt," ivrede Laurents. „I har til urette Tid overla' Eder til Søvnen, derfor maa I nu ogsaa vaage s' meget mere og søge at bringe det forvildede Fa' som er ved at forlade Hjorden, tilbage paa den re' Vej."

„Er et af de mig betroede Faar kommen ' den urette Vej, o, saa sig mig hvilket, og jeg vise mig som den gode, som den nidkjære Hyrde, jeg skal stræbe at føre det tilbage paa den rette V' sagde Abbedissen.

„Saa hør mig og tro hvad jeg siger, mit Hjærte er derover bedrøvet som til Døden," sagde Laurents med skinhellig Mine, og vedblev:

„I Middags, da jeg, efter at have lovet Gud i hans Tempel, gik ned i Haven, for ogsaa at prise ham i den fri Natur, hvor ethvert Blad, ethvert Græsstraa forkynder hans Almagt og Naade, o, mit Hjærte bløder ved Tanken om, hvad jeg nu vil fortælle. Den unge Pige, som blev overgivet i Eders Varetægt, Billedhuggerens Datter, Novisen Veronika, saa jeg sidde paa en Bænk, men langtfra beskjæftiget med fromme og gudelige Tanker, nej, hendes Sind var vendt mod noget ganske andet; thi hun skrev et Navn i Sandet for hendes Fødder, men udslettede det hurtig ved min Ankomst. Jeg formanede hende til at anvende den kostbare Tid paa anden Maade, befatte sig med Ting, som kunde være Gud velbehagelig; men — i Stedet for at angre sin Fejl og bede om Tilgivelse, viste hun sig trodsig, vendte mig Ryggen og vilde fly. Jeg holdt hende fast og knælede ned for at anraabe Gud om Tilgivelse for hende, da — i samme Øjeblik — træder en Mand frem og — Veronika flyer i hans aabne Arme."

„En Mand!" skreg Abbedissen, „en Mand indenfor disse hellige Mure!"

„Det var ingen fræmmed Mand, det var Martin, den gamle Gartner, som har Bolig her; men jeg frygter, at det var ilde handlet, da den gamle Vedtægt, som udelukker Mandkjønnet herfra, blev overtraadt og han fik Lov til at bo iblandt de fromme Søstre."

„Han var her allerede før jeg kom hertil, og Pater Anselmo, som var Abbed før Pater Benedikt,

havde anordnet det saaledes, men mig har det al
behaget," forsikrede Abbedissen.

„Jeg vil forestille Pater Benedikt det Syn
i, at han er her og vil søge at faa ham fjærn
vedblev Laurents.

„Det vil ikke nytte, ærværdige Fader; thi
nedikt holder meget af den gamle Mand, som har
levet saa meget."

„Nu, jeg vil prøve det; men til Eder overl
jeg nu at føre hende tilbage paa den rette Vej, e
med Mildhed eller, naar det ikke hjælper,
Strænghed."

„Jeg skal intet forsømme og iler for straks
begynde derpaa."

Med disse Ord fjærnede Abbedissen sig fo
opsøge Marie.

„Hahaha!" lo Laurents med et djævelsk S
„Nu har jeg sat en Vogter over hende, som vis
vil forpurre hende Fornøjelsen i Haven og so
hellig Iver vil gjøre hende led og kjed af Liv
Klosteret; men dermed er det ikke nok, ogsaa jeg
noget at udrette, der ikke skal forsøde hende Livet h

Derefter ilede han ned i Haven, hvor det
kostede ham stor Møje at faa fat paa Martin.

21.

Laurents og Martin.

„Martin!" begyndte Laurents, „Du kom forhen i en ulykkelig Stund i min Nærhed; thi Du forstyrrede et helligt Værk, afbrød en Handling, der skulde tjene til en Sjæls Frælse. Du kom da jeg var i Begreb med at føre en vildfaren Sjæl tilbage paa Dydens Vej, men ved Din Mellemkomst forstyrredes og tilintetgjordes Omvendelsesværket, idet hun, den ulykkelige Veronika, igjen faldt i Lasternes Dyb. Paa Dig vil Forbandelsen falde, hvis Du ikke stræber at gjøre alt godt igjen, og dette kan kun ske ved, at Du paa det nøjagtigste opfylder, hvad jeg forlanger."

Martin hørte i Tavshed paa Munken; men da han straks gjennemskuede Uslingen, holdt han det for bedst at indsmigre sig hos ham, og svarede af denne Grund:

„Det smærter mig meget at høre, hvad I der fortæller, men jeg er rede til at følge Eders Bud. Hvad forlanger I, fromme Fader, at jeg syndige Menneske skal gjøre for at affone min Brøde?"

„Martin, Du saa jo jeg knælede for at bede med Veronika; men den Ulykkelige er saa dybt nedsunken i Lastepølet, at hun forsmaaer al den Trøst og Lære, som Religionen og Bønnen formaaer at yde hende. Hun længes kun efter igjen at vende tilbage til det syndige Liv, den syndige Frihed og Verdens Larm, som hendes fromme Fader har søgt at

unddrage hende ved at sætte hende iblandt disse from
Søstre. Jeg opdagede hendes Attraa, og for at t
Gud og tillige hendes Fader, begyndte jeg straks
Værket og var paa den bedste Vej med at faa he
til at erkjende sin Brøde og føre hende til Syn
omvendelse, da traadte Du til og nedrev, hvad
saa møjsommelig havde opført; men dette er ikke
hvori Du har fejlet. Du har arbejdet for Djæv
som tragter efter at fange og fordærve hende.
alle disse mange Blomster, som Du har hjulpen
plante og al den øvrige Forskjønnelse af Ha
hvortil tjene de andet end til at minde om det ver
lige Livs Glæder. Derfor, Martin, hvis Du
vente Dine Synders Forladelse og hjælpe til her
Frælse, saa maa Du igjen ødelægge alt dette. Bl
sterne skulle rykkes op med Rode, og paa det S
hvor Du saa hende, under de høje Træer, skal
opkaste en Høj, lig en Gravhøj, og ovenpaa de
skal Du lægge et Dødningehoved, som Du kan ta
Gravhvælvingen under Kirken. Iøvrigt maa Du
drig tale et eneste Ord til hende, og naar Du
hende komme i Haven, skal Du bortfjærne Dig. D
har overtraadt Klosterets Love ved at give Dig
stor Frihed her paa dette hellige Sted; men som
har erfaret, er det sket for at belønne Dig for de
delser, Du har udstaaet paa et Korstog mod de V
tro. Gjør Dig derfor værdig til fræmdeles at b
i denne gode Stilling og forglem ikke, hvad jeg
paalagt Dig."

„Alt skal ske, som I har befalet mig, from
Fader. Gid jeg derved kunde udslette min S
Jeg vil gjøre alt for at erindre hende om her
Pligt og søge at gjøre hende ret ulykkelig, naar

kun derved kan medvirke til hendes Omvendelse," sagde Martin.

„Saaledes er det godt. Du har ved Din Anger og den Redebonhed, Du udviser, allerede udslettet en stor Del af Din Brøde. Knæl ned, min Søn, og modtag min Velsignelse."

„Tilgiv mig, min Gud og Herre, at jeg knæler for Satan," mumlede Martin, idet han bøjede sit Knæ mod Jorden og modtog den Velsignelse, som Laurents med salvelsesfulde Ord tildelte ham.

Begge vare i dette Øjeblik Hyklere.

Martin modtog med ydmyg Mine Velsignelsen, skjønt han hellere vilde have slaaet Laurents til Jorden, og denne uddelte den, skjønt han spottede derover i sit Hjærte.

Efter at have uddelt Velsignelsen sagde Laurents:

„Nu straks til Værket, Martin!"

„Hvorledes?" svarede denne, „det er idag den første hellige Pintsedag, og der staar skrevet: „Kom Sabatens Dag ihu, at Du holder den hellig"."

„Min Søn!" svarede Laurents, „der staar ogsaa skrevet: „Hvem er der iblandt Eder, hvis Okse eller Asen falder i en Brønd paa en Sabatsdag, og han gaar ikke hen og drager den op?" — Derfor kun straks til Værket; thi at redde en Sjæl er vigtigere end at redde en Okse."

„I har Ret, Ærværdige!" svarede Martin, „det skal ske, som I har befalet, endnu før Sol gaar ned."

Laurents gik.

Med et harmfuldt Blik saa Martin efter ham.

22.

I Maries Celle.

Fra Haven ilede Laurents ind i Klosteret, saa sig forsigtig om og listede sig, da han havde overbevist sig om at ingen saa ham, til Maries Celle.

Abbedissen havde nylig forladt denne, efter at hun havde udøst en Strøm af Skjældsord og Bebrejdelser over Marie for hendes Ugudeligheds Skyld og truet hende med den strængeste Behandling, hvis hun ikke ved sin Vandel vilde vise, at hun forglemte og forlod Verdens Glæder og laante den fromme Fader Laurents Formaninger et villigt Øre.

Laurents traadte nu ind, og atter befandt de arme Pige sig ene med ham, uden denne Gang o have Haab om, at nogen vilde komme og befri hen for hans Paatrængenhed.

„Marie," begyndte han, „Du undflyer mig ser saa foragtelig paa mig, som dog er Din ene sande Ven. Marie, hør nu rolig paa mig, hør hv en Ulykkelig vil meddele Dig: Af en haard og g som Fader blev jeg, uden min Villie og uden at Tilbøjelighed dertil, sat i et Kloster, for at en æl Broder kunde arve hele hans Rigdom. Jeg blev nere endog tvungen til at forlade mit Fædreland, skjønne og blomstrende Italien, og maatte begive til det raa og kolde Norden; tvungen til at give kald paa alt det, hvortil Fødsel og Stand berett mig. Fræmmed kom jeg hertil og fræmmed ble

for alle. Uden Venner og uden at nogen har vist mig Deltagelse har jeg hidtil levet her og kun havt min Pligt for Øje, og der er ingen, der kan paavise mig nogen Forsømmelse eller noget ondt i min Vandel. Da saa jeg Dig, Marie, og min Ro var borte. Jeg har stridt og kæmpet for at overvinde min Kjærlighed; men forgjæves, jeg formaaer det ikke; uden Dig er Livet mig intet. Marie, hør min Bøn, skjænk mig Din Kjærlighed, og jeg vil igjen blive, hvad jeg var, før jeg kom i Klosteret. Kun Din Slave vil jeg være og ikke have nogen anden Herre end Dig. Marie, Marie, sig dette Ord, sig at Du vil følge mig, elske mig og blive min?"

Marie havde ikke kunnet undgaa at høre disse Ord, men endskjønt de ikke bevirkede, hvad Laurents tilsigtede, saa havde de dog fræmkaldt en Følelse hos hende, der snarere var Medlidenhed; thi hun troede hans Fortælling og vidste jo ikke, at det var Opdigtelse. Hun svarede derfor:

„Fromme Fader! I begjærer noget, der er mig umulig, selv om jeg følte mig i Stand til at gjengjælde Eders Kjærlighed. Min Fader satte mig paa dette Sted og kun af ham kan jeg tages ud herfra igjen, og da dette kun kan og tør ske aabenlyst, saa maa I selv kunne indse, at det er umuligt for mig nogensinde at træde i Forbindelse med Eder — med Eder, en indviet Præst. Betænk, fromme Fader, I ved det jo selv kun altfor godt: Det Øjeblik, da Tonsuren blev skaaren paa Eders Hoved, lukkede sig Verden og Kjærlighedens Glæder for Eder, da rejste sig den Skillevæg imellem Eder og Verden, imellem Fortid og Fræmtid, der hedder: Umulighed."

„Marie, der gives ingen Umulighed i Verden,

naar kun Villie og Enighed er der," sagde Laurents „Hvad Godt har Din Fader beviist Dig, siden D tror at være ham en saa ubetinget Lydighed skyldig Alle Livets Glæder berøver han Dig ved at ind slutte Dig her, og af hvilken Grund? — kun for han med desto større Frihed kan hengive sig til sin egne Lyster og i den opmærksomme Datter ikke har et besværligt Vidne."

Men denne Vending, som Laurents gav Sam talen, oprørte Marie, og hun svarede:

„Alle Eders Fornærmelser imod mig, al Eder uforskammede Paatrængenhed og Forsøg paa at for føre mig til at glemme min Pligt, vil jeg tilgiv Eder; men det, at I vil opvække en saa nedrig Mis tanke imod min Fader, maa Gud tilgive, om ha kan, jeg kan det ikke. Fra dette Øjeblik foragter je Eder meget mere end forhen. Eders Nærværelse e mig meget mere afskyelig end en Pestsygs; thi af e saadan kan kun mit Legeme fordærves, men I v fordærve min Sjæl og drage den ned i den samm Afgrund, hvori I selv allerede er nedstyrtet. Det er mit Svar, og fra nu af, forlad mig, hvis jeg ik skal nødes til at forskaffe mig en anden Beskyttel imod Eder."

„Beskyttelse, siger Du, Beskyttelse vil Du søge, udbrød Laurents med spottende Mine, „hvilken Be skyttelse? — hvem skal beskytte Dig? — Du tror a være omgiven af Venner, men er kun omgivet a falske Slanger. Mener Du maaske den Beskyttels Søstrene kunne yde Dig. Hahaha, Du tror at be sidde deres Venskab, tror, at de elske Dig; nej, det e kun Egennytte, der driver dem til at hykle Venskab Saalænge de af Din Fader haabede rige Gaver t

Klosteret, saa længe varede ogsaa deres Venskab. Du tror endnu at have den, men har for længe siden mistet den; eller mener Du maaske den hykleriske og gjærrige Abbedisse, o, hun har aldrig elsket Dig, og den første Lejlighed hun kunde opdage til at irettesætte Dig, var hende kjær. Du staar her ene, ganske ene, og udsat for alle de Afskyeliges Had, og mig, Din eneste Ven, støder Du fra Dig. Se selv, Marie, se i dette Øjeblik et Bevis paa Sandheden af mine Ord; se hvorledes Gartneren — det gamle Skarn — ogsaa er imod Dig, han ødelægger Blomsterne for at forstyrre Din uskyldige Glæde. Det er maaske paa Abbedissens Befaling, men han burde ikke adlyde et saa uretfærdigt Bud, især idag, paa den store Højtidsdag. Ser Du, det er Begyndelsen, Du vil endnu komme til at udholde mange Lidelser, hvis Du ikke vil kjende den, der alene mener det hjærteligt og godt med Dig."

Marie gik hen til Vinduet, hvorfra hun kunde se Martin, der var især med at udrydde alle Blomsterne. Hun blev meget bedrøvet ved at se dette, og nu randt hende ogsaa Abbedissens haarde, næsten raa Ord i Hu, og hun saa en mørk Fræmtid imøde.

Laurents, som saa hendes Bevægelse og tydede den til sin Fordel, vilde ikke lade den gaa ubenyttet hen, hvorfor han sagde:

„Nu ser Du selv, Marie, at kun jeg er Din sande og eneste trofaste Ven. Kast Dig i mine aabne Arme, og hos mig skal Du finde Beskyttelse mod enhver Uretfærdighed."

„Tilbage, Afskyelige!" skreg Marie, da Laurents nærmede sig hende; dog han agtede ikke derpaa, men greb hende, trykkede hende til sit Bryst og vilde kysse

hende, men uden dog at naa sin Hensigt, da det lykkedes hende at sno sig fra ham og kraftig støde tilbage; men hun kunde ikke forhindre, at han hendes Haand og kastede sig paa Knæ, idet han ligt udbrød:

„Marie, Marie, forbarm Dig over mig, sc bønligt jeg anraaber Dig derom."

Her blev han afbrudt, idet Døren blev r op og Abbedissen, tilligemed nogle af de ældste ner, traadte ind.

„Fordømt!" fnyste Laurents i sin Forbit idet han sprang op og trak sig tilbage til en i Sellen.

„Forstokkede Synderinde," begyndte Abbedi „vægrer Du Dig endnu for at høre denne G mands Formaninger, og modsætter Du Dig e hans gode og fromme Villie?"

Laurents afbrød hende:

„Fromme Moder! Lad os nu alle forlade Sted og overlade hende til Ensomheden og he egne Tanker; men lad os bede til Gud, at ha aabne hendes Øjne og snart lade hende erkjende des Vildfarelse."

Med disse Ord tog han Abbedissen under men og gik, fulgt af Nonnerne.

Marie blev ene tilbage.

23.

Pintsedagenes Ende.

I Abbedissens Celle, hvorhen Laurents var fulgt med, sagde han:

„Ærværdige Moder! I love mig nu intet at forsømme, som kan føre til denne Synderindes Frelse. Hold hende strengt til Bod og Faste; thi det er bedre hun lider her end hisset. Lad hende ofte alene vaage i Bedesalen; thi der staar skrevet: „Vaager og beder, at I ikke skulle falde i Fristelse.““

„Det skal ske efter Eders Villie, Højærværdige. Intet skal blive forsømt,“ forsikrede Abbedissen.

„Jeg maa nu forlade Eder, ærværdige Moder, og jeg forlader Eder med et saa bedrøvet Hjærte, som aldrig tilforn. Vend derfor aldrig Eders moderlige Øje fra hende, som er kommen paa Syndens brede Vej; men led hende med Kjærlighed, men om det behøves ogsaa med Strænghed tilbage paa den rette Vej, der fører til Livet. Lang Tid kan maaske hengaa før min Pligt igjen fører mig hertil; men tro mig, min Tanke vil dvæle her, indtil jeg atter kommer. Gud være med Eder!“

Han forlod hende og snart ogsaa Klosteret, og vendte tilbage til Voller.

Imidlertid stod Marie i sin Celle, ængstet af bange Følelser; thi denne Dags Begivenheder fyldte hendes Hjærte med de skrækkeligste Billeder af Fræmtiden; dog fræmfor alt laa Martins Opførsel uforklarlig for hende.

„O, Martin!" sukkede hun, „Du har ikke han let ret imod mig; nu vil Du vist ogsaa forraade mi eller har maaske allerede gjort det. Gjærne vilde j taale alt, naar jeg kun kunde komme til at tale m Dig, min elskede Hans, og advare Dig for den Ulykl som Du let kan berede Dig ved Din Kjærligh til mig."

Hun blev afbrudt i sine Betragtninger ved Sellens Dør forsigtig aabnedes og den gamle Mart traadte ind.

„Marie," sagde han, „jeg har sneget mig he ind for at bede Dig komme ned i Haven, naar d bliver Aften; thi jeg har meget at sige Dig til D Beroligelse. Forsøm det endelig ikke, men kom. J tør ikke opholde mig og sige Dig det her, men m stræbe at komme bort, at ingen faar mig at se."

Stille, som han var kommen, sneg han sig b igjen.

Solen sank stedse dybere og dybere. Tusm ket begyndte, og alt blev stille i Klosteret. Sn svandt den sidste Solstraale, Himlen bedækkedes tunge Skyer og det blev Nat.

Tvivlraadig om hun turde tro Martin og ned i Haven, stod Marie. Hun længtes efter Forklaring, men frygtede tillige for, at Abbed hemmelig skulde passe paa hende.

Endelig besluttede hun sig til at gaa d hvor Martin ventede, og forsigtig iværksatte hi Forehavende.

Det lykkedes, og snart stod hun hos M der med faa Ord forklarede hende, hvorfor har ødelagt Blomsterne. Han opmuntrede hende ti modighed, og snart havde hun gjenvunden de

gere Tiltro til ham. Snart kom ogsaa Hans, som med Uro den hele Dag havde længtes efter Aftenens Komme, for igjen at se den Elskede.

Marie fortalte ham, hvad hun havde udstaaet, fortalte om Laurents Forfølgelse og sagde, at Martins Trofasthed var hendes største Trøst.

Hans blev forbitret og truede med at ville hævne sig paa den hykleriske Munk, naar han fandt en passende Lejlighed dertil; men Marie bad ham afstaa fra dette Forsæt og overlade til Gud, om han vilde hævne, hvad han havde tilføjet hende, han, som jo var saa ulykkelig ved sin egen Ugudelighed.

„Nuvel," sagde Hans, „da Du forlanger det, min Marie, saa være det saaledes. Jeg skal undgaa ham saa meget som mulig, for at ikke min Vrede skal løbe over med mig, naar jeg ser ham."

Hans berettede nu tillige, at alle hans Efterforskninger efter Albrecht havde været forgjæves. Ligeledes trøstede han hende med, at hans Fader, Ridder Knud, lige saa meget ønskede at vide hendes Faders Opholdssted og ventede efter den Stund, han kunde kalde Marie sin Datter.

Efter en kort, i uskyldig Glæde med hinanden tilbragt Stund, skiltes de Elskende.

24.

Imellem Pintse og Jul.

Fra denne Tid tilbragte Marie sørgelige
thi Abbedissen adlød kun altfor nøjagtig Lau
Fordringer og gjorde alt for at plage hende, o
hende — som der blev angiven som Grund de
og kun de enkelte Timer, som hun hemmelig o
kunde tilbringe med Hans, og i hvilke han fræ
Billeder og Haabet om en lykkelig Fræmti
maaede at trøste hende.

Laurents var imidlertid, skjønt fraværend
uvirksom. Ved Midler, som stode til hans I
hed, var det lykkedes ham at opdage Mester Al
Opholdssted, og da han vidste dette, var de
ivrigste Bestræbelse at forhindre eller opsna
hvert Budskab til Marie og at holde enhver
retning fra Faderen fjærn fra hende, for d rv
mere at nedbøje hende og gjøre hende villig
laane Øre til hans Ord og føjelig i hans sk
Hensigter.

Alle Efterretninger fra Faderen vedble
Følge deraf at være skjulte for Marie, medens
dissens Iver for at opfylde alt, hvad Laurents
befalet, var grænseløs.

En Aften kort efter Pintsen, da Marie
Hans, var hun usædvanlig nedbøjet og bedrøv
Abbedissens Adfærd var hende nu næsten uta
Inderlig bad hun Gud snart at sende

Fader tilbage; thi han var jo den, der først og lettest kunde gjøre Ende paa hendes Lidelser ved at tage hende ud af Klosteret.

I denne Tilstand fandt Hans hende.

„Hvormed kan jeg lindre Dine Smærter, min Marie?" spurgte Hans og trykkede hende til sit Bryst. „Har Du noget Ønske, som det staar i min Magt at opfylde, saa nævn det, og vær overbevist om, at jeg skal opfylde det."

„Ak, Du kan ikke hjælpe mig, jeg vil intet forlange af Dig, intet, uden det at Du — frasiger Dig mig. Ja, Hans, frasig Dig mig og kom her ikke mere. Jeg er ulykkelig, men skulde jeg ogsaa drage Dig med ind deri, ogsaa føre Dig i Ulykke, o, det var endnu skrækkeligere for mig."

Men Hans bad hende saa inderlig vedblivende at mødes med ham, at hun ikke formaaede at nægte det, og det lykkedes ham tilsidst at opmuntre hende til nyt Haab.

Det var en Aften saa skjøn som hin første af deres Bekjendtskab og Kjærlighed. Maanen stod fuld paa Himlen og spredte sit Lys over Haven, og kun enkelte Skyer, som drog hen over Himlen, formørkede den af og til.

Skjulte under de høje Træer og bag tætte Buske sadde de Elskende i den stille, ensomme Aften- eller snarere Midnatstund. Hans holdt hende fast i sine Arme og tilhviskede hende kjærlige Ord, medens hans Læber brændte paa hendes i fyrige Kys, hæftigt bankede Hjærtet i hans Bryst og som Ild strømmede Blodet igjennem hans Aarer, medens hans Favntag bleve lidenskabeligere. Bryst mod Bryst, Læbe mod Læbe glemte de et Øjeblik Verden og alle dens Li-

delser. Marie var svag i dette ulykkelige Øjeblik, og — da Maanen igjen traadte fræm af de forbidragende Skyer, skuede den ned paa to Ulykkelige.

Natteluften susede gjennem Træernes Blade og forskrækkede dem; thi Elskovsrusen var forbi og Marie vendte sig grædende bort og bedækkede sit Ansigt med Hænderne. Hans laa ved hendes Fødder og bad om Tilgivelse.

Først nu følte Marie sin Ulykke i dens hele Omfang. Hidtil havde Bevidstheden om hendes Uskyldighed holdt hende oprejst, dette Klenodie, som mer end noget andet kan styrke og give Mod til at taale eller trodse selv den haardeste Skjæbne; men da denne nu var borte, tabte hun sin Styrke og saa ind i en sørgelig Fræmtid som i et mørkt, bundløst Dyb.

Hun rev sig løs fra Hans, som endnu knælende holdt hendes Haand og bønfaldt om et Tilgivelsesord, ilede til sin Selle og kastede sig paa Knæ for at anraabe Gud om Tilgivelse, men selv Bønnen formaaede ikke at berolige den bebrejdende Stemme i hendes Samvittighed, og hun fandt ikke Ro eller Hvile. Grædende kastede hun sig paa sit Leje, men da Klokken kaldte til Messe i Morgenstunden havde endnu ingen Søvn lukket hendes Øje eller bragt hende Vederkvægelse.

Tiden vedblev i sin ustanselige Gang at skride fræmad.

Laurents Følelser vare ikke afkjølede ved Adskillelsen, men snarere blevne stærkere, og dog var det ikke en ren Kjærlighed, men kun en vellystig Begjærlighed, som havde bemægtiget sig ham.

Marie var nedbøjet. Følelsen af og Bevidst-

heden om hendes Brøde tyngede haardt paa hende og hun nedsank i dyb Tungsindighed.

Abbedissen, som mærkede dette, troede heri at se Følgerne af at have opfyldt Laurents Forskrivter saa nøjagtigt, og fordoblede nu sin Iver for at gjøre Omvendelsen end mere fuldkommen. Laurents blev underrettet derom, og det glædede ham; thi han tænkte, at han derved vilde komme Maalet for sine Ønsker nærmere.

„Offeret kæmper og modstaar," tænkte han hver Gang han modtog en Efterretning af denne Slags, „men snart vil hendes Mod være brudt og hun vil søge Hjælp hos mig, og saa — — — — — — — —. Hvad Glæde kunde en Sejr give, hvis der slet ingen Kamp gik forud."

Da nærmede sig atter en i den katolske Kirke højtidelig og stor Festdag: Mariæ Fødselsdag, og Laurents kom atter til Byen med mange Ledsagere for at hjælpe til med at udfolde al den Pragt, som Dagens Betydning fordrede.

Dog den kirkelige Handling var ikke den Sag, der laa Laurents mest paa Sinde, den tjente blot til Skjul for det, han især havde i Sinde, og som han ogsaa stræbte at udføre.

Han nærmede sig Marie og bestormede hende med Bønner og Trusler som tilforn; men i slige Øjeblikke vaagnede hendes Mod, thi hun følte, at hun, nagtet hendes Fejl, stod langt over denne Usling, og hun modstod ham standhaftig og gik sejrrig ud af Kampen; men hos Laurents tjente Modstanden kun til endnu mer at opflamme hans Lidenskabs Hæftighed, som steg til en Højde, der truede med at ødelægge ham.

I Forbitrelse vendte han atter hjem.

Hans havde hin ulykkelige Aften forladt Have i Anger og næsten ogsaa i Fortvivlelse. Han gjord sig de bitreste Bebrejdelser og vovede sjælden a komme igjen.

Martin var den eneste, der anede den rett Grund til Maries Sorg, og han rystede det gra Hoved.

„Junker, det havde jeg aldrig troet. Hvad sk der nu blive af? O, der kan aldrig være en Glæd som ikke bliver forstyrret i denne jammerlige Verden Jeg glædede mig over, at jeg havde levet saa læng at jeg kunde hjælpe disse to, som jeg elskede begg til at blive lykkelige, og nu — o, gid jeg var sunke i Graven for længe siden, før jeg oplevede det, je nu ser. Og hvad mon Junkeren nu vil foretage sig O, dersom han var slet nok til nu at forlade de Stakkel — nej, — nej, saa slet handler ingen Stjer holm; — men — hvis det dog nu var Tilfælde hvis den ulykkelige Pige, forladt og foragtet blev ven til Pris for den skjændige Laurents, hvad vi han ikke idømme hende. Jeg gyser ved Tanken der Dog nej, — hans Had og Hævntørst skal hun blive overladt, nej, ved Gud, det skal hun ikke; før sætter jeg Ild paa Klosteret og bærer hende deraf gjennem Luerne, saa gaar jeg tiggende fra til Dør, fra Land til Land, indtil jeg finder en F plads for hende."

Saaledes tænkte og klagede Martin og b sit stille Sind bestandig mere og mere bitter, han saa den skaansélløse Behandling, Marie taale, og han gjorde uforbeholden Hans de Bebrejdelser, da han mærkede Maries Tilsta

Hans' Forsikringer om hans Troskab og redelige
rsigter kunde nogenlunde berolige den redelige
mle.

Forholdet imellem de Elskende havde antaget
hel anden Karakter. Alt for tidlig havde de brudt
erlighedens Frugt uden at have Kirkens Vel-
telse; nu gnavede som en Orm den bange Sorg
bitre Anger paa Maries Hjærte, og Hans selv
de ikke andet end trøste hende med Forsikringer om
Kjærlighed og Troskab og henvise til det Haab,
hendes Fader maatte komme, og dog frygtede han
for det Øjeblik, naar han skulde gjøre Maries
enge Fader bekjendt med sin Brøde.

Fejltrinet blev ikke uden Følger. Marie følte
Moder, dog i Moderglædens Haab blandede sig
bitreste Sorger.

Martin gjorde alt, hvad der stod i hans Magt,
at trøste og opmuntre Marie, men forgjæves.
der hans flittige Hænder blomstrede Haven atter,
rved han paadrog sig Abbedissens Vrede uden
derfor at glæde Marie.

Da bragte han en Dag Hans' hvide Due i et
rt, smukt Bur og bad Marie pleje og beholde den
n et Haabstegn.

Marie tog den, kjærtegnede den, og Duen blev
n, satte sig paa hendes Skuldre, pikkede Kjærner
Krummer af hendes Haand; men skjønt Duen
gte hende lidt Afveksling i det ellers ensformige
, saa vedblev hun dog at være bedrøvet, og hen-
Taarer fløde lige rigelige.

Under Suk og Sorg svandt hendes Dage i den
gelige Ensomhed.

Saaledes henrandt Sommer og Efteraar, og

Vinteren havde allerede udbredt sit hvide Tæpp
Mark og Eng; men endnu havde man, trods
Anstrængelser, ikke opdaget Mester Albrechts
holdssted.

25.

Julebagen.

Juledagene var for Haanden og Marie sa
Frygt og Bæven de Dage imøde, som ellers af G
saavelsom af Unge pleje at imødeses med Glæd
hun vidste, at til denne Højtidsfest vilde Lau
atter indfinde sig.

Gjenopbyggelsen af Graabrødreklosteret va
allerede under Arbejde og langt fræmskreden, me
langtfra færdig, og Laurents havde altsaa
Grund til at tage ind i og maaske opholde sig
Dage i Klosteret, — og ved Tanken herom
Marie.

Som hun havde befrygtet, saa skete det.
rents havde meget tidlig indfunden sig og var i
ken. Marie saa ham for Alteret, og da Non
paa den første Festdag vare vendte tilbage fra
ken, var hun næppe kommen i sin Selle før

Laurents indfandt sig og vilde tale med hende; dog denne Gang havde hun itide sørget for at have et Værn, en Beskyttelse imod ham.

Han fandt hende ikke ene, som han ventede.

En af Søstrene, Anna, en ældre Nonne med et blidt og venligt Ansigt, havde hidtil behandlet Marie med mere Skaansel, end nogen af de Øvrige; til hende havde Marie fattet Tillid og bedet hende dele Sellens Ensomhed med sig i de Festdage, som forestod. Marie havde bedet saa inderlig derom, hendes Angst havde været saa paafaldende, og Anna havde altid forladt sig mere paa egen Erfaring og Overbevisning, end paa andres, ofte uretfærdige Domme. Hun havde lige siden Abbedissen begyndte at klage over Marie, iagttaget denne og ikke funden nogen antagelig Grund til al den Strenghed. Hun havde derfor ogsaa lovet Marie at opfylde det, hvorom hun bad, og delte nu Sellens Ensomhed med Marie.

Der sad de nu Begge, da aabnedes Døren og Laurents traadte ind.

„Jeg havde ventet at finde Dig, Veronika, i Bøn og Andagt!" sagde Laurents. „Jeg haabede Du havde omvendt Dig, men finder Dig her tilbringe Tiden med unyttig Samtale. — Gaa til Din Selle, Anna," sagde han til denne, „og forstyr mig ikke i mit hellige Omvendelsesværk."

Som Kyllingen, der søger Skjul under Moderens Vinger, naar Fare truer, saaledes søgte Marie ogsaa at skjule sig bag Anna; men da hun hørte Laurents Befaling, greb hun fat i hendes Arm og udbrød:

„Anna, Anna, bliv hos mig, Anna, forlad mig ikke!"

Forbavset saa Anna paa hende. Hun b
ikke Grunden til denne Angst; men anede dog, a
maatte være en saadan, og svarede derfor:

„Jeg kjender ingen Lov i vort Kloster, de
byder os at holde Samkvem med hinanden i de
Øjeblikke, der staar til vor egen Raadighed, og
korte dem ved Samtale, selv om vi i denne til
kalder skjønnere Dage af Forgangenheden, som
mange af os ere altfor hastig svundne bort."

„Altsaa dette maa jeg høre! Skjønnere
som om nogen Dag kunde være skjønnere end de
leves her i dette hellige Hus, henrindende under
Lov og Pris," udbrød Laurents med skinhellig
„Dit verdslige Sindelag, Anna, har alt længe
mig bekjendt, og det vil snart være paa Tiden,
tages Forholdsregler imod Dig for at forebygg
Du ikke endnu mer forvilder hende, der allere
paa saa slem en Afvej. Nu gaar Du straks til
Selle og venter der den Bod, man vil paalægge

„Her vil jeg blive og vente alt. Det ka
med Billighed forbydes mig," svarede Anna me
stemthed. „Jeg vil høre de Bønner, I vil bed
Veronika og ikke forstyrre noget godt Værk, me
lade min unge Veninde det gjør jeg ikke."

Med vredesblussende Ansigt maalte Lau
Anna fra Top til Taa; dog at staa fast pa
Villie vovede han ikke, thi han frygtede derv
røbe sin Hensigt, og da Anna vedblev at vær
stemt, bortfjærnede han sig endelig.

„Min kjære, gode Veninde, hvorledes sk
takke Dig? O, Du ved ikke og kan ikke fatte,
ken Tjeneste Du har bevist mig. O, Anna, je
meget ulykkelig."

Hun brast i Graad.

Anna saa fuld af Medynk paa hende, lagde en Arm om hende og trykkede hende op til sig.

„Veronika eller — lad mig kalde Dig saaledes, som Din Fader kaldte Dig — Marie, hvad fejler Dig? hvilken Sorg er det, der tynger paa Dit Hjærte? Fat Tiltro til mig og udøs Din Kummer i en trofast Venindes Bryst og vær overbevist om min Deltagelse og selv om min Hjælp, om det er mig mulig at yde den.“

„Ja, Anna, ja, jeg vil fæste Tillid til Dig,“ sagde Marie. „Jeg vil aabenbare Dig alt, min Angst, min Sorg og min Brøde. O, Du vil foragte mig; men — jeg kan ikke andet — jeg maa bekjende Dig alt.“

Og nu fortalte hun alt, hvad der var sket og aabenbarede, i hvilken Tilstand hun befandt sig. Grædende skjulte hun sit Ansigt ved Annas Bryst og bad hende om Raad.

„O, Du arme, ulykkelige Veninde, jeg beklager Dig og tager levende Del i Din Sorg; dog her nytter det ikke at klage, her maa handles; thi blev det opdaget af Abbedissen eller af den elendige, hykleriske Munk — hvad der var endnu værre —, da vilde Din Lod blive skrækkelig.“

„Og hvad raader Du mig til, Anna, hvad skal jeg gjøre?“

„Tror Du, at Junker Hans mener det ærligt og er tro?“

„Ja, Anna, ja, derom er jeg overbevist.“

„Saa flygt ud af Klosteret og giv Dig under hans Faders Beskyttelse.“

„Men hvorledes skal jeg iværksætte Flugten?“

„Du maa vente til Aften, saa vil jeg den Gang følge Dig og se om jeg kan hjælpe; men i Timer, indtil vi tør vove at udføre vort Forehaven vil jeg fortælle Dig mit eget Livs sørgelige Histor O, gid jeg straks den første Dag havde fortalt D den, saa vilde Du af mit Eksempel have set, hvor en overilet Handling fører, og det vilde have sta som en Advarsel for Dig."

26.

Anna's Historie. Hendes Kjærlighed o Lykke.

„Min Barndoms første Dage henlevede jeg p en lille Herregaard her i Egnen, som var den sid Rest af min Faders gamle Godser. Min Fad stammede fra en adelig Familie og havde været i B siddelse af stor Rigdom, som dog, dels ved ulykkeli Stridigheder, dels ved andre mig ubekjendte Tilfæl var rent gaaet til Grunde. Snart maatte vi o saa forlade dette sidste Herresæde, overlade dette t andre, som havde Krav derpaa, og vi flyttede t Horsens.

„Her opvoksede jeg ved min Faders Haand

thi min Moder var død i min spæde Alder, og næppe havde jeg fyldt mit femtende Aar før en Yngling meldte sig og bad om min Haand, hvilket min Fader dog afslog, da han havde andre Planer med mig.

„Jeg var tilfreds dermed; thi mit Hjærte kjendte endnu ikke til Elskov. Et Par Aar svandt endnu hen, og min Fader sagde, at kun En med Rigdom skulde erholde min Haand; thi ved mig haabede han igjen at komme til sin tabte Lykke.

„Disse Ord bedrøvede mig inderligt; thi jeg havde truffet en Yngling, som jeg elskede og med hvem jeg haabede at blive fuldkommen lykkelig; men, desværre, han havde sagt mig, at han var fattig paa jordisk Gods, og derfor var, ved min Faders Sindelag, ethvert Haab om denne Forbindelse forgjæves. Dog, ak, hvor let trøster Ungdommen sig ikke og bedrager sig. Jeg haabede alt, fordi jeg ønskede det; jeg dyssede mig derved selv i Søvn og saa ingen Fare, skjønt den stod mig saa nær. Vi overlode os til vor Kjærlighed og berusede os i Nydelsen af Elskovs Glæder, og snart havde min Elskede intet mere at begjære, jeg intet mere at tilstaa.

„Da forkyndte min strænge Fader mig en Dag, at han nu havde fundet et Parti for mig, som stemmede overens med hans Ønsker, og jeg saa nu først med Skræk, hvortil Kjærligheden havde ført mig, og, hvad der næsten bragte mig til Fortvivlelse, var, at jeg følte mig Moder.

„Jeg kastede mig for min Faders Fødder og tilstod ham, at jeg elskede en anden; men med Vrede stødte han mig bort fra sig og befalede mig at være rede til at modtage min bestemte Gemal, en holstensk Greve.

„Min Fortvivlelse var grænseløs. Da det blev Aften ilede jeg til det Sted, hvor jeg plejede at mødes med ham, jeg elskede. Han ventede mig, og med Taarer fortalte jeg ham nu, hvad der forestod: Skilsmisse for evig, Skam og Skjændsel saasnart min Tilstand blev aabenbar og min haarde Faders Straf.

„Med en Rolighed, næsten kunde jeg sige Koldblodighed, som jeg ikke kunde begribe, hørte min Elskede paa mig.

„Og Du, Cecilie, hvad siger Du dertil; vil Du virkelig forlade mig?" spurgte han.

„Kan jeg hindre det? O, Gud, hvad skal jeg gjøre?"

„Holde fast ved mig og det Løvte, Du har givet mig."

„Det vil jeg jo, men hvorledes, hvad formaar jeg?"

„Alt, Cecilie, alt, hvis Du elsker mig. Jeg er af Ridderstanden, men, som jeg har sagt Dig, fattig, og derfor giver Din haarde Fader aldrig sit Samtykke og sin Velsignelse. Saa riv Dig løs fra ham og følg mig; vi fly og unddrage os saaledes hans Grusomhed."

„Hvad skulde og hvad kunde jeg gjøre i dette Øjeblik. At forlade min Fader, som jeg elskede uagtet hans Haardhed, var mig en skrækkelig Tanke, og dog vovede jeg ikke at blive. Jeg vaklede længe og bad Gud sende mig et andet Redningsmiddel, selv om det var Døden; dog hværken den eller noget andet viste sig for mig.

„Endelig gav jeg mit Samtykke til Flugten og min Elskede bad mig være rede til næste Dags Aften.

„Tiden var kommen, og med et bankende Hjerte

forlod jeg mit Værelse og gjorde det første Skridt til min Flugt. Jeg maatte — efter at have forladt mit eget Værelse, forbi min Faders Sovekammer. Paa Dørtrinet knælede jeg og bad inderlig til Gud om Tilgivelse for, hvad jeg stod i Begreb med at gjøre, og om hans beskyttende Naade og Velsignelse for min Fader samt om at gjøre hans Hjærte tilbøjelig til Forsoning. Efter endt Bøn stod jeg op, og det var som om jeg følte mere Styrke til at udføre mit Forehavende. Som et jaget Raadyr ilede jeg bort og kom til Stedet, hvor min Elskede ventede mig.

Da jeg kom, tog han min Haand og førte mig til Kirken. Jeg var forbavset, thi jeg vidste ikke, hvad vi skulde der, men snart saa jeg det — til min inderlige Glæde og Beroligelse. En gammel Præst stod foran Alteret, og i Midnattens Stund knyttede han Ægteskabets hellige Baand imellem mig og den Mand, jeg havde skjænket min Tro og som jeg fra nu af skulde tilhøre.

„Min elskede Mands Navn var Albrecht.

„Albrecht!" udbrød Marie, „saaledes hedder ogsaa min Fader. Kjender Du min Fader?"

„Jeg har hørt hans Navn nævne og ved at han er en stor Konstner; men jeg har aldrig set hans Ansigt. Den Dag, da Kirken blev indviet og Du blev indført i vor Midte, da laa jeg syg og var ikke i Kirken. — Men hvorfor spørger Du?"

„Ak, jeg ved — ikke selv; men — fortæl videre, gode Anna."

„Ja, hør videre. O, hvor følte jeg mig lykkelig, da den hellige Handling var fuldført, lykkelig uagtet min Angst og Smærte; thi nu kunde jeg følge den elskede Mand, nu var han min, og Kirkens Vel-

tilgivelse havde borttaget det syndige ved vor Kjærlighed.

„Efter Vielsen spurgte min Mand mig om jeg nu, da jeg var hans, vilde stole paa den Beskyttelse, han nu havde Ret til og kunde yde mig, eller om vi skulde udføre vort Forehavende og flygte.

„Jeg bævede for min Faders Vrede og valgte Flugten. Ved Kirkemuren ventede to stærke Heste os. Albrecht løftede mig op paa den ene og besteg selv den anden, hvorpaa vi rede bort. Under Flugten, som blev fortsat uden Rast eller Hvile, havde Albrecht blot sagt: vi drage til Rom, min Dyrebare, og der skal Midlerne findes til vort sorgfri Udkomme. Dog hvori disse bestode, hvorledes vi skulde leve, derom sagde han mig intet og jeg forskede ikke derefter. Det var mig nok, at jeg var sammen med ham og kunde undgaa Forbindelsen med den anden samt min Faders Vrede. Jeg forlod mig fast paa min Mand.

„I den sidste Tid vare vi rejste meget langsommere end i Begyndelsen. Den hurtige Rejse var for anstrængende for mig i den Tilstand, jeg befandt mig.

I en herlig Bjærgegn, ved fattige, men brave og fromme Hyrder gjorde vi Holdt; thi mine Kræfter vare udtømte og jeg var svag og udmattet. Her blev jeg Moder, og Gud skjænkede mig et Tvillingpar, en Søn og en Datter. — Jeg var lykkelig. Albrechts Glæde kjendte ingen Grænser.

27.

Den tabte Lykke.

„Saasnart jeg befandt mig saa vel, at jeg troede at kunne udholde at fortsætte Rejsen, gik Albrecht til Klosteret for at hente en Præst til at døbe vore Børn. Han kom tilbage med en ærværdig Olding.

„Da denne saa Børnene, tog han dem paa sine Arme, betragtede dem nøje og udtalte en Spaadom, som lovede dem, at de engang skulde blive meget lykkelige, dog først efter at de havde gjennemgaaet haarde Prøvelser. Ak! Næppe en Time efter maatte jeg allerede begræde Tabet af dem.

„Da Oldingen derpaa havde fuldført den hellige Daabshandling, vendte han tilbage til Klosteret, ledsaget af Albrecht.

„De gode Folk, hos hvem vi boede, vare ikke hjæmme, og jeg var alene med mine Børn. Min Søn havde jeg ved Brystet, min lille Datter laa roligt paa sit Leje; da hørte jeg Fodtrin, som hurtig nærmede sig, og Døren aabnedes. Jeg saa op, og — Blodet stivnede i mine Aarer; thi paa Dørtærskelen stod — min Fader med et gjennemborende, hævntørstigt Blik og truende, opløftet Haand.

„Hans Øjne hvilede gjennemtrængende paa mig, bævende kastede jeg mig paa Knæ ude af Stand til at fræmbringe et Ord. Ogsaa min Fader tav og vedblev at stirre paa mig. Min Søn skjulte jeg i min Klædnings Folder, for at unddrage ham min

Faders Øjne. Uden at sige et Ord nærmede han sig, greb mig ved Armen og drog mig med sig ud af Døren. Her tvang han mig til at bestige et Muldyr, og efter at han havde bunden mig fast, besteg han selv et andet, og jagede, uden at agte mine Jammerskrig, saa stærkt afsted, som Dyrene kunde løbe.

„Af dette hurtige Ridt vaagnede min lille Søn og begyndte at græde; da vendte min Fader sig om imod mig og udraabte, fnysende af Vrede: Ærekrænkede, nederdrægtige Tøs! Jeg vil tilintetgjøre og knuse Din Forfører og ligeledes Eders Bastardunge. Med disse Ord rev han min Søn fra mig og kastede ham fra en stejl Klippe ned i Dybet. Jeg hørte endnu mit Barns Skrig, da det faldt, og min Bevidsthed forlod mig.

„Uden at bryde sig derom, fortsatte min Fader sit hastige Ridt med mig, og da det blev Aften toge vi ind i et enligt liggende Herberg.

„Straks efter os kom der tre Mænd af et vildt Udseende. Jeg hørte min Fader spørge dem, om de havde udrettet, hvad han havde paalagt dem.

„Ja, det er fuldført, som I befalede Herre!“ sagde den Ene. „Se her Beviset derpaa.“ Og med det samme trak han en blodig Kjortel frem og udbredte for ham.

„Jeg saa og kjendte den; det var Albrechts.

„Min Fader betalte Morderne for deres Tjeneste, hvorpaa de bortfjernede dem. Vi fortsatte fra nu af mere langsomt vor Rejse. Jeg var hensunken i en mørk Fortvivlelse, og saaledes kom vi endelig hertil, hvor min Fader indesluttede mig i dette Kloster; her har jeg siden levet som i Fangenskab, dog uden at have aflagt noget Klosterløvte; thi det var

ikke hans Hensigt, at jeg skulde blive Nonne, men kun gjenvinde min Sundhed og glemme Fortiden, for at han endnu kunde opnaa sin Hensigt med mig og faa mig til at ægte den rige, holstenske Greve. Men dette vægrede jeg mig paa det bestemteste ved.

„Min Fader havde betalt for mit Ophold i Klosteret, og jeg vedblev at være her, ogsaa efter at han var død. Den lille Sum Penge, jeg arvede efter ham, gav jeg hen for fræmdeles at have Plads her, og vil, saa haaber jeg, blive her til min Død; dog kan jeg ogsaa forlade det, om jeg vil.

„Tiden læger alle Saar. Ogsaa jeg har funden Ro, ja, jeg er selv, naar jeg ikke som idag fræmkalder Fortiden og mit Tab, tilfreds med min Skjæbne.

„Jeg har dog efter Klosterets Bud maattet antage et andet Navn, og har dertil valgt Navnet Anna.

„Heraf ser Du, min kjære, unge Veninde," vedblev Anna, „hvilke ulykkelige Følger en overilet og brødefuld Kjærlighed kan medføre. Ja, brødefuld var jeg, og Straffen fulgte; ogsaa Du har fejlet, og derfor føler jeg Medlidenhed med og vil hjælpe Dig, hvis jeg kan. Dog Du har større Grund til at vente en lykkelig Udgang end jeg. Du maa bort herfra, Ridder Knud vil beskytte Dig indtil Din Fader kommer; men spild intet Øjeblik, thi ellers frygter jeg, at det vil lykkes den skjændige Munk, Laurents, at bringe det saavidt, at Du ikke vil være til at redde."

28.

Ulykkeligt Forsøg paa Flugt.

En kold, stormfuld Aften fulgte paa denne Dag. Vinden jagede med de sønderrevne Skyer og hvirvlede med Sneen som med Støvskyer og drev den til at lægge sig i Dynger enkelte Steder, medens den fejede den bort paa andre.

Et Par tilslørede Skikkelser snege sig ud af Klosteret. Sneen knirkede under deres Fødder, medens de forsigtige nærmede dem til Martins Hytte.

„Tror Du ogsaa, at Du i denne stormfulde Aften vil kunne komme til at tale med Din Elsker, min Veninde?“ spurgte den Ene, i hvem vi gjenkjende Anna.

„Ham haaber jeg nok at finde; thi Martin henter ham, om det skulde være, nødig,“ svarede den Anden, som var Marie.

„Saa vil jeg spørge ham og paaminde ham om hans Pligt,“ sagde Anna.

„O, jeg betvivler ikke, at han vil opfylde den; men jeg skjælver for at opdages og ligeledes for det Øjeblik, da jeg skal træde frem for Ridder Knud. O, hvad vil han sige?“

De vare under denne korte Samtale komne til Martins Dør, paa hvilken de bankede, og Oldingen traadte dem imøde.

Han blev forundret ved at se Marie og endnu mere ved at se, at hun ikke var ene; dog et Par Ord

af Anna forklarede ham Aarsagen, hvorefter han hurtig slukkede sin Lampe og lod dem træde indenfor i den mørke Stue, hvor han hørte deres Begjæring, nemlig at skaffe Junker Hans tilstede.

„Det skal ske og han skal ikke lade vente paa sig," sagde Martin, som blev glad ved at høre, at Marie vilde bort.

I samme Øjeblik hørte de en sagte Banken paa den udvendige Side af Havemuren.

„Der er Junkeren, det er hans Tegn. Han kommer, som om Gud sendte ham i rette Øjeblik," udbrød Martin, medens han fræmtog den ofte brugte Strikkestige.

Et Minut efter stod Hans i Haven.

Han ilede til Marie; men veg forskrækket tilbage da han saa Anna.

„Vær uden Frygt, Junker," sagde Anna, „jeg er her ikke for at forraade Eder, men for at opfordre Eder til et Bovestykke, som vel under de stedfindende Omstændigheder kan siges at være Eders Pligt. Marie kan ikke blive her længere i den Tilstand, hun befinder sig. Hvorledes vil I give hende Oprejsning og hæve hende fra sit Fald? Skal hun her vente til hendes Fejltrin opdages og Straffen for at have vanæret Klosteret vil blive hende tildelt? En Straf som er skrækkelig."

„Nej, det skal hun ikke; thi tør jeg tyde Eders Ord, som jeg ønsker og som mit Hjærte tilhvisker mig, tør jeg haabe, at Marie vil følge mig, saa vil jeg give hende i min Faders Varetægt, og i den skal hun blive indtil vor Skjæbne vender sig, hvilket, som jeg haaber, ikke skal vare længe.

„Og vil Eders Fader ogsaa antage sig denne

Ulykkelige; vil den rige og mægtige Ridder Knud Stjærholm ikke med Foragt skue ned paa den bo løbne Novise og maaske sende hende tilbage til K steret for at overgive hende til den Skjændiges Ha og Forhaanelse, som her forfølger hende?" spur Anna, idet hun fæstede sit alvorlige Øje paa Han

„Nej, ved den Almægtige, det skal aldrig ske svor Hans. „Vær uden Frygt, min Elskede. M Fader kjender og billiger min Kjærlighed og mit V og længes efter at kalde Marie sin Datter, lige meget som jeg efter at kalde hende min Hustru. F mig uden Frygt, min Marie, følg mig til den bed og kjærligste Fader, som vil beskytte Dig. Du fylder derved mit højeste Ønske."

Martin nærmede sig.

„Junker! I kan endnu ikke stige over; thi gaar nogle Folk udenfor ved Muren. Jeg vil pa paa og sige Eder, naar de ere forbi."

Martin fjærnede sig igjen.

„Kom, Marie, vi ville imidlertid vente her p denne Bænk," sagde Hans.

De satte dem.

Marie sitrede af Kulde, men Hans tog sin Kap af og svøbte den om hende.

Anna stod hos dem; thi hun vilde ikke forla sin Veninde før hun saa, at denne var i Sikkerhe

„Ha! skjændige Hyklerske, finder jeg Dig her raabte en stærk gjennemtrængende Stemme og Ly fra en Lygte faldt paa dem.

Laurents stod for den forskrækkede Gruppe.

„Satan!" skreg Hans. „Træder Du mig i Vejen?"

Som en Rasende sprang han op fra sin Pla

og styrtede ind paa Laurents, greb ham i Struben og forsøgte at kaste ham til Jorden; men i Laurents havde han funden en kraftig Modstander, og de brødes i tavs Forbitrelse uden at den Ene kunde faa Magt over den Anden. Da greb Hans med sin højre Haand i sin Modstanders Ansigt og trykkede Fingrene i hans Øjne. Laurents styrtede af Smærte baglænds om, dog uden at slippe Hans, som han rev med sig i Faldet. Hurtig vilde Hans igjen springe op, men Laurents holdt ham fast, fræmdrog en Dolk og stødte tre Gange efter Hans's Bryst; dog Stødene traf kun dennes venstre Arm.

Følelsen af at være saaret fordoblede nu Hans's Kræfter; han rev sig løs og kastede med et kraftigt Slag i Ansigtet Laurents, som ogsaa begyndte at rejse sig, tilbage, saa han blev afmægtig liggende paa Jorden.

„Elendige Snigmorder, tag det til Tak!“ sagde Hans, idet han vendte sig fra ham og gik hen til Marie:

„Kom, Elskede, kom, lad os ile. Bort, bort herfra!“

Men, ak, det var for silde.

Abbedissen, fulgt af flere af Nonnerne, styrtede ud af Klosteret, grebe Marie og Anna og slæbte dem med sig tilbage til samme.

Endnu forsøgte Hans at komme dem til Hjælp, men Ulykken vilde, at endnu to Munke som tjenende Brødre opholdt sig i Klosteret denne Nat, hvilket ellers aldrig var Tilfældet, men nu fræmkaldte ved Stridens Larm ilede til og traadte ham imøde. Han saa ved det svage Lys af Sneen og Stjærnerne Marie og Anna forsvinde i Klosteret og Døren lukkes, og

maatte nu hurtig tænke paa sin egen Redning.
en Krog af Haven, tæt ved Klosteret, stod et gai
melt knudret Træ, og, uagtet Smerterne i de stæi
blødende Saar, lykkedes det Hans, ved Hjælp af d
højre, kraftige og usaarede Arm at svinge sig dero
naa Muren og springe ned, og saaledes undgaa
Hænder, som allerede grebe efter ham.

Martin kom ilende til, men da han saa La
rents ligge afmægtig paa Jorden ved Siden af d
knuste Lygte, sluttede han sig til hele Sammenhæ
gen. Han saa endnu et Glimt af Hans, idet h
sprang ned fra Muren.

For nu ikke at forraade sig selv, men maa
fræmdeles finde Lejlighed til at tjene de Elsken
gik han hen og hjalp Laurents, der begyndte
komme til Bevidsthed igjen, op, beklagede ham
brugte Mund over den Forvovne, som havde forsty
ret Klosterets hellige Ro.

Laurents lod sig skuffe, og paa Martin fal
ingen Mistanke.

Mørket alene rugede nu over Pladsen, hvor d
nys beskrevne Scene var foregaaet, og skjulte Spore
af Kampen.

29.

Ridder Knud træder fræm som Forsvarer.

Tidlig den næste Morgen traadte Hans fræm for sin Fader og tilstod alt, hvad der var foregaaet Aftenen tilforn i Klosteret. Ogsaa Maries Tilstand aabenbarede han, og ventede nu paa Faderens Svar, bad om hans Tilgivelse og Raad.

„Hans! Du har handlet ubesindigt," sagde han, „og let kan det bringe Eder i Fordærvelse; thi de aandelige Herrer ere de uforsonligste Fjender, en Munk tilgiver aldrig, men vedbliver at forfølge, indtil Hævnen lykkes for ham. Du har handlet meget letsindig og derved bragt en uskyldig Pige til Fald; dog da det er sket, saa byder Pligt og Ære Dig endnu mere end Kjærlighed at give hende Oprejsning og gjøre alt for at redde hende; thi nu er hun i virkelig Fare. Men for at redde hende, ser jeg intet bedre Middel end Din — Guldkjæde. Tag den med samt det Brev, der engang ledsagede den og lagdes i min Haand, og hvori Hjælpen loves. Her er de nødvendige Rejsepenge, tag den kraftigste Hest af Stalden og il, ledsaget af en tro Ridekrægt, til Rom; fræmvis Din Kjæde og Brevet og bed om Tilgivelse for Marie. Den hellige Fader i Rom er den eneste, der har Ret og Magt til at give Naade og binde de hævngjærrige Hænder. Men rid Dag og Nat, min Søn; thi i et tyndt Haar hænger Sværdet over Din Elskedes Hoved. Il, at ikke Laurents skal komme Dig i Forkjøbet."

„Men Marie, hvad skal der imidlertid blive
hende?" spurgte Hans.

„Hende skal jeg beskytte, saa vidt mine Kræ
række," svarede Knud.

Da trykkede Hans et Kys paa Faderens Ha
og ilede ud af Værelset; men straks efter hørte
hans Hest's Hovslag paa Horsens stille Gader.

Saasnart Klosterets Porte bleve aabnede,
traadte Ridder Knud det og forlangte at tale
Laurents.

„Hvor er Marie, den vakre Mester Albr
Thorsons Datter?" spurgte Knud, da Laurents traa
ind i Talekamret.

„Her i Klosteret findes ingen med dette Nav
svarede Laurents trodsig.

„Pater Laurents! I ved hvem jeg mener
— kjender mig," sagde Knud med rynket Pande, „
jeg gjentage mit Spørgsmaal?"

„Hun, som hed saaledes, men som tillige
det Navn og den Klædning, hun bar i Verden, sk
aflægge de Laster og Lyster, som hang ved hend
Verden, og her blive et andet, et rent og plet
Barn af Gud, og som her hedder Veronika, har
sig uværdig til den store Naade, der er vederfa
hende."

„Dette forlanger jeg ikke at vide. Mit Spør
maal lød: Hvor er Marie, den vakre Mester Albr
Thorsons Datter?"

„Hvo, som saaledes vanærer Klosteret, fin
sin Plads i Fængslets Mørke og gjemmes i den
beste Hvælving, og maa der vente sin Straf."

„Hun skal ikke blive siddende der, Pater, hø
I," sagde Knud med ophøjet Røst. „Marie har

let, som saa ofte sker i Ungdommen, men hun har ikke gjort sig skyldig i nogen Forbrydelse, og derfor siger jeg endnu engang: Hun skal ikke blive siddende der."

„Hvad I, Hr. Ridder, kalder en Fejl, som saa ofte sker i Ungdommen — hvilket jeg dog, Gud være lovet, kan modsige og paastaa, at det ikke ofte sker, og kun sker, hvor Sæderne ere saa fordærvede, som dette Tilfælde viser Dem —, det kalde vi en Forbrydelse, endog af det værste Slags, og derfor sidder hun og skal blive siddende i det mørke Fængsel, indtil hun faar sin velfortjente Straf, og hvorom først maa spørges hos Paven i Rom, vor allerhelligste Fader."

„Det synes mig, at I, Pater, forglemmer, med hvem I taler," sagde Knud. „Mig er det, mig, Ridder Knud til Stjærnholm, som siger Eder: Hun maa og skal ikke sidde i Fængslets Mørke, men straks føres tilbage til hendes Selle. Pavens Dom i denne Sag skal komme ganske uden Eders Medvirkning."

„Uden min Medvirkning kan ingen Dom komme eller fældes," raabte Laurents hæftig. „Min Pligt er det at melde denne Skjændsel, og indtil dette er sket og Svaret er tilbage, maa hun sidde i Hvælvingen. Ogsaa I, Hr. Ridder, synes at glemme, at jeg er Abbed i Klosteret Voller, og at — — —"

„Du lyver!" raabte Knud, „thi Benedikt lever endnu."

„Og at," vedblev Laurents uden at agte Afbrydelsen, „Abbederne i Voller, næst efter Gud og hans Hellighed Paven, ere de højeste Myndigheder og Dommer over Forseelser og Forbrydelser, som maatte blive begaaede i de dem underlagde Klostre."

„Husk paa, Pater, at jeg er dette og flere Klosteres Skjærmherre, og tillige, som ærlig Ridder, altid den undertrykte Uskyldigheds Forsvarer og Beskytter. Marie er ikke Nonne, endnu binder intet helligt Løvte hende; men Dine Hensigter med hende, Du skammelige Hykler, ere mig ret godt bekjendte; thi ikke vil jeg skjule for Dig, at den, som forrige Nat forsøgte at udrive hende af Dine Kløer, var min Søn. Vid ogsaa, at han i denne Morgenstund paa en kraftig Hest er ilet bort og paa Vejen til Rom, hvor han vil forelægge den hellige Fader alt. Han skal vidne imod Dig; men Marie maa beskyttes til han kommer tilbage, og derfor lad mig sige det sidste Gang: Marie skal tillige med sin Veninde igjen føres tilbage i deres Celler, og der skal hun nyde den Pleje som En, jeg holder værdig til min Beskyttelse."

„En mere Uværdig kan ikke findes!"

„Saaledes dømmer Du, usle Munk, som selv er uværdig til at bære den Dragt, hvori Du som Hykler skjuler Dig; dog at tale videre med Dig frugter ikke. Du ved min Villie, Munk, gaa nu og gjør derefter."

„Den hellige Kirkes Forbandelse, den hellige Faders Banstraale træffe Eder og denne Stad," skreg Laurents, rasende af Vrede.

„Hvis Din Forbandelse ikke kan gjøre min Arm stiv eller mit skarpe Sværd til Voks, saa skjælv for min Hævn, hvis der vederfares Marie noget ondt; ja selv over hendes Føde raader jeg Dig at vogte og vaage; thi vid: hvis Marie døer, om det er Din Skyld eller ikke, saa falder Du for min Haand, Din Sjæl farer til Helvede og Dit Kjød faar Hundene.

„Saaledes vover I at tale til en salvet Tjener af den hellige Kirke," raabte Laurents. „Himlens Straf vil falde svært paa Eder, Herrens Vrede vil knuse Eder."

„For en Herrens Tjener, som vandrer i Herrens Frygt og efter Herrens Bud, bøjer jeg mig i Ærefrygt; for en Hykler, som jeg gjennemskuer og kjender, hvis onde Villie jeg alt længe har set, viser jeg Foragt og skjuler den ikke. Vi have nu talt nok, Pater Laurents! Du ved min Villie og har hørt mit Ord. Maries Liv fordrer jeg af Dig, derfor vaag over hende; thi paa Dig vil jeg hævne ethvert Haar, der bliver krummet paa hendes Hoved."

„Menneskets Liv ligger i Guds Haand," sagde Laurents mørk og lurende.

„Men Maries Liv skal ligge i Din Haand, usle Nidding!" raabte Knud med tordnende Stemme. „Du, just Du, skal staa mig til Regnskab for hende; thi jeg ved, at selv fraværende har Du Midler til at beskytte og til at fordærve hende. Jeg vilde holde mit Ord, selv om jeg skulde nedslaa Dig ved Alterets Fod."

Ridder Knud bortfjernede sig og lod Laurents tilbage, skummende af Forbitrelse.

30.

Elskovsraseri og Hykleri.

En skrækkelig Nat havde Laurents tilbra Hans sanselige Begjærlighed efter Marie havde na en Højde og var tiltaget i Hæftighed, som han i formaaede at modstaa.

Hendes tydelig udtalte Afsky for ham formaa ikke at dæmpe den, og dog bød hans Stilling Stand ham at skjule denne Lidenskab, at indeslu den i sig og synes kold, hvor brændende Flamm fortærede ham.

Med saadanne Følelser havde han ventet Jul Han havde ikke vovet at komme før, for ikke at f raade sig; nu var endelig den længe ventede D kommen, han saa Marie, saa at hun led, at hen Kinder vare blegnede og at hun skjælvede for ha og dog forekom hun ham saa skjøn som nogensir tidligere.

Han troede ikke mere at kunne leve uden hen Han vilde gjøre til Sandhed, hvad han havde lo hende, forlade den gejstlige Stand samt leve kun m og for hende; men hvorledes skulde han overvin hendes Modstand, hendes Afsky og vinde hendes T bojelighed? Med hvad skulde han formaa hende at følge ham, til at flygte med ham? Og uden det uden Flugt, kunde han umulig komme til at besid hende, han, en indviet Præst, elskede en Pige, denne Pige skulde han bortføre af Klosterets Helli

dom. Dette tilsammen havde vel været tilstrækkelig til at afskrække enhver anden, men Laurents havde allerede udøvet større Skjændselsgjærninger; for ham var intet helligt og for hans Lidenskab ingen Hindring for stor.

Han forbandede det Øieblik, da han var indtraadt i Munkenes Samfund og havde valgt denne Stand, og dog havde han ingen anden Udvej vidst for at skjule sig; det var sket for hans egen Sikkerheds Skyld.

At Marie elskede en anden, havde han aldrig troet; men Tildragelsen den forrige Aften havde nu givet ham Underretning derom.

I sin Vredes første Raseri havde han ladet Marie og Anna kaste i et mørkt Fængsel, men snart fortrød han det og vilde hente hende op; dog betænkte han sig og syntes hellere selv at maatte stige ned til hende og ved Trudsler og Løvter søge at formaa hende til at følge ham. Allerede var han paa Vejen, da hans Tanker faldt paa Anna; ogsaa denne Plan maatte han opgive.

Forgjæves havde han søgt Hvile. Ingen Slummer faldt vederkvægende paa de ophedede Øjenlaag. Han vred sine Hænder som i Fortvivlelse, kastede sig ned paa sit Ansigt, men formaaede ikke at opløfte sit Hjærte i Bøn; thi han sprang igjen op og udstødte de rædsomste Forbandelser. Han var Præst, men Religionen gav ham ingen Trøst; thi han var ikke en Præst saaledes som Gud byder at være og i hvem han kunde finde Velbehag; men han var Hykler, Vantro og Spotter. Den Fornægtelse, han bar i sit Hjærte, hævnede sig nu paa ham selv.

Endelig kastede han sig paa en Stol, bedækkede

sit Ansigt med sine Hænder og græd bitre Taare
Han græd — i mange Aar havde han ikke gjort de

Længe sad han saaledes, hensunken i mø
Grublen. Billeder af Fortiden svævede forbi han
anklagende, mørke, truende; men blandt alle de tr
ende Skikkelser svævede klar og straalende Marie
yndige Billede.

Siden han vidste, at Marie elskede en Ande
var hans Lidenskab for hende uden Grænser; me
ligesaa glødende var ogsaa hans Had til den, de
var traadt ham i Vejen. Forgjæves anstrængte ha
sine Tanker for at udfinde, hvem det kunde vær
men udfandt det ikke; dog tilsvor han denne Ub
kjendte Hævn, ja en rædsom Hævn.

I en saadan Tilstand havde Ridder Knud fun
den ham i Talekamret, og af denne havde han n
erfaret den forhadte Fjendes Navn.

Dog ikke alene sin Fjendes Navn havde ha
erfaret, men ogsaa at Ridder Knud fuldstændig havd
gjennemskuet ham og ikke ladet sig skuffe af den hellig
Ordensdragt eller den hyklede Fromhed, men kjendt
Ulven i Faareklæder i ham, og stod frygtesløs o
truende for ham.

Næppe var Ridderen borte, før han fattede si
og antog en rolig og ydmyg Mine, som fuldkomme
skjulte hans Sindsbevægelse og Forbitrelse, og for
langte at tale med Abbedissen.

Denne kom straks tilstede.

„Fromme Moder!" begyndte Laurents, „hvo
ere vi arme, syndige Mennesker dog svage; hvor sand
talte ikke Apostelen, som sagde: „Villien til det god
har jeg, men at udrette det, finder jeg ikke Kraft til.'
Ak ja, vi ere svage og have ikke Kraft til at udrett

gode, og naar vi saa have udrettet det onde iste-
or det gode, hvorledes piner Angeren da ikke vort
rte, naar vi erkjende vor Fejl, vor Synd og vor
øbelighed. Jeg lod mig iaftes ogsaa forlede til
rdhed istedet for til kristelig Mildhed overfor de
Synderinder, og lod dem kaste i Fængsel istedet-
kristelig at tilgive og formane. Dette overilede
idt fortryder jeg nu bittert og vil derfor stræbe
gjøre det godt igjen. Jeg har for Anger ikke havt
vn i mine Øjne den hele Nat. Derfor, fromme
der, lad dem komme op af Fængslet, og Begge
le de bo i Veronikas Selle, hvor I skal pleje
i paa det bedste."

„Dem — dem — disse to?" stammede Abbe-
sen, som næppe vilde tro at have hørt ret. „O,
værdige, hav ingen Medlidenhed med dem, som
skjændigen har vanæret vort hellige Kloster, der
d har været Sædet for den reneste Fromhed og
d."

„O. Moder, forglem ikke de Ord, som staar skre-
og Frelseren bød: „Elsker Eders Fjender, vel-
ner dem, som Eder forbande, gjører vel imod dem,
i forfølger Eder, paa det I kunne blive Eders Fa-
s Børn, som er i Himlen"."

„Ja, jeg husker vel disse Ord og kan tilgive og
e en Fjende; men jeg ved ogsaa, at „hvo sit Barn
er, tugter det". Veronika er overladt mig som et
rn, jeg skal vaage over og elske, og jeg vil derfor
te hende," sagde Abbedissen.

„Ja," svarede Laurents, „ja, hun skal tugtes,
n ikke saaledes, som I vil tugte hende. Jeg vil
ke gloende Kul paa hendes Hoved. Angeren hun
føle over vor Mildhed skal være hendes Straf."

„Hun er forhærdet og vil ikke angre."

„Vi ville bede til Herren, at han sende[n]
Anger. Han, som lader sin Sol opgaa over
som over de gode og lader Regn falde paa
dige som paa Uretfærdige, han sende ogsaa he
Lysstraale. Gjør, som jeg Eder bød."

„I er en Helgen!" raabte Abbedissen
bort for at opfylde hans Villie."

„Og I er en Daare!" sagde Laurents
efter hende.

31.

Mester Albrechts Tilbagekomst

I stum Fortvivlelse sad Marie i det
Fængsel i Hvælvingen under Klosteret, uden
paa den Trøst, som Anna søgte at indgyde
Hun syntes, at nu var alt tabt, og ønskede
den for at befries for Skammen.

Ogsaa Anna saa Fræmtiden imøde med
og Bæven og følte langtfra ikke den Ro og d
som hun stræbte at indgive sin unge Veninde.

Men hvor forundrede bleve de ikke b
da Dagen efter Fængselsdøren aabnedes og d
bleve førte op i Maries Selle, uden at der

eneste Ord blev gjort dem Bebrejdelser for, hvad de havde foretaget dem.

Her tilbragte de Vinteren i stille Ensomhed.

Laurents havde efter Juledagene forladt Klosteret uden at forstyrre dem, og Marie glædede sig ret inderlig over den tro Veninde, hun i Anna havde faaet; thi dagligen lærte hun bedre at kjende og paaskjønne denne Lykke, eftersom hun lærte at se, hvilken skjøn Sjæl og ædel Karakter, Anna besad.

Hvad der mest ængstede Marie var, at hun var aldeles uvidende om Hans's Skjæbne, og Anna maatte opbyde al sin Veltalenhed for at bevise hende, at Hans hin Aften var bleven reddet. Hun havde set ham naa Muren og springe ned derfra, hvorfor hun ikke tvivlede om, at han var frelst. Hun forklarede imidlertid hans Udeblivelse med, at han var rejst bort for at finde Albrecht. Hun havde ogsaa gjort den rigtige Slutning, at Laurents og Abbedissen ikke af deres gode Villie havde givet dem fri fra Fængslet, men at de vare tvungne dertil af en anden Magt, og hvilken anden skulde hun vel kunne tænke paa end Hans eller hans Fader.

Saaledes svandt Tiden, medens de svævede mellem Haab og Frygt. De bleve beværtede af Nonnerne, men vare udelukkede fra deres Forsamlinger og Gudstjenesten. De vare ganske uvidende om, hvad der vilde blive deres Lod, men i Tillid til Gud og Ridder Knud saa de Fremtiden imøde.

Og Tiden skred frem og Fastetiden indtraadte.

I Fastetiden, som i den katolske Kirkes Tid blev strængt overholdt, plejede Munkene fra Voller i større Antal at komme til Staden og opholde sig der. De toge nu ind i Nonneklosteret, da deres eget var ned-

brændt og endnu ikke opbygget, skjønt det str
Klosterets Regler. Der blev saa indrettet V
til dem nede i Stueetagen.

Abbed Benedikt, som havde gjenvunden s
bred, var denne Gang selv kommen med, men
til sin Understøttelse medtaget Laurents, pa
Fromhed han endnu ikke tvivlede.

Samme Dag, som Munkene vare dragne
Klosteret, kom en tung belæsset Vogn sydfra o
for Mester Albrechts Hus i Borggaden. Alb
Harald stege af og gik ind i deres gamle Hja

Næppe havde de faaet Vognen aflæsset
res Redskaber og Bagage bragt i Huset, før
Besøg af Ridder Knud, der aldrig saasnart ha
faret Mesterens Tilbagekomst før han begav
ham for at tale med ham om det, der var fo
i hans Fraværelse.

Med Ærbødighed modtog Albrecht den
Gjæst og førte ham ind i et Værelse, hvor d
tale sammen i Enrum.

Uden Omsvøb gik Ridderen lige løs p
gen og berettede, hvad der var sket i Klostere
skjulte ikke sin Søns Brøde og bad Albrecht til
hvis Hans vendte tilbage fra sin Rejse med den
Faders Naadebud, da at give sit Minde til d
Menneskers Forening i Ægteskab.

Med samme Rolighed som Knud fræmfı
Ærinde, med samme Rolighed hørte Albre
ham; vel formørkedes hans Ansigt af og til
Ridderens Henvendelse, men da denne var
stod han et Øjeblik tavs, hvorpaa han svarede

„Jeg giver Eder mit Ord paa, Hr. Ridder
at jeg endnu i denne Time vil gaa over i K

bre mit Barn tilbage. Vel skulde jeg vredes
hvad her er sket; men mit Hjærte siger mig,
selv er den mest Skyldige her; thi uden at
om hendes Villie, men af en Grund, som jeg
ikke vil aabenbare, satte jeg Marie i Klosteret,
i forfængelige Higen efter Roes og Konstner-
bevægede mig til at paatage mig et Hværv, som
mig saalænge borte fra min kjære Datter. Dog
nu er sket saaledes, saa tilgiver jeg hende og
Søn af mit ganske Hjærte. Gud beskytte og
ham, og føre ham tilbage til os. Jeg gaar
Klosteret. — Levvel, Hr. Ridder!"

Ridder Knud forlod Albrecht, som straks begav
Klosteret, hvor han blev indladt i Talekamret.
in Forespørgsel erfarede han, at Benedikt var
, hvorfor han bad om at tale med denne og
issen. Dog længe ventede han, men der kom
tilsyne. Træt som han var af den lange Rejse
han sig paa en Stol og hvilede sit Hoved mod
yggen, Stilheden og Ensomheden forenede sig
rætheden, og han faldt i Søvn.

Hele den for Klosteret vanærende Begivenhed
Marie havde hidtil været Benedikt ubekjendt; thi
nts havde beholdt Kjendskaben dertil hos sig
or ogsaa at vedblive at være den raadende og
iligt den dømmende. Dog da Benedikt nu var
n med, lod det sig ikke mere fordølge for ham;
u lod Laurents Abbedissen være den, der fræm-
ied Klagen; thi han selv var derved istand til
at skjule sine Rænker og sit Had.

Benedikt hørte Anklagen, som Abbedissen fræm-
og gjorde saadan, at Laurents i sit stille Sind
indrømme, at han ikke kunde have gjort det

bedre selv. Benedikt tvivlede ikke paa Sandhe
især da Laurents ikke modsagde Anklagen, men l
til Mildhed tilbøjelige Hjærte bød ham lindre S
fen saa meget som mulig. Søster Anna, paa h
ogsaa en mørk Skygge i dette Maleri faldt, h
som Klostergjængerinde stedse ført en pletfri Va
og beflittet sig paa et fromt og dydigt Levnet,
hende vilde Benedikt tale, hvorfor han bød, at
skulde hente hende og føre hende til Abbedissens S

32.

Maries Nød.

Tæt sluttet til Anna, som med kjærlige og
Ord trøstede hende, sad denne Dag Marie; thi
havde erfaret, at Laurents var kommen, og hun
tede det værste af ham. Hun bævede ved hvert
trin hun hørte i Klosterets Gange, og gyste ved
mindste Lyd, der naaede hendes Øre.

Døren til Maries Selle aabnedes, og en
mel Nonne, Søster Martha, traadte ind.

„Anna,“ sagde hun, „hans Højærværdighed,
bed Benedikt, forlanger at tale med Dig.“

„Anna, gaa ikke fra mig, gaa endelig ikke,“
Marie.

„Veninde, jeg tør ikke nægte det, men jeg kom-
r straks tilbage," svarede Anna.

„O, Anna, for Guds Skyld forlad mig ikke, thi
frygter, at det Øjeblik er nær, jeg saalænge har
ytet. Hvad skal jeg blive til, hvis Du forlader
g?" hviskede Marie.

Martha brummede over at det varede for længe.

„Kjære, gode Marie," sagde Anna, „fat Dig og
r rolig. Jeg vender tilbage; thi en indre Stemme
er mig, at snart løses Skjæbnens forvirrede Knude,
ses atter og blive lykkelige."

Hun kyssede Marie og unddrog sig hendes Favn-
g for at ile til Benedikt.

Næppe var Døren falden til efter de Bort-
aende, før den atter aabnedes og Laurents traadte
). Et eneste Blik paa Marie var nok til at aaben-
re ham hendes Tilstand.

„Altsaa saaledes staar Du for mig, Marie. Ikke
yd eller Sædelighed var det, der holdt Dig fra at
e mig og blive min, men det var fordi Du elskede
anden, som Du ofrede alt, hvad en Pige kan ofre.
aakald ham nu og se, om han formaar at befri
g fra den rædsomme Død, der venter Dig. Du
d vel endnu ikke, hvad det er for en Død, der ven-
: Dig, og jeg skal derfor sige Dig det. Den, der
inger Skjændsel over et helligt Kloster, saaledes
n Du har gjort, bliver levende indmuret i en lille
elle for at vente den rædsomme Hungersdød. Hø-
: Du, Marie? Ja, skjælv kun, nu er det for sil-
j; langsom og med frygtelig Kval vil Hungersdø-
t komme. Et Dolkestød, en Draabe Gift vilde
re en Velgjærning for Dig; men nej, ingen kan

forkorte Din Pine og ingen kan redde Dig; thi . .
sterets strænge Love byde saaledes.",

Han tav og hans Blik hvilede gjennembor
og brændende paa den Ulykkelige, som bævende h
trukket sig tilbage i en Krog. Efter en Pavse
gyndte han igjen, idet han stræbte at lægge den
hed i Stemme og Udtryk, som han formaaede:

„Marie, hvor Du nu er dybt nedsunken, o,
jeg beklager Dig. Mit Hjærte bløder ved at
stille mig Din hjælpeløse Tilstand og Din sp
Ungdom. Saa ung og saa skjøn, og nu dø en
rædsom Død. Marie, nu er Du forladt af hele
den; men selv nu, da alt har forladt Dig, træde
Dig som Ven imøde og tilbyder Dig min Hj
Kun jeg formaar at redde Dit Liv, Marie, og
har Du intet Valg. Følg mig i denne Nat og
fører Dig ud af Klosteret, ud af Dødens aabne A
Du vil blive Moder, men atter faa Dit Helbre
Din Skjønhed. Istedetfor en kvalfuld Død ve
Dig et lykkeligt Liv; istedetfor en mørk og fu
Grav en lys og prægtig Ridderborg; istedetfor i
dens Arme, skal Du hvile i mine og ved mit tro
Hjærte."

Han nærmede sig hende.

„Ti, Frister, ti og forlad mig," skreg M
da hun mærkede hans Hensigt. „Ved Dig er i
Barmhjærtighed, derfor dræb mig med alle
Pinsler. Med Haabet om, at min barmhjærtige
der ikke forstøder mig, vil jeg trodse Dig og
som ville mig ondt. Her kan jeg dø, hisset leve
et evigt Liv."

„Evigt Liv! hahaha!" lo Laurents. „Pa
evigt Liv forlader Du Dig og haaber Du, For

bede! Her er Livet og at nyde det er at leve. Hvad der ligger bag Graven er Død, evig Død, Tilintetgjørelse, Mørke. Hvo, som her nyder Livets Glæder i fulde Drag, han lever, hvo her øder og spilder det, han er allerede levende død. Troen paa et evigt Liv, paa en Himmel og et Helvede, er et Ledebaand, hvormed vi lede og styre den store blinde Hob efter vor Villie. Du, Marie, skulde være klogere. Aabn Dit Øre for Sandheden og Dit Hjærte for min Kjærlighed, kast Dig i mine Arme og følg mig, saa skal Du lære at leve."

Marie rettede sig ivejret og sagde:

„Elendige! Jeg vil i min Dødsstund bede for Dig, men aldrig følge Dig. Hellere gaar jeg i min aabne Grav, end med Dig."

„Nej, Marie, aldrig. Du skal ikke betræde Din Grav. Selv mod Din Villie vil jeg redde Dig. Bort straks fra denne Hule, hvor kun Din Undergang beredes Dig."

Han greb hende med disse Ord og vilde føre hende ud af Cellen; men med alle sine Kræfter stødte hun ham fra sig, idet hun raabte:

„Aldrig vil jeg følge eller reddes af Eder!"

„Saa vær da fortabt!" skreg Laurents med tilbagevendende Raseri og kastede hende til Gulvet, slæbte hende ved Haarene, traadte hende med Fødderne og lod hende endelig ligge bevidstløs, hvorpaa han forlod Cellen.

Da Marie vaagnede til Bevidsthed, var hun ene. Som en slem Drøm stod den nylig oplevede Scene for hendes Blik. Hun knælede og udøste sit Hjærtes Angst i en inderlig Bøn til den Almægtige. Styrket deraf stod hun op, men hæftige og gjentagne

Smærter forkyndte hende, at den frygtede Time var kommen. Hun troede at forgaa i uendelig Ve.

„O, Fader," jamrede hun, „o, Hans, o, Anna, o, Alle, Alle have forladt mig, forlad Du mig ikke, min Herre og min Gud!"

Imedens stod Laurents i en Vinduesfordybning paa Gangen og talte med Martha. Deres Ord bleve hviskede og Laurents syntes at bede, overtale, true og atter med venlige Ord indtrængende at tiltale; men Martha rystede bestandig paa Hovedet og syntes at modsige.

Endelig nikkede hun bifaldende, hendes tandløse Mund fortrak sig til et afskyeligt Grin, og gik derpaa ind til Marie, hvor hun nætop kom til rette Tid for at yde Hjælp og Bistand i hendes Nød.

Ende paa 1ste Del.

Billedhuggerens Datter

eller

Den gamle Kirke i Horsens,

Fortælling, grundet paa et dansk Sagn,

af

N. K. Lassen.

2den Del.

Vejle.
Udgivet af K. Horstman.
Trykt hos A. K. Jensen.
1875.

1.

Albrecht og Benedikt.

Maries Tilstand, som hidtil havde været skjult, r denne Dag bleven opdaget. Martha havde først mærket den, og havde endvidere hørt Maries Ord l Anna. Hun fulgte Anna til Abbedissens Værelse, vor hun bød hende vente lidt.

Herfra skyndte Martha sig for at berette Benekt og Abbedissen denne Opdagelse.

Hun traf dem i Bedesalen, og Benedikt blev æsten bestyrtet ved at høre, hvad Martha fortalte; i det var mere end han havde ventet, mere end an havde frygtet.

I samme Øjeblik traadte Portnersken ind og eldte, at Mester Albrecht Thorsen ventede paa Beedikt i Talekamret.

Det var bleven Aften, og da det var mørkt tog enedikt en Kjærte og gik, ledsaget af Abbedissen, d i Talekamret, hvor de fandt den sovende Mester. ærtens Flamme oplyste det alvorlige, fromme Angt, og en Drøm — saa syntes det — beskjæftigede ans Sjæl; thi et Smil svævede om den halvtaab-

nede Mund og udbredte et lykkeligt Udseende o[ver] de milde Træk; Læberne bevægede dem, som om h[an] lod Ord glide over dem, der dog ikke vare hørba[re] og kun det lukkede Øje og det rolige Aandedrag vi[d]nede om en dyb Slummer.

Med Vemod betragtede Benedikt ham.

„Stakkels Fader! I Din Søvn nyder Du Lykke, som jeg saa snart maa berøve Dig. O, hv[or] vil Dit Hjærte bløde, naar Du erfarer Din Datte[rs] usædelige Opførsel.“

„Ja mere end usædelig, skjændig er hendes O[p]førsel,“ udbrød Abbedissen med hendes sædvanl[ige] Tungefærdighed, „ja, endnu mere end skjændig. Hvo skulde have troet det om hende, over hvem j[eg] har vaaget som en Moder. O, at tilføje vort K[lo]ster en saadan Skjændsel, bringe Vanære over Alle!“

„Stille, Moder, lad os ikke overilet bryde St[a]ven over den Ulykkelige,“ afbrød Benedikt hende.

Han gik derpaa hen og slog Albrecht paa Sk[ul]deren og raabte:

„Vaagn op, gode og fromme Mester Albrecht!“

Mesteren slog Øjnene op; men endnu opfy[ldt] af Drømmens Billede, smilede han glad og sagde m[ed] sagte Stemme:

„Ja, ja, saaledes vil det ske. Han vil hol[de] Ord!“

Derefter forsvandt den øjeblikkelige Tilsta[nd] imellem Drøm og Virkelighed, han kom til fuld [og] klar Bevidsthed, hæftede sit Øje paa Benedikt, og id[et] han bøjede sig for ham, sagde han:

„Ærværdige Fader! — —“

„Hvad er det, Mester Albrecht?“ spurgte Ben[edikt]

dikt, „Du er forvirret af en Drøm. Dog sig mig, u fromme Mand, hvad Du begjærer af mig?"

„Ærværdige Fader! Sidste Langfredag, den mme Dag som Kirkeindvielsen fandt Sted, overgav g min Datter til dette Kloster. Jeg bad dengang, n det maatte tilstedes, at hun straks aflagde sit vte; dog dette blev forhindret af Eder. Idag takr jeg Eder derfor; thi nu er jeg anderledes tilsinds, da hun kun er Novise, saa haaber jeg, at der in- er til Hinder for, at faa hende udleveret igjen?"

Laurents var kommen ind. Det var lige da n havde forladt Martha, efter at de vare komne erens om det, de aftalte, og han hørte nu Albrechts ed.

Uden at give Benedikt Tid til at svare, traadte n hen for Mesteren og udbrød med haanende emme:

„Er Eders Datters Opførsel allerede bleven der bekjendt?"

Fast og stivt saa Albrecht ind i Munkens mørke je og sagde:

„Med et andet Spørgsmaal kan jeg kun besvare tte: Ren og skyldfri overgav jeg mit Barn i Eders mme Abbedisses Varetægt. Jeg frygtede for Verns Forførelser og sagde Eder det. Jeg vilde bette hende derimod paa et sikkert Sted, og valgte til dette Kloster, som har en saa from Moder til vogter. I lovede at vogte min Skat; nu spørger : hvorledes vogtede I den, hvorledes faar jeg den bage?"

„Aldrig faar I denne æreskjændede Kvinde tilage," raabte Laurents, „hun har skjændet Klosteret maa derfor lide den Straf, som Loven byder!"

„Laurents," tog Benedikt Ordet, „I var
sidste Tid — under min Sygdom — min (
træder og bliver maaske snart min Efterfølg
for Øjeblikket er I kun Klosterbroder. Træ
tilbage, men lad mig først sige Eder et Alv
Lad Eder ved min Godhed ikke forlede til a
Herre over mig. Min endnu vedvarende (
lader mig trænge til at have Eder i min
sørg for at jeg ikke fortryder det og bortfjærn
I har hidtil udvist Skaansel og Mildhed mu
forvildede Lam af Hjorden, men nu lod i E
en anden Skikkelse og lod mig kaste et Blik
Sjæledyb, og jeg saa, hvad jeg aldrig havde
Betænk dette, og nu, lad os alene."

Forbitret over den Irettesættelse, han
faaet, og endnu mere over ikke at turde svare
Laurents Talekamret og begav sig hen i Nær
Døren til Maries Celle, hvor han blev staae
Gangen og ventede for fra Tid til anden
Martha at faa Efterretning fra Marie.

„Jeg takker Eder, Højærværdige," sa
brecht, „at I bortfjærnede ham, og saa vove
gjentage min Begjæring om at faa min Dat
mig til mit Hjæm."

„Mit Hjærte bløder ved at sige Eder,"
Benedikt, „at Eders Datter har forset sig saa
at det umulig kan gaa ustraffet hen."

„Saa sig mig, Højærværdige, hvilket E
I forlanger, det være et Konstværk fra min
eller Guld. Herren har skjænket mig megel
men kun en eneste Datter, som jeg nu tilg
aabner mine Faderarme for. Endnu har
aflagt noget Løvte og vid: I Klosteret gik

frivillig, men af barnlig Lydighed. Jeg bærer Skylden, og jeg alene vil bære Offeret. Derfor sig mig, hvori det skal bestaa?"

„Hvis Din Datters Fejl var saaledes, at jeg kunde og turde tilgive den, saa vær forvisset om, at jeg straks udleverede hende uden Offer; men desværre er hendes Forseelse for stor dertil. Jeg tør ikke træde Klosterets Love under Fødder og undertrykke enhver Straf. Gaa derfor dog hjem med Fred og vent rolig Udgangen; jeg lover Dig, saa vidt mulig, at lade Naade gaa for Ret."

„Rolig kan jeg ikke gaa hjem og vente," sagde Albrecht; „thi jeg alene er den, der bærer Skylden! Laan mig Øre, Ærværdige, og tillad mig at fortælle Eder, hvad Grunden var, der bevægede mig til at sætte Marie i Klosteret. I vil da have Medynk med den Ulykkelige og frigive hende, der allerede har lidt saa meget."

„Fortæl, min Søn, og vær forvisset om, at jeg skal benytte alt, hvad der kan tale for hende, til at lette hendes Straf, eller ogsaa til at opfylde Dit Ønske, som ogsaa er mit eget."

I samme Øjeblik traadte Anna, som længe havde ventet forgjæves i Abbedissens Værelse, ind, men da ingen bemærkede hende, traadte hun tilbage for at vente indtil hun kunde fræmstille sig for Benedikt, til hvem hun var kaldet.

Hun blev derved Vidne til den følgende Fortælling.

2.

Albrechts Ungdom og Kjærlighed.

„Jeg stammer fra en af de ædleste Slægter i Landet,“ saaledes begyndte Albrecht. „Jeg h de kjærligste Forældre, hvis Glæde og Stolthed var, og de gjorde alt muligt for at gjøre min dragelse fuldkommen og berige min Aand med K skaber.

Saaledes henlevede jeg Barndommens skj Aar og uden at mærke det traadte jeg ind i lingealderen og nærmede mig Manddomstiden.

Min Fader var gammel og min Moder allerede i den mørke Grav. Han ønskede at jeg s se mig om efter og tage en god og trofast Hu Jeg lovede det.

Paa samme Tid lærte jeg en Jomfru at kj som i enhver Henseende syntes at være skabt for Af Fødsel var hun min Lige; men hun var Rigdom paa jordiske Ting, rig derimod paa Godhed og Klogskab.

Bly nærmede jeg mig hende, jeg vilde k hende, prøve hende for at vide, om hun kunde sk mig sin Kjærlighed for min egen Skyld og ikke min Rigdoms. Jeg vandt hendes Hjærte, og s jeg sagde hende at jeg var færdig, meget fattig, blev hun dog at være mig tro og hengiven.

Vor Lykke blev kun forstyrret, naar min G omtalte sin Faders haarde Sind, da hun form

han aldrig vilde give sit Samtykke til vor For-
ing; dog denne min Cecilies Kummer gjorde mig
kelig; thi jeg saa deri Beviset for den rene Kjær-
hed, og det kostede mig jo kun at aabenbare min
and og Herkomst, saa havde hendes gjærrige og
nnyttige Fader med Glæde lagt sin Datter i mine
me; men dog tav jeg Ulykkelige. Jeg vilde ret
ige nyde den Glæde, Tanken og Overbevisningen
mig: Du selv og ikke Din Rigdom er elsket.

Min Cecilie ofrede mig alt, og snart havde jeg
et mere at begjære; men jeg Forblindede tav endnu
forsømte at udtale et Ord, der havde været nok
at sikre vor fælles Lykke.

Saaledes hengik en lang Tid, og jeg havde en-
ig besluttet at sige Cecilies Fader, hvem jeg var,
tillige bede om hans Samtykke, da en Aften min
ede Pige kom mig imøde med Taarer og sagde,
en rig Greve var skjænket hendes Haand af den
somme Fader, der ikke vilde høre noget om vor
erlighed, som Cecilie havde gjort ham bekjendt med.

Jeg hørte med Skræk denne Efterretning; thi
stod det klart for mig, at jeg selv havde forspildt
n Lykke. Greven var meget rigere end jeg, og for
t indsaa jeg min Daarskab. Hvad der bragte os
st til at skjælve, var det, at Cecilie følte sig Mo-
. En Beslutning maatte tages, og kun Flugt el-
Skjændsel, hvis Følgerne af vor Elskov opdage-
, var det eneste vi havde at vælge imellem.

Cecilie gav efter nogen Vægring sit Minde til
flygte, og denne bestemtes til at skulle gaa for sig
følgende Aften.

Jeg ordnede mine Sager, forsynede mig med
nge Penge og nogle kostbare Juveler og begav

mig, da Tiden kom, med to kraftige Heste til det St
hvor hun havde lovet at ville mødes med mig.

3.

Ægtevielsen og Flugten.

„Paa min Faders Slot," vedblev Billedhugg
ren, „levede en from Præst, der havde opdraget
undervist mig, ham havde jeg betroet mig til og gj
bekjendt med min Plan, og han lovede at vie mig
min Cecilie før vi flygtede. Alt var beredt, og
den elskede Pige laa i mine Arme, førte jeg hen
til Kirken, hvor vi i den stille Nat bleve forenede
velsignede ved Præstehaand.

Efter Vielsen spurgte jeg min Hustru, om h
vilde blive og stole paa min Beskyttelse; men da h
frygtede for sin Faders Hævn, drev hun selv p
Flugten. Efter en kjærlig Afsked fra den gan
Præst bestege vi vore Heste, og da den første S
straale rødmede Horisonten havde vi allerede tilba
lagt mange Mile.

Uden Ophold gik Flugten for sig i mange Da
Jeg havde besluttet at rejse til Rom, først der sku
Cecilie erfare min Herkomst, og derfra vilde jeg la
høre fra mig og forsøge at forsone mig med Cecili

Fader. Dette var min Plan; paa denne Maade haabede jeg at naa min Lykke, men Gud havde besluttet det anderledes.

Efter en lykkelig Rejse naaede vi endelig Italien; men nu var Cecilie saa svag, at hun ikke kunde fortsætte Rejsen. Vi gjorde derfor Holdt i en Bjærgegn ved fattige Hyrder; her vilde jeg hvile for at lade min kjære Kone samle Kræfter, men vi kom ikke videre, thi her blev Cecilie Moder. Gud havde velsignet vor Kjærlighed, givet os et Tvillingpar, en Søn og en Datter.

Nogle Dage efter min Kones Nedkomst besluttede vi, at jeg fra et Kloster skulde hente en Præst eller Munk, som kunde give vore Børn den hellige Daab, og jeg begav mig tidlig om Morgenen paa Vejen.

Omtrent en Mil havde jeg tilbagelagt, da et Nødraab naaede mit Øre. Jeg ilede efter Lyden og fandt endelig en Jæger, der kjæmpede med en Bjørn. Manden var flere Steder saaret af det glubske, rasende Dyr, og havde sikkerlig maattet lade sit Liv, hvis jeg ikke var kommen ham til Hjælp. Bjørnen selv var haardt saaret af Jægerens Spyd, men havde dog Kraft endnu. Med min Jagtkniv gav jeg den sin Rest, og Jægeren var frelst.

Den Reddede vilde belønne mig for den ydede Tjeneste, men jeg vilde intet modtage, hvorfor vi skiltes, efter at han havde lovet at staa mig bi, hvis Skjæbnen føjede det saaledes, at han kunde være mig til Nytte.

Jeg naaede Klosteret, og der var straks en gammel Præst beredvillig til at følge mig. Vi kom snart tilbage til min kjære Hustru, der modtog os med in-

derlig Glæde. Børnene bleve døbte og i T
kaldte Harald og Marie.

Da Daabens hellige Handling var fuld
tog han Børnene paa sine Arme, betragtede
længe og sagde:

„I Naturens store Bog, som er skreve
ethvert Blad i Skoven, saavel som paa ethvert
neskeansigt, ere mangfoldige Tegn, som fortæll
Fremtiden, men kun faa blev det givet at forst
tyde dem. Mig blev den Gave tildelt, at forst
læse meget i den store Bog, og saaledes læs
her i disse Smaabørns Ansigter: Deres U
vil blive stormfuld og sorgfuld, men Lykke og
vil lønne dem, om de ere standhaftige i Prø
og de ville blive deres Forældres Glæde.“

Efter disse Ord rakte han min Hustru Bø
og lidt efter vandrede jeg med Oldingen tilb
Klosteret.

4.

Den tabte Lykke.

Da vi havde naaet Klosteret, skyndte je
tilbage til vort Opholdssted, men det var liges
anede en Ulykke. Da jeg var saa nær, at jeg

se vor Bolig, styrtede pludselig tre stærke Mænd frem fra Buskene og overfaldt mig, og skjønt jeg værgede mig paa bedste Maade, modtog jeg dog flere Saar. Da traadte pludselig en høj Mand, i hvem jeg straks gjenkjendte den Jæger, hvis Liv jeg havde reddet, frem og bød dem holde op. Ved Synet af ham holdt Røverne straks inde. Jægeren talte til dem i et Sprog, som jeg ikke forstod, og efter en temmelig lang og hæftig ført Samtale, henvendte han sig til mig og sagde:

„At værge Eder længere mod disse Mennesker er umulig, men dog skal I blive reddet. Eders Liv er betalt, og derfor maa I nu give os Eders blodige Kjortel, at vi kunne fremvise den som Tegn paa Eders Død."

Jeg gav ham, hvad han forlangte, og Røverne bortfjernede dem, kun han, som havde reddet mig, fulgte mig til min Bolig. Men hvo formaar at fatte min Smærte, da jeg traadte ind og saa, at min Hustru og min Søn vare borte, og kun min lille Datter laa paa sit Leje.

Jægeren, som havde fulgt mig hjem, tog nu Ordet:

„Herre! I har idag frælst mig ud af en stor Fare, og til Gjengjæld har jeg nu frælst Eder; dog mere kan jeg ikke gjøre. Vi ere fri Mænd, Bjærgets Sønner, og i Folkets Mund hedder vi Banditter. Jeg er Høvedsmand for en dristig Skare, og den, der betaler vor Kniv eller Dolk, den tjener vi tro. En fræmmed Herre har lejet os og betalt godt for at dræbe Eder. Han sagde, I havde bortført hans Datter, som var en Andens Forlovede. Hende har han taget og slukket sin Hævntørst i hendes Blod.

Eders Liv og Frihed skal I beholde, dog kan jeg give Eder det paa anden Maade, end hvis I sværge en høj Ed paa, aldrig at vende tilbage at hævne Eder, aldrig fremstille Eder for ham, har fornærmet. Vil I sværge dette, saa skal I ondt vederfares; sværger I ikke, men tænker Hævn, saa er I intet Øjeblik sikker paa Eders Li

„Jeg sværger!" svarede jeg, „men vis mig det, hvor den Ubarmhjærtige dræbte min elskede Hustru og min Søn?"

„Det kan jeg ikke, thi jeg var ikke selv tilstede ved hendes Drab. I maa selv opsøge hendes blandt Bjærgene, eller hvor Ulvene og Gribbene sønderrive hendes Kjød," svarede Jægeren og for Stedet.

Her stod jeg nu ene tilbage ved min lille nende Datters Leje. Taarerne styrtede mig ud Øjnene og faldt varme ned paa hendes Ansigt, hv ved hun vaagnede.

Med min Marie paa Armen gjennemsøgte Bjærgene, spejdede i enhver Kløft og i hvert skads for at finde Levningerne af min Elskede, forgjæves; intet Spor var at opdage.

Endelig tog jeg Afsked fra de gode Hyrd som inderlig beklagede, at de ikke havde været tilst og kunnet afvende denne Ulykke; dog hvad hjalp res Klager mig? Taarer gav mig ikke min Elsk tilbage.

5.

Albrechts Konstnerliv.

„Jeg rejste til Rom.

Vende tilbage til mit Hjem vilde jeg ikke; thi den Ed, jeg havde svoret, vilde jeg ikke bryde, skjønt det kun var en Røver, jeg havde svoret den. Jeg vilde ikke fræmstille mig for Cecilies Fader.

Foruden med min Datters Opdragelse beskjæftigede jeg mig nu kun med fredelige Konster. Især følte jeg Drivt i mig til Billedhugger- og Byggekonst, og blev saaledes — istedetfor Ridder og Kriger — Konstner.

Jeg fik snart denne min ny Beskjæftigelse kjær, thi ved at studere og stræbe efter at trænge dybt ind i denne ophøjede Konst havde jeg funden det bedste Middel til at neddysse min store Sorg og Smærte. Efter at jeg havde tilbragt nogle Aar i utrættelig Flid, var jeg naaet saa vidt, at jeg paa egen Haand paatog mig og opførte forskjællige Bygninger. Jeg blev erkjendt for at være duelig og erhværvede mig i kort Tid et Navn, som mangen af mine Kollegaer misundte mig.

Ak, hvor fuldkommen kunde min Lykke ikke have været, hvis min elskede Kone havde levet ved min Side; men Erindringen om hende blandede stedse bitre, sorgfulde Øjeblikke i min Lykke.

Min Datters Opdragelse adspredte mig meget, og jeg glædedes overordenlig ved de Fræmskridt, hun

gjorde i Kundskab og Dannelse, ligesom jeg fan
Trøst i at iagttage hendes stedse mere og mere ti
tagende Lighed med min Cecilie.

Fra Rom drog jeg til Neapel, hvor jeg ophol
mig i nogle Aar. I dette „jordiske Paradis“, so
Indvaanerne kalde det, hvor selv den ringeste Tigg
føler sig lykkelig og tilraaber den Fræmmede: „S
Neapel og dø!“, og føler sig overbevist om, at han
Hjæmstavn er den skjønneste Plet paa Jorden, -
fandt jeg atter min Ro, og her kunde jeg i stille V
mod tænke paa min Hustru, uden at føle den fortæ
rende Smærte i mit Bryst, men derimod glæde mi
ved Tanken om engang hisset at gjense hende; me
endskjønt mit Hjærtesaar lægedes, fandt jeg dog a
drig mere Behag i nogen Kvinde og ingen Skjønhe
blændede mig.

I Neapel gjorde jeg Bekjendtskab med en ty
Fyrste, der indbød mig til at følge med ham til han
Hjæm og der paatage mig nogle store Arbejder
Byggekonsten. Jeg modtog Tilbudet og forlod me
ham det Land, hvor jeg havde været saa lykkelig
var bleven saa ulykkelig.

Mit Navn var allerede bekjendt før jeg sel
kom, og jeg blev modtaget med Udmærkelse. Jeg l
vede glade Dage, høstede Ære saavelsom rigelig Løn

Min Datter var voksen og blomstrede i Ung
dommens og Skjønhedens hele Fylde. Mangen æd
Ridder stræbte efter hendes Gunst, mangen højtstill
Yngling stræbte efter at behage hende; men hende
Hjærte vedblev at være kold, hendes skyldfri Sin
ubekjendt med Elskovs Tillokkelser. Mange kom t
mig og bade om mit Samtykke, dog ingen gav j
noget Løvte. Marie skulde selv raade for sin Fræm

og udsøge den, hun vilde skjænke sit Hjerte; thi havde jeg besluttet, at den, hun valgte, skulde e min Velsignelse og føre hende til Alteret, om : var rig eller fattig, naar han kun var ædel og b.

Her opholdt jeg mig i flere Aar og var agtet æret, og mange af mine Værker ville bære mit vn til Efterkommerne. Da opvaagnede hos mig uimodstaaelig Længsel efter igjen at se mit kjære rm, det skjønne Danmark. Jeg besluttede derfor drage tilbage dertil, især da jeg antog, at ingen kunde gjenkjende mig. Jeg havde jo engang svo-, ikke at drage tilbage og fræmstille mig for eller e Hævn over Cecilies Fader, og dette vilde jeg ler ikke, selv om han levede.

Efter at jeg havde taget Afsked med min fyrste-e Herre, gjorde jeg mig færdig til Rejsen; dog be-ttede jeg først at ville endnu engang gjense det ed, hvor jeg havde mistet mit Livs største Glæde. arie skaffede jeg Plads i et Kloster, og kort efter ndrede jeg igjen under Italiens skyfri Himmel, og dt det Sted, hvor jeg havde mistet min dyrebare cilie.

Egnen var den samme som før, Hytterne stode n dengang jeg sidst saa dem, men Folkene vare ikke samme.

6.

Drømmen og Hyrdedrengen.

„Med bankende Hjerte traadte jeg in
gamle, mig velbekjendte Hytte, og bad om H
for Natten; de gode Folk vare straks beredvi
at yde mig dette, og da det var sildig, indret
straks mit Leje. Snart laa jeg atter paa
Sted, hvor jeg for 16 Aar siden havde hvilc
gen er istand til at skildre de Følelser, der
Øjeblik bemægtigede sig mig. Her havde
slumret ved min Side; her havde hun skjæn
Faderglæden, og her var hun bleven mig f
Hede Taarer strømmede ned paa mit Leje o
nen svigtede mig.

Men da Morgenen begyndte at dæmi
jeg i en dyb Søvn og en Drøm drog mig i
i Fantasiens Rige. Jeg saa mig tilligemed
sidde ved Hyttens Dør; paa sin Arm havde
lille Søn, da pludselig en mørk Sky drog
Horisonten og forvandlede Dagen til Nat. S
kelig Storm brød løs og rev Cecilie ud af min
Jeg saa hende bortføres for mine Øjne tillige
Søn; jeg ilede efter for at redde hende, i
gjæves; hun forsvandt for mig. Pludselig
Jorden sig og jeg sank ned i et dybt Svælg,
forsvandt og stedse sank jeg dybere og dybere
troede mig udelukket af de Levendes Tal, da
dæmrede det omkring mig, et Lys skinnede mi

jeg følte Grund under mine Fødder og en Mand greb min Haand og førte mig ind i en Klippehule. Jeg saa paa min Fører og gjenkjendte straks den Præst, der havde døbt mine Børn. Hans Ansigt straalede af en hellig Glans, og han tiltalte mig med følgende Ord:

„Den mørke Sky bortrev Dig det kjæreste, Du ejede; selv sank Du i Sorgens dybe Svælg. Dog, hvis Du trygt forlader Dig paa Guds Godhed og Naade, skal alt igjen blive godt og det skal opfyldes, hvad jeg engang lovede."

Hulen aabnede sig atter og vi stode ved Hyttens Dør, og Marie ved vor Side, skjøn og henrivende, som hun er. Jeg selv var bleven gammel, mit Haar og mit lange Skjæg var bleven næsten hvidt, da viste den gamle Præst mig en Sky, som havde samlet sig paa en nærliggende Høj; jeg blev angst derfor, thi jeg frygtede den vilde bryde løs med Storm, som engang tidligere, og nu ogsaa bortføre Marie. Men Oldingen sagde:

„Frygt ikke, thi Skyen vil dele sig og et vidunderligt Syn vil Du faa at se!"

Og som han sagde, saa skete det. Skyen delte sig og forsvandt, og med en dejlig Dreng ved Haanden kom Cecilie mig imøde fra Højen. Da hun var os nær, lagde hun Ynglingen i mine Arme og sagde:

„Albrecht! Din fortabte Søn, Harald!"

Jeg sluttede ham i mine Arme og vilde ligeledes fastholde hende, men hun forsvandt. Da opløftede Oldingen sin Røst og sagde:

„Ogsaa hende vil Du finde, naar Tiden kommer, men saalænge maa Du vente med Taalmodighed."

Da udbrød jeg i en lydelig Klage, indtil en

Haand lagde sig paa min Pande og en Stem
sagde:

„Kjære Herre, vaagn op, vaagn op!"

Jeg slog Øjnene op, og min Værtinde stod f
mig.

„I har havt en slem Drøm, kjære Herre," sag
hun, „I har stønnet og jamret Eder i Søvne, m
nu kunde jeg ikke længere holde ud at høre derp
og gik derfor ind for at vække Eder."

Jeg var forvirret og mit Hoved smærtede. J
stod op og gik ud af Døren, ud i den fri Luft. H
laa nu Egnen udbredt for mig, ganske som jeg hav
set den i Drømme, og stor var min Overraskelse,
jeg paa Højen lige for mig saa en Yngling, der li
nede ham, jeg havde set i Drømme.

Jeg kaldte paa Konen og spurgte hende, hve
denne Yngling var.

„Det er Antonio, vor Gedehyrdedreng," sv
rede hun.

„Antoni, Antonio," tænkte jeg, og mit Ha
var tilintetgjort.

„Er det Eders Søn?" spurgte jeg videre.

„Ak, nej, svarede hun, „det er et stakkels fr
ladt Barn. For endel Aar siden boede vi nogle M
længere mod Nord. En Dag, da Mændene var v
deres Hjorde, saa de en Herre til Hest jage d
forbi. Et Muldyr, hvorpaa der sad en ung Ko
med et Barn, ledede han ved Tøjlen. Pludsel
drejede han sin Hest om imod hende, frarev hen
Barnet og kastede det ned i Fjeldkløften, hvorpaa h
igjen fortsatte sit hastige Ridt. Mændene ilede
til og fandt Barnet, som ingen videre Skade hav
taget. Men nu var det Spørgsmaalet, hvem i

skulde tage sig af Barnet; thi vi vare alle kun fattige Folk. Jeg, der just hin Morgen havde mistet mit eget Barn, besluttede at opamme det, og fik det efterhaanden saa kjært, som om det havde hvilet under mit eget Hjærte. Da han blev større, maatte han ud med Hjorden, og herefter gaa fra den ene til den anden for at hente sin Føde. Hvad der mest gjorde mig ondt for ham var, at Mændene kaldte ham den bortkastede Bastard."

Den gode Kone tav, men den Tanke: det er Din Søn, tog med hvert Øjeblik mere og mere Overhaand hos mig, kun Navnet var anderledes; men hvorledes kunde disse gode Folk vide det rette.

„Hedder han Antonio?" spurgte jeg.

„Han har egenlig et andet Navn; men det var paa den hellige Antonio's Festdag, at vi fandt ham, og derfor kaldte vi ham saaledes; men da Mændene gik med ham til Klosteret for at faa ham døbt, erfarede de af en gammel Munk, at han var døbt, og hed Harald. Munken tog ham paa Armene og sagde, at den storm- og sorgfulde Tid var begyndt for ham, derpaa kyssede han ham og bød Mændene tage Barnet med og være gode ved det."

Nu tvivlede jeg ikke mere paa, at det var min Søn, og bad derfor Konen kalde paa ham for at høre, om han vilde følge med mig, der lovede at sørge for ham som en Fader.

Hun opfyldte min Bøn og kaldte paa ham.

„Antonio!" sagde hun, her er en Herre, som lover at sørge for Dig og være som en Fader imod Dig; vil Du forlade os og drage med ham? Han kan vist bedre forsørge Dig end vi fattige Folk."

Harald betænkte sig ikke længe, men var snart

rede til at følge mig. Jeg gav alle Hyrderne ri
lige Gaver, men fremfor alle Haralds Plejemod
som brast i Graad ved Skilsmissen. Ogsaa han v
inderlig rørt og bedrøvet, da han skulde forlade
Sted, hvor hans Barndoms Dage vare henrundr
dog han overvandt snart denne Bedrøvelse og bl
munter og glad.

Vi rejste til Tyskland, hvor jeg tog min Datt
ud af Klosteret, og samlede droge vi nu hertil. H
rald tog til i Kundskaber og blev i Løbet af no
Aar en duelig Billedhugger. Af hans Haand er
teret i den ny Kirke forfærdiget, et Arbejde, som i
gen Konstner behøver at skamme sig ved. Jeg h
hidtil skjult for ham, at han er min Søn, dog
skal ogsaa denne Glæde oprinde for ham.

Jeg levede rolige, ja næsten glade og lykkeli
Dage med mine Børn, og Dagen nærmede sig, p
hvilken jeg havde besluttet at indvie ham i min He
melighed. Kirkens Fuldførelse var Maalet, jeg ha
sat, da gjorde jeg pludselig den Opdagelse, at
rald elskede sin Søster med hele Ungdommens K
og glødende Lidenskab.

Jeg indsaa de skrækkelige Følger, dette k
have, og jeg blev meget bedrøvet over den g
Opdagelse, ja jeg hensank i en dyb Tungsindigh

Saaledes svandt Vinteren, og Dagen kom
Kirken skulde indvies.

Vaagende og bedende tilbragte jeg Natte
først hen paa Morgenstunden faldt jeg i Søvn

I Drømme saa jeg atter den gamle Præst
som døbte vore Børn; han bød mig at give mi
ter i Klosterets Varetægt.

Da jeg vaagnede, besluttede jeg at adly

Drømme givne Bud, og jeg satte af denne Grund min Datter i Klosteret."

Albrecht tav.

7.

Et glædeligt og et skrækkeligt Øjeblik.

Under Albrechts Fortælling havde Vejret forandret sig. Et paa denne Aarstid sjældent Naturoptrin havde forberedt og udviklet sig. Et Tordenvejr var trukken op og det begyndte at lyne, medens Torden rullede dæmpet over Staden og Klosteret.

Efter en kort Tavshed tog Albrecht atter Ordet:

„I ved nu Grunden, Højærværdige, hvorfor jeg satte min Datter i Klosteret; men da nu den Frygt, at Marie kunde skjænke sin Broder Gjenkjærlighed, er svunden, saa ønsker jeg og beder om at faa hende med mig tilbage. O, faar jeg hende, da tør jeg med Sikkerhed haabe en lykkelig Fremtid; thi vid: Dengang jeg sad her med sorgfuldt Hjærte — thi hvad her er sket, er bleven mig bekjendt, og tillige, hvad hun har lidt af en Forfølger, som jeg ikke vil nævne — og ventede Eder, Højærværdige, og Tiden blev mig for lang, da overfaldt Trætheden mig og jeg sov

ind. Men i Søvne kom Drømmen igjen. Den gamle Præst stod atter for mig, og hans Ord lød:

„Vær trøstig og forsag ikke, snart ere alle Dine Prøvelser overstandne, snart løses Skjæbnens forvirrede Knude, Du vil finde og gjenforenes med Din Cecilie og I ville alle blive lykkelige."

Dette sagde han og — han vil holde Ord."

„Han har holdt det," sagde Anna, idet hun traadte frem. „Albrecht, Albrecht, se og kjend mig!"

„Cecilie, min Cecilie!" raabte Albrecht og trykkede hende til sit Hjærte. „Du lever og jeg har Dig igjen!"

Uvejret var imidlertid bleven hæftigere og hæftigere. Det stod nu lige over Byen og Lynene flammede uafladeligt, medens Tordenen rullede stærkere og med rystende Slag i korte Mellemrum.

Døren fløj op og Laurents traadte ind, just i det Øjeblik Albrecht trykkede sin gjenfundne Hustru til sit Bryst.

„Hvilken Skjændsel," raabte han, „Uvejret skulde sige Eder, at det er Tid at gjøre Bod, istedet for endnu mere at nedkalde Himlens Vrede over os ved Eders syndige Vandel."

Han foer ind paa de to lykkelig Forenede, lagde sin Haand med et fast Greb paa Anna, eller, som hendes virkelige Navn var, Cecilie, for at rive hende bort fra Albrecht; døg her traf han paa Modstand.

„Tilbage, Forbandede, det er Dig selv, der nedkalder Himlens Vrede. Ingen vove at udstrække sin Haand for at berøve mig min gjenfundne Skat," raabte Albrecht i et skrækkeligt Oprør.

Det var et Øjeblik, hvor den Ild, som længe slumrer skjult i et Menneskes Hjærte, oppustes og ud-

der i fortærende Flammer, som nedkaster alle
canker, stormer frem.

Et kraftigt Stød traf Laurents' Bryst, saa at
ı tumlede tilbage og styrtede til Jorden.

Men Tordenen rullede stedse stærkere og stær-
: og rædsomt blinkede Lynene.

I det samme fløj Døren op og Martha kom
ende ind.

„Ak, ak, ak!" skreg hun, „se her Aarsagen til
nmelens Vrede. Se hvilken uhyre Forbrydelse
er begaaet. Novisen Veronika, Billedhuggerens
tter, er i dette Øjeblik forløst af mig med dette
sfoster."

Og højt i sin Haand holdt hun de to smaa ny-
te Hundehvalpe.

„Ak og Ve!" gjentog Benedikt.

„Ve, ve, ve, over hende, den Skjændselfulde!"
nede Abbedissen.

„Helvedes Blændværk!" skreg Albrecht, hvis
ar rejste sig paa Hovedet af Forfærdelse, idet han
d vildt rullende Øjne greb Hvalpene i sin Haand
kastede dem saaledes med Kraft fra sig, at de
dt døde til Gulvet.

Cecilie havde tabt Bevidstheden ved at høre den
ækkelige Anklage og var falden om paa Gulvet ved
brechts Fødder.

Laurents havde rejst sig, og skummende af Ra-
i traadte han med truende, opløftet Haand Albrecht
ode.

„Forbandet være Du og Din, al Tugt
Wre forglemmende Datter!" skreg han. „For-
ndet den Haand, Du vovede at lægge paa en af
errens Salvede. Forbandelse over enhver af Dine

Handlinger. Forbandelse over ethvert af Dine
bejder. Den Kirke, Du har bygget, og som er
Stolthed, skal synke i Grus, Dit Alter skal nedr
forhaanes, besmittes og tilintetgjøres af ugud
Hænder, Dit hele Liv skal være en — — — —

Et frygteligt Lyn oplyste hele Værelset, de
fulgte et Tordenbrag, der overdøvede alt og ry
hele Bygningen lige til Grunden, en kvælende S
dunst opfyldte Værelset og slukkede Lysene.

Man hørte et højt, gjennemtrængende Skr
saa en Skikkelse udenfor det ene Vindue, som
straks forsvandt, og et Øjeblik efter vare Alle
som bedøvede og i tykt Mørke.

Albrecht styrtede ud af Værelset, ud i den
rørte Natur.

8.

Dommen

Uvejret rasede med en aldrig tilforn kjendt
tighed. Lynene blinkede, Tordenen bragede, Sto
hylede og rev gamle Træer op med Rode og va
dem, saa at de i Faldet sønderknuste sig selv og
hvad de udstrakte, mægtige Grene kunde naa; I
som store, kantede Isstykker, styrtede ned og sø

floge Husenes Tag; Fjorden svulmede op, gik over sine Bredder og satte den lavtliggende Del af Staden under Vand. Hele Naturen syntes at være i Oprør og selv Jorden bævede, som om den blev rystet i sit Indre.

Foran Klosteret stod et gammelt Lindetræ, som Lynet havde kløvet, i fuld Flamme, og desuden havde Nedslag fundet Sted og antændt, saa at Byen brændte paa flere Steder, og Brandklokkens Klimten forenet med Brandraab lød gjennem Gaderne.

Jammerskrig lød fra alle Sider.

Haglene og Uvejret i det Hele gjorde det umuligt at slukke og redde. Med fortvivlede Blikke saa Indvaanerne paa Ødelæggelsen.

„Det er den yderste Dag, der er kommen!" skreg en Mand.

Enhver, som hørte ham, gav ham Ret.

Da Haglene et Øjeblik hørte op, ilede Folket til Klosteret, for der at søge Beskyttelse mod de rasende Elementer.

„Redder os, redder os!" skrege de, „aabn Porten og lad os i Helligdommen finde Skjul for Himlens Vrede."

Porten aabnedes og Martha traadte dem først imøde.

„Fly, Ulykkelige, fly langt bort fra dette vanærede Sted; Guds Vrede hviler haardt herpaa; thi vid: En af Søstrene, Billedhuggerens Datter, har bragt Skjændsel over dette hans hellige Hus, se, hun har i denne Aftenstund født dette Misfoster."

Og hun holdt Hvalpene frem og viste de forsamlede Folk dem.

„Saa straf hende, som hun fortjener, og Him-

len vil vende sin Vrede fra os," raabte En blandt den forsamlede Folkemængde. Hans Ord fandt Gjenklang, og fra mange Munde lød det:

„Straf hende, straf hende, før Gud i sin Vrede straffer os alle!"

Og stedse heftigere rasede Uvejret, skrækkelige Tordenbrag syntes at bekræfte deres Ord.

„Vi ville have hende, vi ville hente hende, lad os faa hende herud; vi ville selv dømme og straffe hende!" skreg den rasende og stedse voksende Folkehob i blindt Raseri, og gjorde Mine til at trænge ind i Klosteret.

Da traadte Benedikt ud i Porten, og tvungen af Øjeblikkets Rædsel til at fatte en rask Beslutning, sagde han:

„Hun skal blive straffet med al den Strenghed Kirken har bestemt fra Fortiden. Imorgen tidlig gaar hun levende i sin Grav, indmures skal hun efter Kirkens strænge Dom, og Solens første Straaler skulle lyse paa Dødens Vej."

Og Stormen lagde sig; en heftig Regn strømmede ned og slukkede Ilden, og Tordenen tav.

Den nedstrømmende Regn drev enhver til sin Bolig og snart laa den stille, øde Nat over Staden og Klosteret.

9.

Den haardeste Prøvelse.

Laurents Helvedsplan var lykkedes ham. Endnu Skridt, og Marie maatte blive hans eller — være tabt og uden Redning.

Vel frygtede han Ridder Knud til Stjernholm, n han kjendte ogsaa hans Retfærdighed; han vidste, saaledes som Sagerne nu stode, vilde Knud, om t end havde Mistanke til ham, dog ingenlunde ud- e den Trusel, han havde udtalt, for at hævne sig. turen selv og Folket havde grebet ind i Skjæb- ns Hjul, og Benedikt var den, der selv havde ud- t Dommen.

Da Laurents tidligere paa Aftenen stod ude i ngen for at afvente Udfaldet, traadte Martha, da arie var forløst, ud til ham, og lagde et velskabt engebarn i hans Arme.

„Det er godt," sagde han, „bliv nu her og nt til jeg kommer igjen."

Derpaa gik han ind til Marie og traadte hen : hendes Leje.

„Marie!" begyndte han, „har Du endnu ikke randret Din Mening? Vil Du endnu ikke blive n? Du er nu Moder, og man har sagt mig, at Moder forglemmer alt, tilgiver alt, ofrer alt for Barn. Er det sandt, Marie? — Lad se, hvad u vil gjøre for Dit Barn, vis mig om Du elsker t. Sig, hvad vilde Du gjøre for dette hulde Barn.

Se her, jeg holder det i mine Arme, lover Du at følge mig, saa fører jeg Dig ud, bort herfra og redder Dig. Jeg, kun jeg alene formaar det, kun jeg har Dit Liv i min Haand og holder de Traade, hvormed jeg kan styre alle disse Mennesker, der omgive os, efter min Villie. Lover Du det, saa lægger jeg Barnet til Dit Hjærte, Du redder Dig og Du redder det med det samme. Nu giv Svar: vil Du, Marie?"

Marie havde hørt paa ham med Opmærksomhed. Med usigelig Kjærlighed skuede hun hen paa Barnet og strakte Armene ud efter det; men da hun hørte Betingelserne, sank de igjen ned, hun vendte sit Ansigt bort, udbrød i Taarer og klagede:

„Min Gud, min Gud, jeg kan ikke!"

„Du vil ikke, mener Du vel, nej, Du vil ikke," skreg Laurents, hvis Forbitrelse tiltog ved Modstanden. „Endnu vedbliver Du egensindig at vægre Dig. Saa se her: imod Muren knuser jeg hans Hoved, og Du er den, der ved Dit Stivsind har myrdet ham. Marie, vil Du redde ham?"

Og højt over sit Hoved løftede han Barnet.

Et Forfærdelsesskrig, en krampagtig Anstrængelse for at springe op, var alt, hvad den Ulykkelige formaaede, da sank hun afmægtig tilbage paa Lejet.

Laurents forlod hende og traadte igjen ud til Martha, som ventede ham.

„Nu skynd Dig, Martha, og gjør som jeg har befalet Dig," sagde Laurents. „Frygt ikke; thi jeg er Præst og kan absolvere Dig for Din Synd, og selv Skriftemaalet kan Du spare, jeg ved jo alting i Forvejen."

Martha nikkede og bortfjærnede sig. Hun vidste,

hvor hun skulde hente, hvad hun behøvede for at udføre den skjændige Befaling.

Munken saa efter hende med et spottende Blik.

„Nu, Marie, skal Du erfare, hvad en forsmaaet og hadende Præst formaar. Din Undergang er nu uundgaaelig. Og hun — det villige Redskab — hun maa følge efter, hun kunde ellers forraade mig, naar de dumme Tanker, som de kalde Samvittighedens Stemme, begynder at plage hende. Hahaha, Absolution skal jeg tildele hende, ja vel, det skal jeg; men godt er det, at vi have slige Idioter paa rede Haand, ellers var det jo ikke Umagen værd at være Præst."

Men Laurents ilede med Barnet under sin Munkekappe igjennem Haven, hen til Martins lille Bolig. Saa forstokket han var, havde han dog ikke selv villet dræbe det.

„Martin!" tiltalte han denne, „hør mig: Du ser Himlens Vrede, Du hører hvorledes Tordenbragene lyde over vore Hoveder, men Aarsagen dertil ved Du ikke. Dog se her: I dette hellige Kloster, Fromhedens og Dydens Sæde, er i denne Aftenstunden en Bastard født. Tag ham, og for at forsone Himlen, skal Du i denne Nat bære ham op til Gaasedammen, binde en Sten om hans Hals og nedsænke ham i Dammen; men skynd Dig, il; thi ellers gaar vi alle til Grunde."

„Eders Villie skal ske, og den opgaaende Sol skal ikke beskinne ham," svarede Martin og tog Barnet af Munkens Haand.

Laurents ilede nu tilbage til Klosteret, gik ind i Talekamret, hvor nu det allerede fortalte gik for sig.

Men nede i sit lille Hus stod Martin og betragtede med inderlig Vemod det nyfødte Barn.

„Saa ligger Du nu her, nøgen, fattig og i
viet til Døden, Du Spire af Stjernholms ædle Sla
Dog Uslingen gjorde fejl Regning, da han betro
Dig til mig og antog mig for en lige saa stor R
ding, som han selv, den Ulv i Faareklæder; jeg d
ber Dig ikke, nej, jeg vil redde Dig eller ogsaa
med Dig."

Og han hentede Mælk og diede Barnet.

10.

Mesterens Bøn.

Dybt rystet i sit Inderste, nedbøjet under B
ten af den forfærdelige Beskyldning imod Marie, s
skrækket og omsvævet af de forvirrede Billeder af
det, han denne Dag havde oplevet, var Albrecht fl
tet ud af Klosteret. Laurents Forbandelse lød end
i hans Øre. Han løb hen paa Kirkegaarden, og
flammende Lyn syntes at vise ham spøgelseag
Skikkelser paa Gravene.

Stormen ruskede i Kirkeporten, den fløj op
Albrecht traadte ind.

Han lod sit Øje gaa rundt i det af Lynene
lyste Rum, og medens Stormen, som med Aa
stemmer, hylede, saa det gjenlød i de høje H

ger, gik han til Alteret og bøjede sine Knæ paa nederste Trin.

Her, alene i den gyselige Midnatstund, medens nfor de oprørte Elementer rasede og kun Lynene yste den tomme Kirke, opløftede han sin Aand og Røst og bad:

„Gud, Du Almægtige, Du som kjender Hjær-tes hemmeligste Tanker, Du, for hvem intet er ilt, Du saa ogsaa, at mit Hjærte var uden Falsk-, da jeg med barnlig Tillid til Din Bistand be-ndte og fuldendte dette Dit Tempel. Du, som ne saa og ved dette, Du kjærlige Fader og al-:gtige Herre, Du vil ogsaa nu se ned til mig og ihøre mig i dette Øjeblik, da jeg paakalder Dig i n Sjæls Fortvivlelse. Du, o Fader, Du som el-: Dine Skabninger saa overvættes, Du vil ikke e Din ringe Tjener bøjes saa dybt. Du vil ikke e Ondskaben sejre og lade det Barn gaa tilgrunde, Barn, som Du betroede mig og som var mit ab, min Glæde. Nej, o Fader, Du vil holde Din kyttende Haand over og frælse hende, Du vil sende Hjælper, naar Nøden er størst. Ja, og Du vil :ledes holde Din beskyttende Haand over dette Dit mpel. Ja, Du vil beskytte det og ikke lade det ke i Grus. Du vil beskytte det saaledes, at det : staa fast i Aarhundreder, Dig til Pris og Ære. g den Forbandelse bort, som blev udslynget mod n Tjener og lad den ramme og hvile paa den, der ver at lægge ødelæggende Haand paa dette Dit s; Forbandelse over den, der røver den sit Smykke. tte Alter, som med Flid er udført, skal ingen nge ud herfra; nej, fast skal det blive staaende ledes, som det staar i dette Øjeblik. Forbandelse,

tidobbelt Forbandelse træffe Enhver, som prøver at bortfjærne det herfra. Lad alle de Forbande som Din Tjener David nedkalder over sine Fjen ogsaa træffe ham; paa sit Sygeleje skal han fo til at ligge, hans Blod skal borttørres og Marv hans Ben; Feberraseri skal brænde i hans Hje og hans Haand blive vissen som det tørre Løv, falder fra Træet og henvejres af Vinden; men Tempel vil staa fast, forskaanet af Elementerne, skaanet af Himlens Lyn og beskyttet imod Menn nes Ondskab. Det høre og bønhøre Du, Herre, Din ringe Tjener."

Og stedse højere og højere lød hans Sten der var bleven til et Fortvivlelsesskrig, og Gjenly besvarede den fra hver Krog. Han vedblev in han udmattet sank ned paa Knæfaldet for Alteret, hans Ophidselse gik efterhaanden over til en Søvn, næsten som en Dvale.

Herren har hørt Albrechts Bøn.

Aarhundreder ere svundne siden den Tid, endnu staar Kirken, skjøn og pragtfuld, som i gyndelsen. En ny Kirke er senere bygget i Horse og for at forskjønne denne, blev det besluttet, at bri det prægtige Alter og Prædikestolen derhen. D gamle Folk fortælle, at man havde bragt Alteret til Døren, men den næste Morgen fandt man det

ter staaende paa sin Plads, og saaledes var det sket tre Dage efter hverandre, saa at ingen mere vovede at røre ved det, og det blev derfor staaende. Saaledes lyder Sagnet, men hvor megen Sandhed der er deri eller hvorledes det har tildraget sig, se vi os ikke i Stand til at forklare. Kun saa meget er vist, at Alteret i den gamle Kirke blev der, medens derimod Prædikestolen blev bragt hen i den ny Kirke, hvis Pryd den er, og hvor den staar, baaren af Moses med sin Stok og Lovens Tavler.

11.

Haralds Redningsplan.

Da Ridder Knud den forrige Dag havde forladt Mester Albrecht og denne var gaaet op til Klosteret, gik Martin ud af dette og hen til Billedhuggerens Hus.

Han søgte og fandt Harald, hvem han fortalte, hvorledes det stod til med Marie, og opfordrede Ynglingen til at redde hende.

„Godvillig." sagde han, „giver Laurents ikke Slip paa sit Bytte, og Mesteren vil vende tilbage med uforrettet Sag. Her maa man gaa baade modig og listig tilværks. Men sig mig, Harald, vil Du vove at redde hende?"

Med dyb, dog skjult Smærte, hørte Harald paa Martins Ord, og Oldingen fattede Tillid til den raske Ungersvend, da han læste Deltagelse og Villiestyrke i hans Ansigt; men han anede ikke, hvilke Saar han oprev eller hvilket Haab han knuste i Haralds Hjærte. Ja, Harald havde endnu haabet, og dybt skjult i hans Hjærte laa endnu Tanken gjemt, at Albrecht, paa hvis Kjærlighed han havde saa mange Beviser, kunde forandre sin Beslutning, hente Marie af Klosteret og gjøre ham lykkelig. Martins Fortælling havde tilintetgjort dette Haab; thi nu vidste hav jo, at Marie elskede en anden. Men dog betænkte han sig ikke, men svarede straks, da Martin tav:

„Jeg er rede til at vove alt, ja, endog hengive mit Liv for Marie, og vilde anse det som en Fryd, dersom jeg dermed kunde redde hende. Sig mig blot hvad jeg skal gjøre."

De overlagde nu med hinanden om Redningsplanen og snart var denne udtænkt.

Men for at forstaa denne, er det nødvendigt at gjøre Læseren bekjendt med Klosterets Bygningsmaade og Indretning.

Dette bestod i en stor Hovedbygning, opført fra Øst til Vest, med to Stokværk samt med et Par Fløjbygninger, som dog ere uden Indflydelse paa vor Fortælling.

I Hovedbygningens første Stokværk befandt sig i den østlige Ende en stor Bedehalle, som optog den halve Del af Bygningen indtil den i Midten af samme værende Gang, der førte med den ene Ende til den Dør, der aabnede Udgangen til Haven, og med den anden til Indgangsporten i Borg-

)en. Gangen var ved en stor Fløjdør i Midten t i to Dele, saa at Portnersken, som havde sit Op=dssted ved Indgangsporten, ikke saa eller mærkede :m der igjennem den anden Del af Gangen gik ud ller kom ind fra Haven.

I den vestre Ende var en stor Spisesal, som d i Forbindelse med Kjøkkenet, som var i en af øjene, samt endnu et Par Værelser, indrettede til overladte Abbeden fra Voller, naar han opholdt i Klosteret.

I den lige overfor Kjøkkenet liggende Fløj var)gegværelset.

Det andet Stokværk var helt igjennem ved en ig Gang — som fik Belysning fra to Vinduer, et)ver Ende — delt i to Dele. Et Værelse lige over idgangsporten var bestemt til at modtage dem, der skede at tale med Nogen i Klosteret, og kaldtes rfor Talekamret. Ved Siden af dette havde Abbe=)sen et Par Værelser, og hele det øvrige Rum var taget af Nonnernes smaa Celler, som laa ved Si=n af hinanden, alle med Udgang til den lange Gang, ls til Borggaden, dels til Haven.

Under hele Bygningen var der Kjældere, som : største Delen brugtes til at opbevare Levnets=dler i; kun nogle enkelte Hvælvinger vare indret=)e til Fængsler.

Maries Celle var yderst i den østlige Ende paa n til Haven vendende Side.

Da Harald ofte havde været i Klosteret, kjendte n godt hele dets Indretning, og da Martin havde eddelt ham Beliggenheden af Maries Celle, vidste n straks hvor han kunde finde hende.

Alle Vinduerne i hele Bygningen vare forsy=

nede med Jærnstænger, men Harald vidste, at de i Talekamret vare de svageste, og derefter lagde han sin Plan.

Om Natten vilde han bryde disse løse Stænger, trænge ind i Talekamret og herfra søge at naa Maries Celle, føre hende ad samme Vej ud og saaledes befri hende fra Laurents Efterstræbelser.

Han vidste godt, at det var halsløs Gjerning, han saaledes vilde foretage, og at Præster og Munke vare de værste Fjender, et Menneske kunde paadrage sig; men Tanken, at det gjaldt at redde Marie, overvandt enhver anden Betænkelighed og Frygt.

Da Mørket derfor var indtraadt, steg han ved Martins Hjælp — forsynet med hvad han behøvede for at udføre sit Forsæt — op i et af Talekamrets Vinduer, hvorefter Martin forlod ham efter at have anbefalet ham Forsigtighed.

Her stod han — skjult dels af Mørket og dels af af et gammelt, tykt Træ, hvis mægtige Grene strakte sig lige hen til og forbi Vinduerne.

I Talekamret var der mørkt; dog havde Harald ikke ret længe staaet der, før Døren aabnedes og Benedikt, fulgt af Abbedissen, traadte ind.

Nu paafulgte, hvad allerede tidligere er berettet. Harald hørte hele Samtalen og Albrechts Fortælling, hørte, at Albrecht var hans Fader, saa sine Forældres Gjenforening, men hørte tillige den skrækkelige Beskyldning og Anklage imod Marie og den Forbandelse, Laurents udslyngede. Da var det, at en Lynstraale slog ned, kløvede og antændte Træet tæt ved ham; han tabte Ligevægten, udstødte et Skrig og faldt ned. Dette var Synet i Talekammervinduet.

Paa Stenbroen laa Harald, næsten uden Be-

ïdstÿed, da Byens Folk strømmede til, og kun med Møje kunde han rejse sig. Nu hørte han Beskyldingen mod Marie gjentages og hørte den strænge Dom.

Men pludselig stod en ny Tanke for ham, thi med Glæde udbrød han:

„Og dog skal Marie blive reddet — ja det skal jum!“

Derpaa ilede han hjæm, pakkede nogle Redskaber sammen og bortfjernede sig atter.

12.

Ridder Knud og hans Krigsfolk.

Næppe var Dagen frembrudt, før Ridder Knuds Krigsfolk havde forsamlet sig i Slotsgaarden paa Stjernholm; thi deres Herres Bud havde kaldt dem. En sagte Mumlen løb gjennem Rækken fra Mund til Mund; deres Blikke vare mørke, thi en Anelse sagde dem, at Ridderen vilde begjære deres Hjælp til at udføre en Gjerning, hvorfor de gyste i deres Hjerter, og som den Tro, der fra Barndommen af var dem indpræntet, kaldte fordømmelig.

Nylig havde en Mand, som de ansaa for at være en hellig Mand, forladt dem, og han havde be-

styrket dem i den Tanke, at Himlen ikke kunde fo nes uden at den haarde Dom, som var fældet, l fuldført.

Hvorledes denne hellige Mand havde virket Ridderens Svende, fatter Læseren bedst, naar meddele, at det ingen anden havde været end L rents selv, hvem en Anelse sagde, at Knud vilde m sætte sig, hvorfor han ved alle Overtalelsens Trudselens Midler havde søgt at gjøre ham det v skeligt, maaske umuligt.

Ridderen selv stod endnu i sit Værelse og st vemodig ned paa Sporene, som rundtom vare syn og vidnede om den forudgangne Nats Rædselsscen

Pludselig fløj Døren op og den gamle Ma styrtede ind, og idet han kastede sig paa Knæ Knud, udbrød han:

„Red, o, red hende, ædle Ridder. Red Ma thi hun er uskyldig, red hende for Eders Søn. er af ædel Slægt og har ikke gjort sig skyldig i Forbrydelse, som hun beskyldes for, ved den almægt Verdens Herre og Skaber sværger jeg det. Her Eders Fødder anraaber jeg om Hjælp og Beskytt for den Ulykkelige!"

„Staa op, Martin. Jeg vil redde hende, det er mulig. Jeg hørte næppe Beskyldningen Dommen, før det stod klart for mig, at jeg her maa skride ind med Magt og byde selv Kirken og Præ magten Trods. Og omendskjønt jeg ved, at P ster og Munke ere de uforsonligste Fjender, man faa, saa vil jeg dog nu optage Kampen og prøve at stække dem lidt, saa de ikke skulle strække de Herredømme videre. Paa Maries Uskyldighed t jeg og vil derfor redde hende. Se, allerede spæn

nit gode Sværd ved min Side; thi med Vaa-
magt vil jeg redde hende og senere byde Enhver
ds, der vover at ville frarive mig min Søns
d. Derfor, Martin, gaa tilbage til Klosteret og
rolig paa, hvad der vil ske; thi trygt kan Du
paa mig."

„O, Hr. Ridder, hvor gjerne tog jeg ikke selv
Sværd og slog, som jeg tilforn har gjort, da jeg
te Eders Fader."

„Dine hvide Lokker passe ikke for slig en Dyst;
gaa med Fred og bed en Bøn af et rent Hjærte
os, naar Du hører Vaabengang og Sværdklang."

Martin gik og Ridderen var atter ene.

Han tog sit Sværd, og idet han betragtede det,
e han:

„Saa kom nu, Du gode Klinge, som saa trolig
fulgt og tjent mig i saa mangen hed Kamp. Rust
overtrukket Dig i de mange fredelige Aar, jeg
har levet; men medens Du rustede, glinsede
dmandens Redskaber. Dog idag, da det gjælder
at beseire Ondskab og redde en Uskyldig, maa Du
r tjene; men siden kan Du igjen hænge rolig paa
Døm, indtil Du nedtages for at lægges paa min
e."

Han spændte nu Sværdet om, satte en Staal-
paa sit Hoved og traadte ud til Krigerne, som
:ede ham.

Han gik hen midt iblandt dem.

Mange af dem vare graahaarede Svende, som
de fulgt med Ridderen paa Korstoget og udkæm-
mangen haard Dyst ved deres Herres Side.
dse havde de jublet ham imøde, naar han vilde
dem frem til Kamp; men idag stode de tavse,

og med nedslagne Øjne modtoge de Knud, i
traadte frem iblandt dem.

„Jeg har forsamlet Eder," tiltalte ha
„for endnu en Gang med Eder at prøve de
Sværd. Den undertrykte Uskyldighed behøv
Hjælp og Ridderpligt byder at yde den. S
Folkesværmens forbitrede og rasende Skrig; i
Blindhed fordre de et Offer, og kun med Ma
den Uskyldige reddes. Rigtignok fører jeg Ed
imod en Fjende, som kun bestaar af Klærk
forblindet, oprørt og ophidset Folk; men ogs
ved kunne I indlægge Eder Ære, thi Ære er
skaane de Forblindede saa vidt det er muligt,
adsprede dem og fratage dem deres Bytte. S
I gamle Stridsmænd, som engang ledsaged
hvor det gjaldt en haardere Dyst, foregaa Eder
dre med et godt Eksempel; lad dem se Eders
blodighed og husker, at det er Landsmænd, ja
til andre Tider vel endog Venner, I gaa imod
intet Blod flyde uden Nødvendighed, men søg
hjælpe mig til at faa den Ulykkelige bragt hid
min Beskyttelse, det er alt, hvad jeg forlan
Eder!"

Han tav og saa sig om i Kredsen.

Men Krigsknægtene forbleve tavse.

„I tie," vedblev Knud, „I staa omkrin
med nedslagne Øjne, istedetfor, som jeg havde
at finde Eder, beredvillige til at følge mig; je
tede at høre Eder tiljuble mig, saaledes som ti
og finder Eder mørke og tavse. Hør den op
Folkehobs Skrig, hør, hvor den med hvert
bliver heftigere og vildere. Fremad, Helte,
for at redde Uskyldigheden,"

Ridder Knud vilde storme frem, men endnu for-
ve Krigerne tavse staaende.

Da traadte en Olding, hvis Haar vare hvide
hvis Ansigt var bedækket med Ar, hvilket gav Vid-
byrd om, at han ikke før var bleven tilbage, naar
gjaldt, — traadte frem og med ydmygt bøjet Ho-
bad Knud:

„Forskaan os, Herre, det er jo ikke en Kamp
d Mennesker, men det er at trodse og stride mod
d."

Endnu engang vendte Ridder Knud sig om mod
igerne og sagde:

„Altsaa I vægrer Jer ved at lyde mit Bud,
gter at følge mig, der saa ofte førte Eder til Roes
Hæder. Saa I mig nogensinde udøve en Hand-
g, der ikke var en Ridder værdig? Saa I mig
dertrykke Retfærdigheden og unddrage den sit Of-
? Og alligevel vægrer I Eder. Skal jeg minde
er om vor Daad i forrige Dage? Velan, tænke
endnu paa hin Dag i Asiens Ørken, paa hint blo-
ge Slag, hvor saa mange sank i Dødens Favn og
or Eders nordiske Kraft ret lod sig tilsyne. Der
a jeg Dig, gamle Jens, med Din venstre Haand
ibe og fastholde en Arabers Hingst ved Tøjlen og
d Din højre Haand kløve Rytterens Hoved lige
d til Hagen. Du, Bolle, var som en tirret Løve,
aldrig saa jeg nogen glubskere i Afrikas Ørkener.
, Kristen, mejede med Dit lange Sværd som Land-
nden i Høsttiden, og Fjenderne faldt i Hobetal.
m en blodtørstig Tiger slog Du, Frederik, og Fjen-
rne vege for Dit Blik. Men Du, Søren, vandt
es og Tak frem for alle: Du saa mig i Nød,
Lanse havde gjennemboret min Hest, og et Sværd

var allerede svunget over mit Hoved, da ilel mig til Hjælp, og med et Hug af Din Stril skilte Du Armen fra den fnysende Fjendes Le Du banede Dine Brødre Vejen til mig, og Di jeg at takke for mit Liv. Ogsaa Dig, min Erik, saa jeg, eller tror Du maaske, at jeg har hvorledes Du stod, omgiven ligesom af en Vo døde Fjender, som Du havde fældet? Dog Niels, med den ene Haand, Dig tør jeg ikke u: at nævne blandt hin Dags Kæmper. Du va der bar vort Banner; en af de krumme, skarp maskenerklinger havde truffen Dig og afhugge højre Haand; men med den venstre greb Di vort gamle Flag og bar det højt indtil Fjei flygtede og vort Sejrskrig overdøvede Slagets og de Saaredes Klage. Dig, Anders, saa jeg t thi Du laa saaret paa den blodige Val. En af vore Fjender satte med sin hurtige Hest hei Dig; men hurtigere end den var Din Arm. stødte Dit Spyd i Hestens Bug, og stejler Smerte kastede den sin Rytter af, som snart le ved Din Side. — Tænk paa denne Dag og fs igjen. Jeg ser Taarer i Eders Øjne, I ville mig og ikke lade en Uskyldig gaa til Grunde."

Knud tav.

Men nu stod Niels, den gamle Fane frem for Knud og sagde:

„Hr. Ridder, kald os ikke ulydige eller thi gjerne ofrede vi alle Liv og Blod for Ed med Glæde gav jeg min tiloversblevne Haan jeg dermed kunde tjene Eder. Dog, Herre, være fri for at deltage i denne Kamp. I selv, ædle Ridder, Elementernes skrækkelige Ka

følte hvor haardt Himlens Vrede traf Staden; men da Dommen var fældet, tav Tordenen og Stormen lagde sig, Regnen styrtede ned og slukkede Ildens fortærende Flammer og Himlen skuede atter naadig ned paa os. O, ædle Herre, tilbagekald ikke Guds og alle Helgenes Vrede ved at modsætte Eder, men lad hans Villie ske, han har jo fordret sit Offer for at affone Brøden."

„Og tro I paa denne Beskyldning? Tro I, at en ædelfødt, sædelig Jomfru kan begaa en saadan Brøde, en Jomfru, som jeg holder værdig til at være min Søns Brud!"

„Tør vi tvivle?" svarede alle Krigsmændene, „tør vi nægte det, som Gud selv saa tydelig har givet tilkjende?"

„I vægrer Eder altsaa endnu?"

„Forskaan os, Herre!" lød det fra dem alle.

„Velan, saa blive I tilbage, og jeg vil glemme, hvad jeg idag har oplevet, ligesom jeg vil udrive Mindet om, hvad I engang vare, af min Erindring," sagde Ridderen med harmfuldt Blik paa de Forsamlede. „Jeg vil da alene vove mig for hendes Redning. Mit Sværd alene skal være nok til at beskytte hende."

Han vendte sig fra dem og vilde gaa.

Den gamle Søren, han, som engang i Slaget havde reddet sin Herres Liv, traadte frem, kastede sig for hans Fødder og udbrød:

„Herre, aldrig var jeg ulydig mod Eders Bud, aldrig før har jeg vægret mig ved at følge Eder, og aldrig vil jeg se, at I, Herre, gaar i Strid uden mig; men her kan jeg ikke følge Eder. O, tag saa Eders Sværd og stød det gjennem mit Hjærte, træd

paa mit Lig; thi kun derover gaar Vejen til denne forfærdelige Kamp. Tag mit Liv, ellers lader jeg Eder ikke gaa bort herfra."

„Gjør saaledes med os Alle!" raabte de gamle Krigsmænd og bøjede deres Knæ for ham.

Da raabte Knud, overvældet af Vemod:

„Marie, Marie, Du er ikke til at redde!"

Med Taarer i Øjnene ilede han op paa sit Slot, lukkede sig inde i det inderste Gemak, græd og klagede:

„Saa maa jeg nu sige Farvel til det Haab, jeg havde fattet om Glæde og Lykke. Farvel, Du klare Flamme, som skulde belyse min Alderdoms Vej. Farvel, Du, som jeg havde tænkt engang at kunne favne i mine Arme og trykke til mit Hjerte som min Datter, som engang med Kjærlighed skulde trykke mine Øjne til. Farvel — Hans, min Søn, Ondskaben har sejret, Rovfuglen har slaaet sine Kløer i Din Due, og jeg formaar med al min Magt ikke at redde den."

9.

Den rædsomme Morgenstund.

Vi ville nu vende os til Klosteret og se, hvad her gaar for sig.

Næppe gryede det ad Dag, før Gaden og Plads foran Klosterets Port begyndte at fyldes med nnesker, der, dels af Nysgjærrighed, dels fordi ertroen var saa stærk hos dem, at de virkelig ıte, at et saa grusomt Forehavende kunde være d velbehagelig — ventede paa det sørgelige ıespil.

Med Vejret var der foregaaet en mærkelig For= ıring. En stærk, pludselig indtruffen Frost havde ret Stadens Gader, og Himmelbuens rene, dybe a, der saa saa rolig, klar ud, var en stærk Mod= ning til alle de Spor af Ødelæggelse fra Uvejret, endmere bestyrkede den overtroiske Mængdes Me= g i, at den var forsonet ved Dommen. Hoben ın Klosteret voksede fra Minut til Minut, og den yndte allerede med Larm og Skrig at tilkjendegive Længsel og Utaalmodighed efter at se det ulykke= Offer.

Ogsaa Ridder Knuds gamle Krigsmænd havde funden sig og blandede sig mellem Folket.

Marie stod i sin Celle. Møjsommeligen var staaet op for at berede sig til Døden. Hun nede sit Vindue, tog Hans's Due ud af sit Bur, tegnede den og sagde:

„Dig giver jeg nu Din Frihed, Du kjære F
Du kan nu ikke længere glæde mig med Din kjo
Adfærd; flyv nu hen til ham, jeg elsker, bring l
min sidste Hilsen og sig ham, at Marie huskede l
og blev ham tro til Døden, flyv langt, langt l
og opsøg ham, paa hvem min sidste Tanke skal h
bring ham foruden min Hilsen dette mit sidste K

Hun kyssede og klappede Duen paa de sneh
Fjær og kastede den derpaa ud af Vinduet, ud i
klare Morgenluft.

Laurents havde været virksom endnu i en
den Retning. Saasnart Vejret havde forandret
havde han sendt Ilbud til det store Kloster Bo
for at hidkalde flere Munke, og da Folkets utaal
dige Skrig naaede Højdepunktet, saa de et langt
tog af Munke med Kors og Faner drage ind i K
steret.

I Klosterets Bedehalle laa Abbed Benedikt
Knæ foran Alteret, fordybet i inderlig Bøn.
hans Side stod Laurents, i hvis Ansigt tilfredsst
Hævn spejlede sig. Klosterets øvrige Beboere v
ligeledes tilstede, og de nylig ankomne Munke del
i at istemme en Dødssang for den til Døden dø
Ulykkelige. Hele Natten havde Benedikt tilbragt i
Bøn. Han led usigeligt; thi den Dom, som Djel
kets Rædsel havde aftvunget ham, havde han gje
taget tilbage; men hvorledes, med hvilken Gr
kunde han det? Han tænkte paa, hvorledes
skulde redde hende, men han saa ingen Udvej.
Mistanke til Laurents var opstaaet hos ham,
denne formaaede han ikke at løsrive sig fra, si
han den forrige Aften havde hørt ham udtale
skaanselløse Ord og den haarde Forbandelse

Albrecht, og dog stod Laurents nu ydmyg, nedbøjet af Bedrøvelse ved hans Side; kun :nedikt vendte ham Ryggen, kom det ondskabsmil frem og lagde sig om hans Læber.

uukene vedbleve at synge den ensformige ıg og havde ingen Anelse om den Kamp, der deres Foresattes Bryst, eller begrebe, at han ıaa at redde Marie.

en nu lød igjen Folkemængdens forbitrede denfor Klosteret, men ingen Udvej viste sig. : opgav alt for tabt og befalede at ordne det ge og sørgelige Tog, for at tilfredsstille det e Folk.

osterporten aabnedes og ud af samme traadte :, understøttet af Laurents. Efter dem kom :nde Munke, derefter Nonnerne, alle tæt til- I deres Midte førtes Marie, understøttet af yngste Søstre.

ın gik med ubedækket Hoved; thi Sløret — paa den Stand, hvortil hun havde været be- ·, som hun havde baaret i Klosteret, skjønt havde aflagt Klosterløftet, var denne Dag hende. Denne Dag og paa denne Vej, hvor gjærne havde skjult sit Ansigt for Enhver, netop bleven udsat for Mængdens nysgjær- kke. Svag og kraftesløs som hun var, bæ- n ved hvert Skridt, hun gjorde fræmad paa Vej; men det blege Ansigt var roligt, Fromngivenhed og Fatning laa udbredt over hen- igt. Hun havde taget Afsked med Verden og et glad, frimodigt Haab mod Himlen.

ængdens Skrig forstummede, saaledes havde : ventet at se hende, og mange, som før med

høje Skrig havde fordret hendes Død, opkastede mr for sig selv det Spørgsmaal, om denne unge Pige med det fromme, uskyldige Udseende, kunde have begaaet en saadan Brøde, at hun derved fremkaldte Himlens Vrede?

Søren, den gamle Stridsmand fra Slottet, nærmede sig til Fanebæreren Niels.

„Hør, Niels, hvis den fromme Pater Laurents ikke havde talt til mig i denne tidlige Morgenstund og sagt mig, at det var nødvendigt for at forsone Himlen at hun døde, og sagt, at det var vor evige Salighed om at gjøre, hvis vi forhindrede Dommens Fuldførelse, saa vilde jeg aldrig tro, at hun var saa ond og skyldig i en saa afskyelig Forbrydelse.“

„Ja,“ svarede Niels, „hvorledes skulde vi ellers have modsat os vor gode Herres Villie og vist os ulydige mod hans Bud? Det var Uret af os, og havde jeg blot et Vaaben, saa lod jeg hende ikke tilføjes noget ondt, men slog om mig og beskyttede hende. Hun ser jo saa from og uskyldig ud, at jeg ikke kan tro, hun har begaaet den Forbrydelse, man anklager hende for.“

„Du har Ret, Niels, og se nu Munken, hvor han griner; han er en Forræder, det ser jeg klart. Lad os redde hende og bringe hende op paa Slottet til vor Herre; vi forsone derved ham, og han skal da nok beskytte hende til Trods for Munkene. Se, der er flere af vore Kammerater, der er Jens, Bolle, Erik, Anders og den gale Frederik, og han er saa stærk endnu, at han alene kunde udføre det. Kom, vi tage hende bort lige for Næsen af Munkene og Folkehoben.“

De ilede til Kammeraterne, som nu ogsaa havde

faaet andre Tanker ved Synet af Marie, og derfor straks vare rede til at tage Del i Redningen.

Toget bevægede sig langsomt fremad, og medens Krigerne bleve enige om at ville redde Marie, var det allerede ved Kirkens Dør.

„Nu rask, lad os ikke spilde Tiden,“ sagde Niels; „thi ellers komme de ind i Kirken, og Redningen bliver derved besværligere.“

„Nu er det allerede for sent,“ sagde Søren; „men hør nu mit Raad: Jeg har hørt, at hun først skal ind i Kirken, for ved Alterets Fod at høre sin Dom, som om hun ikke allerede vidste, hvad der forestaar, og har udholdt Angst nok for den Sags Skyld. Derfra skal hun atter føres ud og hen til det Sted, hvor Aabningen er i Muren. Naar vi nu gaa med ind i Kirken, kunne vi trænge os igjennem Folkehoben og stille os lige bagved hende, og naar hun saa bliver ført ud igjen, kan en af os gribe hende og føre hende op paa Slottet, hvor vor Herre nok vil sørge for at beskytte hende. Vi andre skulle da trænge os fast i Døren for at forhindre Folket i at forfølge hende.

14.

Dommens Fuldbyrdelse.

Optoget havde bevæget sig langsomt fremad
var endelig naaet til Kirken, som det betraadte,
som de gamle Krigsmænd havde aftalt, vare
trængte frem og stode tæt bagved og rundt om
rie, da hun naaede Alteret.

Benedikt og Laurents, som gik forud og al
først naaede Alteret, forbavsedes ved at finde
brecht, som endnu i fast Søvn laa paa Knæfa
uden mindste Anelse om, hvad der skulde fore
Hvorledes det var gaaet til, at han var kommen
at ligge her, var dem en Gaade.

Munkenes Sang og Larmen af det i Ki
indtrængende Folk vækkede Albrecht. Forundret
han sig om og strøg sig med Haanden over Pan
ligesom for at besinde sig paa noget.

Det var ubeskrivelige Følelser, som gjenne
vede Marie, da hun her pludselig stod lige over
sin Fader, hvis Hjemkomst hun ikke havde erfare

„Du kommer allerede, Marie," begyndte
brecht, „nu ja, det er jo ogsaa Din Bryllups
men — hvor er Din Brudgom? Hvorfor lader
vente paa sig? Er han endnu ikke iført sit ri
lige Smykke?"

Han traadte nærmere hen til hende og
blev:

„Marie, hvor Du dog er bleven bleg, Ko

rent forsvundne fra Dine Kinder og de snehvide ier have taget Plads derpaa. Nu skal Du være d og munter, ligesom vi andre; thi vid, Marie, skal Du erfare, hvem der er Din Moder, skal lære kjende og elske hende; thi hun er kommen og skal rig mere forlade os. Fra idag af besidder Sor: ingen Magt, fra idag af skal Glædens Sol skinne lyse for os, til Trods for Laurents, den Satan, alle Munkene."

„Det er Forbryderskens Fader, det er den hov-dige Billedhugger," raabte en raa Stemme. „Grib n, thi ogsaa han spotter, ogsaa han er Skyld i mlens Vrede; herud med ham, ned med ham, han l hænges eller stenes til Kirkens Ære!"

Skriget formerede sig, Folket trængte frem og re Hænder grebe allerede efter ham.

„O, min stakkels, ulykkelige Fader!" jamrede arie.

„Faderen er dog vísselig uskyldig!" raabte den mle Niels, „derfor Kammerater, lad os redde og inge ham i Sikkerhed.

Krigsmændene sluttede Kreds om og førte ham . Rigtignok vare de uden Vaaben; men de gamle, brune Ansigter skuede saa truende om sig, at ingen vede at lægge Haand paa dem, og uantastede aede de Slottet, hvor Ridder Knud med Venlighed j imod ham.

Albrechts Aand var forvirret.

Med de gamle Krigsmænd svandt tillige den ste Mulighed af Maries Redning.

Med Fatning hørte Marie den falske Anklage ntages og den strenge Dom; dog var det ikke Be-dikt, der udtalte den, thi ham svigtede Kraften og

han formaaede ikke at bringe det skrækkelige Ord over sine Læber, men som villig Hjælper tog Laurents øjeblikkelig Ordet og fuldendte med høj og fast Stemme den frygtelige Udtalelse af den uretfærdige Dom, som han selv ved Rænker og falsk Beskyldning havde fremkaldt.

Da han var færdig dermed, traadte han tæt hen til Marie, greb hendes Hænder, og idet han hævede dem til sit Bryst, begyndte han med høj Røst:

„Ordet er udtalt! Du har hørt det! Benyt nu de faa Øjeblikke, der ere tilbage. Bed og gjør Bod, paa det at ikke Din Sjæl skal fordærves tillige med Dit Legeme. Bed og anraab den algode, barmhjertige Gud om Naade, saa Du ikke fordømmes i al Evighed."

Han bøjede sig frem og hviskede med en dæmpet Stemme, som kun Marie kunde høre:

„Marie, kan Du endnu tøve? Sig et Ord, sig at Du vil følge mig, og jeg skal vise Dig, hvad jeg med et Ord formaaer over alle disse svage Mennesker. Marie, Marie, jeg beder Dig, tag Dit Liv af min Haand, følg mig og lad os begge blive lykkelige."

„Aldrig, aldrig!" skreg Marie og rev sig løs fra ham.

„Saa vær da fortabt, Elendige!" raabte Laurents og traadte tilbage.

Toget satte sig atter i Bevægelse og begav sig ud af Kirken.

Den lille Celle, som skulde optage hende, var ved Bygningen af Kirken allerede anlagt, for at tjene til dette Øjemed i mulig forekommende Tilfælde.

Den var omtrent midt i Muren.

Arbejderne, som skulde lukke Sellen, stode der. Kalk og Sten var paa rede Haand; kun Offeret ʒlede, men ogsaa det nærmede sig nu.

Da Marie kom saa nær, at hun kunde se Sel- ɪg Forberedelserne, opvaagnede Livslysten, og en for den Død, der ventede hende, trængte med ɔældende Magt ind paa hende. Selvopholdelses- en, som er indlagt i ethvert Menneske, gjorde sig ɪende, og trods den Fatning og Hengivenhed, hidtil havde udvist, nægtede Fødderne nu deres este. Hun værgede sig imod at gaa videre og ɪe et svagt Forsøg paa at rive sig løs; men ɪerne, som førte hende, holdt fast, og da de be- te at anvende Magt, greb hun i sin Fortvivlelse paa Muren, og saa fast havde hun grebet, at 4 ge Mærker eller Spor af hendes Fingre bleve ge paa den haarde Sten. Endnu engang greb og vilde modsætte sig, og paa det Sted, hvor vilde fastholde sig, kom den femte Plet tilsyne. nu formaaede hun ikke mere, og Nonnerne skjøde e ind i Sellen, hvorpaa Murerne begyndte paa s Arbejde. Sten føjedes paa Sten, indtil Aab- en var tillukket; men højt oppe satte de et lille gitter, og Værket var fuldendt — Marie var ɪkket af de Levendes Tal.

———

15.

Den sidste Prøve. Fingersporene og Billedet.

Munkene og Nonnerne forlode Stedet; det lang Optog af Munkene med Kors og Faner drog tilbag til deres eget Kloster, og Nonnerne lukkede sig inde deres smaa Celler. Folket adspredte sig og kun nogl faa stode endnu ved Stedet, saa paa den frisk opført Mur, hævede sig saa højt de kunde for at kaste e nysgjærrigt Blik ind igjennem det lille Jerngitter eller betragtede de blodige Spor af Fingrene og stre des om hendes Brøde eller Uskyldighed.

En ung Karl, som havde set Marie, da hu førtes fra Klosteret, ytrede:

„Jeg kan dog ikke tro, at hun var saa skyldig at hun fortjente en saa haard Straf. Der er do vistnok gjort hende Uret."

„Saa Du tror maaske, at de hellige Pater have gjort sig skyldig i en falsk Beskyldning," sagd en gammel Kone. „Vogt Du Din Tunge, at Du ikk lader slige Ord lyde, det kunde ellers komme Di dyrt at staa."

„Jeg beskylder ingen, men Pigen saa dog from og uskyldig ud," gjenmælede Karlen.

„Ja, uskyldig og from saa hun ud til at være den Stakkel," tilføjede en anden.

„Hun saa ud til det, men var det ikke," forsikred den gamle Kone.

„Hvorfra ved Du det, Barbara?" blev der spurgt.

„Jo, se der paa Muren er Blodpletter af hendes Fingre; men engang er det sket, at en ung Pige, som virkelig var uskyldig, greb saaledes for sig i en lige saa stor Nød, da forbarmede selv Stenen sig og blev blød af Medlidenhed, saa man kunde se Indtrykket af hendes Fingre; men her var det anderledes, hun var skyldig, og derfor blev Stenen haard, ja saa haard, at den rev hendes Fingre blodige."

„Hvor skete det" og „er det længe siden" og „hvem har fortalt det, Barbara?" lød Spørgsmaal fra alle Sider.

„Hvor det er sket, ved jeg ikke, men Sandhed er det, for min Moders Oldemoder har fortalt det, og hun var en Kone, der aldrig løj. Skam over hende derinde, hun var ikke saa uskyldig, at Stenene kunde forbarme sig."

Den unge Karl satte et meget tvivlende Ansigt op, men Frygten for Munkene var saa stor, at ingen vovede at udtale nogen Tvivl, om de ogsaa nærede en saadan.

Efterhaanden forlode ogsaa disse sidste Stedet, og snart laa Kirkegaarden stille og ensom, som tidligere.

Da nærmede Albrecht sig med Hammer og Mejsel. Stille gik han hen til Kirkegaardsporten; da han var derigjennem, knælede han ned ved Kirken og begyndte at arbejde i Muren.

Endnu engang aabnedes Kirkegaardsporten og en Skikkelse sneg sig ind. Stille nærmede den sig til det Sted, hvor Muren nylig var bleven opført og hvor Marie sad indenfor og ventede Døden.

„Marie, Marie!" kaldte Skikkelsen med dæmpe Røst.

„Tys, tys!" sagde Albrecht, idet han traadt Skikkelsen nærmere. „Ved Du ikke, at min Mari her ligger i Brudeseng? Nu bliver Billedhuggeren Datter en fornem Ridders Frue. Hun vil blive Mo der til en stor Slægt, og hendes Sønner skulle bryd Lanser og svinge deres Sværd. O, jeg ved ret godt hvorledes det skal være; jeg har jo ogsaa selv engan gjort det, men det er længe siden, og nu mejsler je og hugger i Sten og i Træ — ja — det er sand — se her, hvad jeg nu har begyndt; her hugger je min Datters Billede i Stenen; det vil glæde hende naar hun vaagner og gaar ud af sit Sovekammer."

„Albrecht! lad mig gaa, jeg vil jo redde hende," sagde Skikkelsen og traadte nærmere til Stedet.

„Nej, nej, kald ikke, forstyr hende ikke, lad hende kun hvile i Ro," sagde Albrecht og drog Skikkelsen bort; men derved sank Hætten, hvormed Ansigtet var bedækket, tilbage, og Laurents stod for Billedhuggeren.

Dog nærpe saa og kjendte Albrecht denne sin Fjende, før han som en Rasende styrtede ind paa ham, greb ham i Halsen og slæbte ham bort, idet han skreg:

„Dig er det, Dig er det, som jeg længe har søgt, Du er Djævelen, der er undsluppen fra Helvede, men jeg vil sende Dig derhen igjen; jeg vil drive min Mejsel igjennem Din Hjærne, at Din fule Aand skal undvige og igjen komme til Mørkets Opholdssted hvor Du har hjemme, Du forbandede Krop!"

Med Kæmpestyrke kastede han ham ned paa G Gravsten og sprang efter sin Mejsel for at gjøre E

Trusel til Sandhed; men Laurents sprang op og flygtede, førend Albrecht kom tilbage.

Da Albrecht ikke mere saa sin Fjende, blev han igjen rolig og begyndte atter paa sit Arbejde, hvormed han ivrigt vedblev indtil det raat indhugne Billede — efter Sagnet: Nonnen med Hundene — var færdigt. Da saa han ogsaa Blodpletterne af Maries Fingre og vilde bortfjærne dem med sin Mejsel, men han huggede derved Hullerne i Stenen, som endnu findes, og i Stedet for at bortfjerne disse Mærker, bleve de fastholdte for stedse og ville vedblive at være synlige, saa længe Kirken staar.

Medens Albrecht havde været beskjæftiget hermed, var der flere Gange kommen Bud fra Ridder Knud for at hente ham; men venligt havde han afvist disse og bedet dem endelig ikke at gjøre nogen Støj, for ikke at vaagne hans Marie.

Dog, da han var færdig, gik han selv til Slottet, tog imod Spise og Drikke, og gik forresten stille og alvorlig gjennem Slottets store Gemakker.

Han gik ogsaa undertiden hjem i sin egen Bolig; men han saa sig om som paa et fremmed Sted og mumlede:

„Her boede nok engang en Billedhugger, ja, ja, her var det; og han havde ogsaa en Datter og en Søn. Hvor mon han nu er med sine Børn — eller — mon jeg har drømt det?“

Om Natten, som var fulgt paa den sørgelige Dag, var Anna — eller rettere — Celilie, Albrechts gjenfundne Hustru, forsvunden fra Klosteret, uden at nogen vidste, hvor hun var bleven af.

Dage og Uger hengik, og Begivenheden, der i de første Dage havde været det eneste Stof for By-

Sladderen, tabte efterhaanden sin Nyhed; men Mund til Mund gik det:

„Nonnen, som de indmurede i Cellen, var u dig; thi se, Stenene selv forbarmede sig og l bløde. Hendes Fingre sidde indtrykte deri. Ste vare ikke saa haarde som Munkenes Hjerter.“

Og som Ordene dannede sig i Folkemunde, l:des blev Sagnet ved at lyde gjennem Aar dreder.

At Albrecht havde hugget Hullerne saa dyb kjendelige, det havde ingen lagt Mærke til.

Denne vedblev at leve hos Ridder Knud, havde ingen Erindring om det, der var foregaaet

Han var venlig og stille, holdt sig næsten i Nærheden af Ridderen, og Knud havde for m Medynk med den haardt prøvede Fader, til at skulde tænke paa at bortfjerne ham fra sig.

Martin holdt sig stille i sin Hytte.

Han havde hørt hvorledes det gik til, at der Knud var bleven forhindret fra at redde M og han fældede ofte bitre Taarer for hende.

Hendes lille Søn plejede han hemmeligt vilde ikke aabenbare det for nogen, før han f lægge Barnet i dets Faders Arme.

Om Harald vidste han intet, ham havde ikke set siden hin Dag, da han havde hjulpet han i Klosterhaven for at redde Marie, og at S Anna var Albrechts Hustru og Maries Moder, h han heller ikke erfaret.

Naar han saa Laurents, hvilket nu ikke skete tidt, hvem han med Rette ansaa for Ophavsma til hele Ulykken, kunde han ikke afholde sig fr mumle for sig selv:

„Nidding! vogt Dig! ogsaa Din Time vil slaa, ogsaa for Dig vil der engang komme en Gjengjældelsens Dag."

16.

De vildfarne Ryttere.

Midnattens Mørke hvilede over Jorden, Stormen susede i de høje Træers Toppe og pidskede to Ryttere, som langsomt kæmpede sig frem ad en næsten ubanet Vej, den nedstrømmende Regn lige i Ansigtet.

„Hu, hvilket Vejr, Junker!" begyndte den Ene, som stedse holdt sig lidt tilbage; „det er jo en Aften, værre end om vi vare i vort kolde Norden. Ja, jeg vilde hellere ride i det værste Snefog eller den stærkeste Frost, end i denne vaade, kolde Nat, hvor Himlen er saa overtrukken med tunge Skyer, at ikke en Stjerne kan trænge igjennem, hvorefter vi kunne styre vor Kurs. Det kommer mig ogsaa for, at vi for længe siden maatte have naaet Kvarter, og endnu vil intet vise sig."

Der fulgte intet Svar paa disse Ord, og uforstyrret samt uden Stansning blev Ridtet fortsat. Vejen blev imidlertid stadig værre, og oftere snublede

Hestene. Vejret tog til og Natten blev med hv
Øjeblik uhyggeligere.

„Med Forlov, Junker!" begyndte den Bag
igjen, og tvang sin Hest til at forkorte den sædv
lige Afstand, saa den kom den Forreste paa Sid
„jeg tror vi havde gjort bedre ved at blive i
sidste Kvarter, for imorgen ved Dagens Lys at tra
videre."

Der paafulgte endnu intet Svar, og de re
bestandig videre; men Hestene bleve mattere og Vej
mere og mere daarlig, thi Rødder samt Stenbrok
gjorde den ufremkommelig.

„Saa stille og nedslaaet som idag, har m
Junker endnu ikke været paa den hele Rejse," mu
lede den Bageste for sig selv; „det er mig næst
utaaleligt i denne bælmørke Nat saaledes at ride
ikke faa et Ord til Svar paa noget Spørgsma
uden man giver sig det selv."

Endnu en lille Stund gik det saaledes; men s
var det ikke den Bageste mulig, hverken at faa
Hest fremad eller længere saaledes at lade staa
og idet han drev sin Hest frem paa Siden af d
anden, skreg han af fuld Hals:

„Junker, saa vist og sandt som jeg er Ed
tro Rideknægt, saa vist have vi forvildet os og
komne, hvem ved hvor langt, fra den rette Vej."

Den Tiltalte foer op som af en Drøm, sku
ud i det omgivende Mørke og holdt sin Hest, som k
altfor gjerne adlød, an.

Skovbevoksede Klipper og højt over dem op
gende Træer, var alt, hvad der kunde skimtes af O
givelserne. Om der var Vej eller Sti, hvor de va
eller om de vare redne ind mellem Klipperne ud

Vej, kunde de ikke skjælne. Alt var et Mørke og Virvar for dem.

„Ja, Junker, med Forlov, og som det sømmer sig en tro Tjener og Rideknægt, maa jeg sige, at skjønt jeg gjerne fulgte Eder, da vi i det sidste Herberge spurgte om Vej, og det blev sagt, at der vel var 3 Timers Vej til det næste, saa mener jeg dog vi havde gjort bedre i at blive der; thi vore Brune have lige fra Morgenstunden havt deres fulde Byrde, og kunde godt have trængt til at hvile de trætte Lemmer og faaet en Mundfuld Foder, ikke at tale om os andre.“

„Lad det ikke fortryde Dig, gode Jorgen, at jeg saa utrættelig stræber fremad,“ sagde Junkeren. „Jeg er idag saa ængstelig, og det synes mig, som om der forestaar mig noget usædvanligt. Naar vi igjen komme hjem, og jeg lykkelig har faaet min Rejses Maal opnaaet, skal jeg lønne Dig for al Din Møje og aldrig forglemme Din Troskab og hvad Du nu maa udholde for min Skyld.“

„Junker! derom ville vi tale en anden Gang, naar jeg igjen sidder hjemme i Borgestuen ved et godt Krus Øl og fortæller mine Kammerater vore Eventyr og hvorledes alting — ogsaa den Forlegenhed, vi nu ere i — er bleven endt. Men nu, Junker, vil jeg med Eders Tilladelse stige af og — uden at overtræde Respekten — gaa forud for at søge en bedre Vej.

Med disse Ord steg han af Hesten, tog denne ved Tøjlen og gik foran.

Junker Hans — thi Rytteren var ingen anden — gjorde det samme, og saaledes ravede de endnu en Tid lang fræm.

Regnen var imidlertid hørt lidt op og det
gyndte at blive lidt klarere.

Hist og her kom en Stjerne til Syne; i
hvad de saa ved det svage Lys, var kun lidet tr
lig; thi de saa, at de vare i en aldeles vild og
Bjeregn, uden Vej eller Sti.

17.

Det fundne Herberg.

„Holdt, Junker!" raabte pludselig Jørgen, „
I ikke noget skinne hist henne mellem Buskene?
jo, det er sandelig et Lys, og der maa være Me
ster, enten det saa er onde eller gode. Nu kom
vi vist til selv at byde os til Gjæster; thi et of
ligt Herberg er det vist næppe i denne Afkrog.
maa vi se at naa det."

De ilede nu saa hurtigt, som det ved den
sten ufremkommelige og ubanede Vej, var mulig,
imod Lyset, og snart stode de for en lille, men
vidt de kunde skjønne, ikke fattig Bygning. De k
kede paa og hørte ogsaa straks efter Slaaen træ
fra, og indvendig fra aabnedes en Klap, hvorig
nem Spørgsmaalet lød om, hvem der saa sildig l
kede paa.

Junker Hans, som forstod Sproget, besvarede pørgsmaalet og fortalte, at et vigtigt Ærinde, som an skulde udrette i Rom, havde bevæget ham til at e med Rejsen og derfor benytte selv den sildige ime; men han og hans Tjener vare komne paa Afej i Mørket, og bad derfor om Herberge for latten.

Døren aabnedes nu helt, og en middelaldrende Rand, med en Lampe i Haanden, traadte dem imøde g bød Hans træde ind, medens en gammel Tjener, om kom tilsyne, straks paa et Vink af Herren tog ig af Jørgen og Hestene.

Jørgen var glad, da han saa Hestene, som han lskede med al den Omhed, en Rytter plejer at udvise nod det Dyr, der deler Møje med ham og bærer am, godt forplejede.

Værten, med hvem Hans traadte ind i Huset, ar en velvoksen Mand med et ædelt, men alvorligt ldseende. Han var taus og en dyb Sørgmodighed aa udbredt over hans Ansigt og hele Væsen, som ydede paa, at ogsaa han havde faaet sin Del af ivets Sorg at bære og at Skjæbnen ogsaa havde adet ham føle sin Magt.

Den gamle Tjener, hvis Ansigt var lige saa alorligt som hans Herres, traadte ind og dækkede et Bord, hvorved snart Hans og Jørgen sadde og veerkvægede dem med et godt Maaltid, ligesom et godt Bæger Vin heller ikke manglede.

„I tilgive, ædle Herre, at jeg sætter Eder ved Bord sammen med Eders Tjener. Mit Hus er lille g ikke indrettet til at modtage ret mange Gjæster. Dette i Forbindelse med den sildige Nattetime maa ene til min Undskyldning, da det ellers ikke er mig

fremmed at gjøre Forskjæl imellem Herre og Tjener," sagde den alvorlige Vært.

Hans forsikrede, at han altid vilde finde sig vel tilmode ved at have sin tro Tjener ved sin Side, og gjerne vilde dele alt godt med ham, saaledes som denne delte Møje og Fare med ham.

Da Maaltidet var til Ende, førte den gamle Tjener Jørgen til det for ham bestemte Hvilested, og snart forglemte Jørgen her Dagens Møje, idet han sov ind.

Hans blev alene tilbage med Værten, som nu tilbød selv at ville anvise ham sit Sovested; dog før dette skete, udtalte Hans sin Tak til Værten for den venlige Modtagelse, der var bleven ham til Del, og kaldte det et lykkeligt Tilfælde, at han her havde fundet Kvarter.

„Kald det ikke et Tilfælde, unge Mand!" sagde Værten. „Der gives intet Tilfælde. Alt, hvad der sker, om det end synes nok saa ringe og ubetydeligt, sker dog kun efter en almægtig Herres Bud, og alt har sin Hensigt, om vi svage Dødelige end ikke ere i Stand til at se og kjende den."

„Deri giver jeg Eder Ret, ærede Herre, og det er en Tanke, som ikke er mig ny. Ogsaa jeg anser det for at være den Højestes Styrelse, hvad der end sker, og denne Tanke beroligede mig midt i Uvejret, som overfaldt os og ledede os fra den rette Vej, og da jeg saa Eders Lys skinne, tvivlede jeg ikke paa, at Gud havde ledet os vel."

„I fandt mig vaagen paa en usædvanlig Tid; thi det er en Sorgens Dag for mig. Erindringen om udstandne Lidelser og uerstattelige Tab bortjager i denne Nat Søvnen fra mine Øjne; thi paa denne

Dag mistede jeg engang alt, hvad der var mig kjært paa denne Jord. Men lad Eder nu ikke længere forstyrre. Nyd den Ro og Hvile, hvortil I efter Dagens Anstrengelser kan trænge. Held den, som ingen Sorg har oplevet, der kan forstyrre Søvn og Hvile. Hvor langt lykkeligere er ikke Eders Tjener, han har ingen Hjertesorg, der forbitrer ham Livet."

„O, det er ikke Eder alene, Sorg og Angst for det, der er kjærest og dyrebarest i Livet, Søvnen svigter; jeg selv er i et lignende Tilfælde; thi medens jeg drager om i fremmed Land, trues den, som jeg elsker, i Hjemmet af en overhængende Fare.

Hans nævnede nu sit Navn og fortalte sin opmærksomme Tilhører sin Skjæbne, saaledes som allerede er meddelt.

„Det er Guds Finger, der har ført Eder til mig!" udbrød Værten, da Fortællingen var til Ende. „Hør nu ogsaa min Sorg, og I vil mere end nogensinde komme til at sande, at intet i Livet er et blindt Tilfælde. Men naar I har hørt, hvad jeg vil meddele Eder, saa vil jeg paalægge Eder en Pligt og en Gjærning at udføre; thi I er den, jeg saa længe har ventet, og hvorom jeg har anraabt Gud tidlig og silde."

De satte dem.

Paa Søvn tænktes ikke mere, og Værten begyndte sin Fortælling.

18.

Værtens Fortælling.

„Hvis jeg ikke ved et helligt Løvte og en
havde forpligtet mig til aldrig at nævne min St
mes Navn, saa vilde I, hvis I nogenlunde er
kjendt med dette Lands Historie, erfare, at jeg
stammer fra en af de ædle og gamle Familier;
det er ikke mit Navn og min Stand, jeg vil fort
Eder om, men det er min sørgelige Skjæbne,
som jeg er overbevist om, ikke vil være uden In
esse for Eder, især da det har behaget Gud ved
og samme Aarsag at styrte os Begge saa dybt i S
og Elendighed, og givet os et uimodsigeligt Bevis
Lykkens Ustadighed.

„Rig paa alt, hvad i Verden i Almindelig
anses for ønskeligt, i Besiddelse af et gammelt, æ
Navn, en elskværdig Ægtemage, som havde skjæ
mig tvende meget lovende Børn, ung og glad,
jeg paa Lykkens højeste Trin, og sjælden har vis
nogen Dødelig havt en lykkeligere Tilværelse, end
havde den, men sjælden har Skjæbnen vistnok sty
nogen, uden egen Skyld, i saa stor Sorg og E
dighed, som den gjorde med mig.

„Men saa lykkelig var jeg kun saa længe
var ene med min Hustru og mine Børn. O, ha
jeg dog aldrig draget nogen ind i vor stille Kr
maaske kunde jeg endnu have været i Besiddelse
alle de Kjære, som jeg nu daglig begræder.

„Den største Glædes= og Festdag jeg og min ustru havde, var den Dag, vort Ægteskab var ble=n sluttet, og denne Dag plejede vi at højtidelig=lde i en glad Vennekreds; thi vi vilde glæde vore enner paa den Dag, vi selv havde opnaaet vor rste Lykke.

„Denne Dag var oprunden, og mange Gjæster re samlede. Glæden herskede og Ønsker for vor mtidige Lykke udtaltes medens Glassene klang; da ermandedes jeg af en overmodig Følelse og jeg ud=abte:

„Hvem besidder vel en Lykke som jeg? Hvo n som jeg byde Skjæbnen Trods? Hvem har den aledes som mig opfyldt ethvert, selv det dristigste nske og givet alt i Overflødighed?"

„Men en gammel Graahoved iblandt mine Gjæ=r svarede:

„Ven, hvi vil Du hovmode Dig. Tænk paa røsus, som ogsaa var rig, mægtig og lykkelig, og g maatte ogsaa han tilsidst erkjende, hvad den vise olon engang havde sagt ham: „Pris ingen lykke=, før han ligger i sin Grav!"

„Disse med dyb Alvor udtalte Ord gjorde et ægtigt Indtryk paa mig. Jeg følte, at jeg var aet for vidt med at prise min Lykke; thi skjønt min læde snarere var et Udtryk for min inderligste Tak=mlighed mod Forsynet, kunde dog mit Hjerte ikke egte, at Hovmod ogsaa havde havt sin Del deri, mod min Villie blev jeg mørk og alvorlig. Det r som om Glæden veg fra mig og en bange Anelse g Plads i mit Hjerte.

Men da hin Gamle bemærkede dette, rakte han ig Haanden med de Ord:

„Ven, vredes ikke, fordi jeg talte saaledes, som Øieblikkets Indskydelse gav mig Ord. Tro mig, jeg misunder Jer ikke Eders Lykke, tvertimod ønsker jeg af Hjertet, at I stedse ligesom nu og hidtil maa kunne trodse Skjæbnens Luner."

„Snart lod det hele til at være glemt, og Munterheden vendte tilbage; thi jeg tvang mig til at være eller synes munter, og foruden mig tænkte vistnok ingen i den hele Forsamling paa de udtalte, ildevarslende Ord.

„Kort efter traadte min Hustru ind i Salen med en lille Dreng ved Haanden, og idet hun bragte Barnet til mig, sagde hun:

„Se her, min Alfonso, dette ulykkelige Barn have Hyrderne bragt mig. De have fundet det forladt i Skoven, og da Gud har givet os saa rigeligt, tror jeg det vilde være ham velbehageligt, om vi antoge os det og delte vort Brød med det."

„Alle Gjæsterne tiljublede hende deres Bifald for denne hendes ædle Tanke og Velgjørenhed; men jeg tog hende i min Favn og trykkede hende til mit Hjerte.

„Barnet kunde næppe være 3 Aar gammelt og talte meget utydeligt; men af de faa Ord, han frembragte, kunde jeg høre, at han maatte være af meget simpel Stand. Men desuagtet antog jeg mig dog Drengen, som kaldte sig Bernhardo. Hvad hans Forældre hed, vidste han ikke.

„Siden denne Dag tænkte jeg ofte paa de Ord af Solon, som havde gjort mig ængstelig: „Pris ingen lykkelig, før han ligger i sin Grav". Tillige tænkte jeg paa, hvorledes jeg skulde være i Stand til at møde eller undgaa den haarde Skjæbne, som jeg

ede vilde ramme mig. Ak, jeg vidste ikke, at den rberedede min tilkommende Elendighed i det samme jeblik, som jeg priste mig saa overordenlig lykkelig.

19.

Karakterskildringer.

„Børnenes Barndom vil jeg med faa Ord gjen-engaa. Bernhardo og min Søn Guilielmo vare i s Alder, og de vare glade ved hverandre som Lege-mmerater. De nøde ens Undervisning og Opdra-lse. Min Datter Bianka var to Aar yngre.

„Snart var Barndomstiden tilende. En lærd and, som jeg holdt til Lærer for dem, havde ledet res Undervisning, og de besadde en stor Skat af ndskaber, som velopdragne og vel underviste Børn ken Alder i Almindelighed ere i Besiddelse af. Al-rede som Børn viste sig den Forskjæl i Karakter og ndsretning, der senere blev endnu mere fremtræ-nde. Guilielmo havde et barnligt-poetisk Gemyt og ede Digterkonsten og alt, hvad der var skjønt, rnhardo derimod var sløv for sligt, men hørte og e helst Forbryderhistorier, deres Udførelses og dagelses Gang, og en Morder eller Røver, der ige havde været i Stand til at skjule sin Forbry-

delse og føre Dommere bag Lyset, var for han
Ideal.

„Nu, da Barnealderen var forbi og Yngl
alderen begyndte, skulde ogsaa de til at træde
Verden for første Gang. Guilielmo var bedrøve
Tanken om Skilsmissen, Bernhardo glad ved U
ten til med ubunden Frihed og uden at staa u
en Lærers Opsigt, at nyde Livet. Endnu vilde
dog ikke adskille dem, men sendte dem Begge til
rents, hvor de skulde fortsætte deres Studeri
Bernhardo havde valgt Lovkyndigheden, Guili
derimod de skjønne Videnskaber. Han læste fl
Homers og Virgils Værker samt andre græske o
merske Digtere. Den tiloversblevne Tid anvendte
til ridderlige Øvelser.

„Det glædede mig meget, at Ynglingene h
fulgt deres egne Tilbøjeligheder, og at disse ligel
stemmede overens med mine Ønsker. Guilielmo k
formedelst den store Rigdom, han havde at v
hengive sig til Videnskaber, der stemmede ove
med hans Tilbøjelighed, uden at tænke paa, hvad
havde nødig for at ernære sig. Bernhardo deri
skulde vælge en Videnskab, der gjorde ham skikke
at træde i Statens Tjeneste, og ved at faa et
bede, sikre sig en Fremtid; thi, endskjønt jeg i I
Opdragelse ikke havde ladet ham føle, at han i
ejede, havde jeg dog ikke i Sinde at dele min I
dom med ham.

„Det var mig derfor en Glæde, at han af
Drivt hengav sig til Studeringer, som man kunde
tegne med Navnet Brødstuderinger.

„Omendskjønt Ynglingene vare helt forskjel
i Karakter, vare de dog Venner fra Barndomst

.skede hinanden som Brødre. Guilielmo var mun-
deltagende, aabenhjertig, men tillige hidsig. Hur-
unde Vreden blusse op, men lige saa hurtig
: han forsones, og han var altid rede til at
: Haand igjen til Venskabet; thi der kunde intet
og intet Had fæste Rod i hans Hjerte. Han
lykkelig og glad; hans Aand var beriget med
je Kundskaber og jeg var glad og stolt af at
ham min Søn.

„Ganske anderledes var Bernhardo. Lige fra
idommen af havde han været stille og indesluttet;
med Aarene var han ligesom henfalden i en
Alvor. Han grublede stedse paa hemmelige
er, som ikke havde nogen god Hensigt; thi langt
,ere end jeg eller nogen havde formodet, var
Stilling til os bleven ham klar, men langtfra
:tte skulde have bevæget ham til taknemlig Hen-
heed, blev det ham en Grund til hemmeligt Had
orte Forsætter; dog han forstod mesterligt at
sine Tanker og Følelser, han var fuldkommen
e over sig selv og kunde give sit Ansigt hvad Ud-
han vilde og som han fandt passende for Øje-
:t. Han syntes aldrig at føle nogen Fornær-
:, og dog tilgav han aldrig, men tænkte stedse
Hævn. Sine Hævnplaner fulgte han langsom,
nde, umærkelig, men med Sikkerhed og uden et
lik at opgive eller tabe dem af Sigte. I Sel-
r var han glad med de Glade og forstod ypper-
at rette sig efter Enhver, at føje og bøje sig,
it han ogsaa derved og ved en skarp, skjærende
i, som han forstod at anvende, ved Vittigheder
muntert Lune, som han havde til sin Raadighed,
:bte Munterhed omkring sig; men desuagtet aan-

dede Enhver først ret frit, naar han bortfjernede sig. Han var begavet med en skarp Forstand, men derimod sløv for alt, hvad der var skjønt og ædelt. Havde han foresat sig at vinde Nogens Yndest, med hvem han kom i Berøring, saa forstod han dette mesterlig og uden at den Paagjældende var i Stand til at mærke den skjulte Hensigt.

„Disse forskjellige Træk havde jeg ofte Lejlighed til at iagttage, og jeg gruede for en saadan Karakter og for hvad han kunde finde paa at udføre. Jeg følte undertiden en hemmelig Anger over, at jeg havde antaget mig ham, en Anelse om, at der fra ham forestod mig noget ondt, vilde ofte bemægtige sig mit Hjerte; men jeg bekjæmpede disse Tanker og faldt til Ro, vistnok til min Ulykke.

„Jeg fortæller Eder, min unge Ven, disse enkelte af hans Karaktertræk, fordi I deraf desto bedre kan fatte det gruelige, som han siden fuldbragte.

„Min Datter, Bianka, havde for største Delen nydt sin Undervisning og Opdragelse af sin fortræffelige Moder. Hun var i Ordets skjønneste Betydning bleven opelsket og hun lønnede sin Moder ved alt, hvorover en Moder kan frydes. Hun voksede op og tiltog saavel i Dyd som i Skjønhed; hun blomstrede i sin Ungdoms Vaar, i Fryd, Glæde og Uskyldighed.

Saaledes var hun ved sin Moders Haand og under hendes kjærlige Varetægt bleven 16 Aar, da Kjærligheden ogsaa øvede sin Magt og Ret over dette skjønne Hjerte.

„En Yngling, ædel af Fødsel og endnu ædlere af Hjerte og Dyd, havde vundet hendes Kjærlighed. Hun tilstod mig, at hun elskede; Franseško — saale-

hed Ynglingen — bad om mit Samtykke, hvilket ikke havde Grund til at nægte, men med inderlig æde gav. Jeg ordnede en Fest i Anledning af rlovelsen og Guilielmo og Bernhardo bleve indxte dertil.

„Tre Aar vare forløbne siden deres Afrejse, og længtes meget efter at gjense dem og lade ogsaa n tage Del i vor Lykke og Glæde.

20.

Skyer paa den klare Himmel.

Ynglingene kom og med dem et nyt Liv i vor le Kreds. Med inderlig Glæde saa jeg de hædere Vidnesbyrd om Flid og Duelighed fra Universiet, og jeg prøvede ogsaa selv deres Kundskaber, n jeg fandt svarende til mit Haab og mine Fortninger. Begge havde fuldendt deres Studeger.

Fransesko og Guilielmo bleve snart uadskillige nner. Det var som om deres Venskab og det ægtskabsforhold, de stode i Begreb med at komme l hinanden, udbredte et Glædesskin, et Lys over es hele Liv, som intet andet vilde have været i nd til at fremkalde; og i Sandhed var der ogsaa

en Overensstemmelse i deres Aand og Tanker, sc
var sjælden; thi de vare begge kun besjælede af hv
der var skjønt, ædelt og godt. De delte deres Gl
der med hinanden, rede ud sammen, gik paa Ja
sammen, læste sammen, og det var som om de skjø
neste Digterværker tabte det tiltrækkende for de
naar de ikke i Fællesskab og tilligemed Bianka kun
læse og nyde dem.

„Bernhardo derimod var stille og tog kun lid
Del i deres Fornøjelser og Underholdning. H
syntes, især naar han troede sig ubemærket, at va
mørkere end sædvanlig. Det forekom mig, at der l
en mørk Plan skjult hos ham, som jeg ikke begr
I vor selskabelige Kreds var han dog tilsyneladen
glad og munter som hidtil.

„Men en anden Opdagelse, som jeg til m
store Sorg gjorde, drog mine Tanker fra Bernhar
og hans Planer. Jeg anede ikke, at han var Dri
fjederen, der fremkaldte den.

„Det forekom mig nemlig, at der opstod
Kulde hos Bianka, hvis Aarsag jeg ikke fattede. H
søgte at undgaa at være ene med eller tale til Fra
cesko; naar jeg enkelte Gange betragtede hende, s
jeg Taarer i hendes Øjne. Ogsaa Fransesko bl
mere tilbageholden, mørk og kold. Dette var mig
Gaade, hvis Løsning jeg utaalmodig imødesaa, m
hvorefter jeg dog ikke vilde forske, men overlade
dem selv at forklare for hverandre og mulig brin
Forsoning tilveje igjen.

„Men det, hvorefter jeg ventede, skete ikke; de
imod lagde jeg Mærke til, at Bernhardo og Bian
stedse mere og mere nærmede sig hinanden i en Fo
trolighed som aldrig tilforn. Herover blev jeg

vorlig bange; thi jeg havde set dybt i Bernhardos Hjerte og troede ham i Stand til meget ondt. Jeg besluttede derfor at tale med min Hustru derom og bede hende vaage over og maaske udforske Bianka for at skaffe mig en Forklaring over Forholdet til Fransesko og den paafaldende Fortrolighed til Bernhardo.

„Dog denne Forklaring kom før jeg havde ventet; thi medens jeg endnu tænkte paa dette Forsæt, traadte min Hustru en Dag ind til mig og bad mig om jeg ikke vilde bortfjerne Bernhardo fra os for stedse. Der laa noget saa indtrængende og dog hemmelighedsfuldt i denne hendes Bøn, at jeg ikke kunde afholde mig fra at spørge om Aarsagen dertil, og nu erfarede jeg til min store Skræk, at Bernhardo lige fra det første Øjeblik siden han kom hjem havde søgt at opvække Mistanke og Tvivl om Franseskos Kjærlighed og Hæderlighed hos Bianka: Han var derved gaaet saa langsomt og forsigtigt tilværks, at hun allerede havde Giften i sit uskyldige Hjærte, før hun anede hvem det var, der draabevis tildelte hende den. Et tvetydigt Ord, et Vink, tilsyneladende i al Uskyldighed, en Beklagelse over, at hun havde mindre Lykke end hun fortjente, og lignende, havde tændt Skinsygens Kvaler og fremkaldt Sorg og Tvivl i hendes Bryst, Franseskos Kulde, som øjensynlig og paafaldende tiltog, bestyrkede hende end mere deri; hun troede sig ikke elsket af Fransesko som tidligere og som hun elskede ham, og var derover falden i den Tungsindighedstilstand, som jeg havde bemærket. Endelig havde Bernhardo vovet, i et Øjeblik da han troede hende tilstrækkelig forberedt og modtagelig for hans Hensigt, at kaste sig for hendes Fødder og

fremkomme med en glødende Kjærligheds-Erklæring. Han havde bedet hende opløse Forholdet med en Uværdig — saaledes kaldte han Fransesko — og vende sig til ham. Han lovede at elske hende saa tro og inderlig, stræbe at gjøre hende lykkelig. Forbavselse og Vrede gjorde i første Øjeblik Bianka maalløs, men Bernhardo maa have anset hendes Tavshed for Bifald; thi han blev nu paatrængende og vilde omarme og kysse hende, men hun stødte ham tilbage og flygtede ind til sin Moder, hvem hun fortalte, hvad der var foregaaet. Alt, hvad der var fortalt om Fransesko, var altsaa kun Bagtalelse, og det stod os nu klart, hvad Hensigten havde været dermed.

„Efter at Bernhardos Slethed var bleven mig klar, indsaa jeg tilfulde Nødvendigheden af at bortfjerne ham, og jeg besluttede straks at opsøge ham, for at gjøre ham bekjendt med den Beslutning, jeg havde taget.

Fransesko maatte nu ogsaa have det sande Sammenhæng at vide, for at det gamle Kjærligheds-forhold til Bianka atter kunde oprettes, da Aarsagen til Kjøligheden fra hendes Side nu var bleven opklaret.

21.

Den gjennemskuede Forræder.

„Jeg kaldte ad Bernhardo, han var ikke til at nde. En Tjener meldte, at han var gaaet ud i avcn; men jeg forbød at søge ham, da jeg ikke ilde vække nogen Opsigt, men uden Vidner sige ham, t hans Ophold hos mig var til Ende.

„Jeg gik altsaa selv ud i Haven, men denne ar stor og vidtløftig, saa det ikke var saa let at nde nogen, naar man ikke nøjagtig vidste i hvilken Del man skulde søge. Ogsaa jeg søgte forgjæves, en Forsynet ledede mig godt, idet det førte mig til t Sted, hvor min Nærværelse var nødvendig for at orebygge en Ulykke.

Lyden af Vaabenlarm og Kamp naaede mit Øre; hurtig ilede jeg til Stedet, hvorfra den lød, og fandt til min store Forbavselse og Skræk Fransesko og Guilielmo i den mest forbitrede Kamp.

„„Holdt!“ skreg jeg og kastede mig, skjønt jeg var uden Vaaben, imellem dem.

„Begge traadte tilbage.

„„Brødre, hvad var Aarsagen til dette ulykkelige Optrin?“

„„Ingen skal bagtale min elskede Søster uden at føle min Hævn,“ skreg Guilielmo.

„„Kun en Skurk vogter sig for at gjentage et Ord, han engang har udtalt, og jeg gjentager ogsaa for Eder Herre — som jeg saa gjerne vilde have

kaldet „Fader" —, jeg har sagt: Bianka
glemt og forraadt mig og hun fortjener ikke
lighed, jeg i mit Hjærte bærer til hende, o
evig vil vedblive at bære, trods hendes Ut
Guilielmo, Du vil hævne Dig, nuvel, saa
gjennembor mit Bryst, jeg er vaabenløs, se
kastet mit Sværd bort, stød til, Døden vil
Lykke for mig."

„Saaledes talte Fransesko og Taarer
ned ad hans Kinder. Da greb jeg Begges
og førte dem ind til min Hustru og Bian
gjensidig Forklaring og som Følge deraf
fandt Sted.

„Ligesom hos Bianka havde Bernhard
opvække Tvivl om hendes Troskab, ja endog
des Dyd, hos Fransesko. Biankas Kulde
draget endnu mere til at bestyrke ham i den
og han havde ladet nogle Ytringer falde
elmo, som denne havde bestridt, en heftig
var begyndt, og endelig havde de grebet ti
med det Forsæt, at kun en af dem levende
lade Pladsen. Gud føjede det dengang saa
jeg kom til i rette Tid for at afbryde Tvek
forhindre denne store Ulykke.

„Alt blev snart igjen som før. F
gjenoprettet og i salig Fryd laa Bianka ve
Elskedes Bryst. Ogsaa det løsnede Venskabsb
knyttet paany imellem Ynglingene — og fa
tidligere.

Herefter saa jeg mig igjen om efter B
og nu fandt jeg ham snart. Han var pa
relse. Med faa Ord og uden at lade h
min Vrede sagde jeg ham, at da hans U

var forbi, hans Studeringer tilendebragte og han nu var forsynet med Kundskaber, som gjorde det mulig for ham selv at bane sig en Vej, saa vilde jeg ikke ved her at holde ham tilbage hindre hans Lykke. Han skulde derfor drage bort og søge sig en Plads for at virke deri. En lille Pengesum gav jeg ham, for at han ikke skulde komme i øjeblikkelig Forlegenhed, hvorefter jeg forlod ham.

„Nu gik jeg atter tilbage til Haven, satte mig ved et brusende Vandfald, som var min Yndlingsplads, og henfaldt snart i dybe Tanker over, hvad der var sket.

„Pludselig lyder Skridt, og jeg ser Bernhardo nærme sig. Uden at blive mig vaer, men med synlige Tegn paa den største Ophidselse og Forbitrelse, gik han frem og tilbage i min Nærhed og udgjød sin Forbitrelse i en Enetale, men med saa høje og tydelige Ord, at intet gik tabt for mig.

„„Altsaa saaledes," raabte han, „saaledes skal jeg nu behandles, forstødes, udjages som en Tigger, bortkastes som et Hittebarn. De sige jo ogsaa, at jeg er et Hittebarn, og nu vise de, at jeg skal behandles som et saadant; efter at de have vist mig, hvad det er at leve i Overflødighed, stødes jeg nu hjælpeløs ud i Verden og gives til Pris for Armod, Spot og Forhaanelse. Men det taaler jeg ikke, jeg skal tage Hævn, blodig Hævn. Jeg skal vise Eder, at jeg ikke er et Hittebarn, om ogsaa alle Eders tjenstagtige Tjenere sige det."

„Dette var dog mere end min Langmodighed kunde taale og udholde. Jeg sprang op og traadte ham imøde.

„„Nederdrægtige Knægt!" udbrød jeg, „takker

Du mig saaledes for alt, hvad der er bleven i
Godhed imod Dig? Tænker Du saaledes at
mig — Bernhardo? Hvad var der vel ble
Dig, og hvad var bleven Din Lod i Verden,
min Hustru, der var som en Moder imod Dig
Barndom, og jeg, der behandlede Dig som en
ikke havde følt Medynk med det hjælpeløse Bar
Du var, da Du blev bragt til os? Vi toge
os, Du blev opdragen som vore egne Børn.
hvormed lønner Du os for al vor Godhed?
Trætte bringer Du ind i mit stille, lykkelige
og da jeg opdager Din Slethed, overøser jeg
i Stedet for at straffe Dig — med Velgjer
og alt dette vil Du gjengjælde med Hævn.
Elendige, at ikke min Vrede overmander mig o
faar Løn efter Fortjeneste."

Trodsig og uden at svare et Ord havde
hardo hørt paa mig. Denne Gang søgte han
skjule sin Tænkemaade; hans Øjne gnistrede, h
Tænder og hans Læber dirrede krampagtig.
vendte ham Ryggen og gik. Han flygtede ud
Slot, uden at nogen fik at vide, hvor han f
hen i Verden.

22.

Ulven i Faareklæder. Forræderiet.

„Siden Bernhardos Bortfjernelse, herskede der atter Glæde og Lykke i vor lille Kreds. Den paatænkte Fest i Anledning af Forlovelsen blev bestemt til den sædvanlige store Fest, Aarsdagen for vort Bryllup.

„Jubel tonede i Salen; muntre Gjæster drak Brudeparrets Skaal; thi paa denne Dag havde jeg forestillet Fransesko og Bianka som Brudefolk. Pludselig sprang Døren op og Bernhardo styrtede ind, kastede sig i alle Gjæsters Paasyn for mine Fødder og bad mig med de ydmygste Ord om Tilgivelse. Han bad saa inderlig, tilstod at han havde grovelig forset sig, men bad om Naade. Han bad kun om at maatte blive denne ene Dag under mit Tag og gaa bort igjen, forsonet med os alle; thi han havde jo fejlet mod os alle. Sluttelig mindede han mig om, at jeg engang paa denne Dag havde antaget mig ham, da han bragtes som fattigt, hjælpeløst Barn, og bad om, at jeg paa denne Dag ikke vilde forstøde ham.

„Som et Dolkestød foer det gjennem mit Hjerte. Ja, paa denne Dag havde jeg indlemmet ham i min Familie for sytten Aar tilbage, og paa samme Dag var det ogsaa, at hine advarende Ord havde lydt til mig: „Pris ingen lykkelig, før han ligger i sin Grav". Efterat alle disse Tanker havde gjennemkrydset min

Sjæl, rakte jeg Bernhardo min Haand til Fo
og tillod ham at deltage i Festen.

„Han syntes lykkelig derover, var forekom
elskværdig og gjorde alt for at behage Selskab
hans Forstillelse gik endog saa vidt, at jeg næ
tilbudt ham igjen at tage Plads og for Fr
blive hos os. Dog, da Festdagen var forbi,
tørt Afsked med os, ønskede de Forlovede
Velsignelse, omarmede og kyssede Fransesko o
lielmo, hvorpaa han bortfjernede sig uden at ti
give os sit fremtidige Opholdssted eller sine
for Fremtiden.

„Vi vare igjen alene; dog hvor paafalde
det ikke for mig, at jeg siden Festdagen mær
fortrykt Stemning, en Bedrøvelse hos min kj
stru, hvis Aarsag var mig ubekjendt, men som
forstyrrende paa vor huslige Lykke. Forgjæv
jeg flere Gange at udforske Grunden dertil,
lykkedes ikke, før jeg kun altfor snart lærte d
anden Maade at kjende.

En Dag, kort Tid efter, kom til min stor
raskelse en Befuldmægtiget fra Paven, som
lægge Beslag paa alle mine Skrivter og som
foreviste en Ordre til at føre mig som F
Rom.

„Jeg var anklaget for Landsforræderi.

„Jeg hørte rolig paa ham; thi jeg vi
jeg var uden Brøde, og overgav ham alt, h
havde af Breve og Skrivter.

„„Er dette alt?" spurgte han og saa
listigt, næsten spottende Smil paa mig.

„„Det er alt, min Herre!"

„„Saa tillader De vel, at jeg selv

sagde han med et Udtryk af skadefro Glæde og vendte sig om imod et Møbel, hvori jeg havde havt alt gjemt, som jeg allerede havde udleveret.

„I det nævnte Møbel fandtes et konstigt, skjult Gjemme, hvori jeg plejede at bevare, hvad jeg med Sikkerhed vilde vide at være skjult; dog i dette Øjeblik vidste jeg, at det var tomt.

„Dette hemmelige Gjemmes Tilværelse var endog mine egne Børn ubekjendt. Jeg havde arvet Møblet efter min Fader, som først paa sit Dødsleje havde aabenbaret mig, hvor det befandt sig og hvorledes det aabnedes.

„„Der skal,“ begyndte Afsendingen igjen, „befinde sig en Pakke, omhyggelig ordnede og sammenbundne Skrivter i dette Møbel, og jeg beder Dem selv udlevere dem?“

„„De tager fejl. Her er ikke mere, end hvad De allerede har modtaget.“

„„Godt! De nægter altsaa at besidde de Skrivter, som det er os meget magtpaaliggende at finde?“

„Til min Forbavselse aabnede han paa en Maade, som tydelig viste, at han var rigtig underrettet, det hemmelige Skjulested, og fremtog en Pakke Skrivter, sammenbundne med et rødt Silkebaand.

„„Nu, min Herre, beder jeg dem følge mig, De er min Fange.“

„Jeg blev ført til Rom og sat i Fængsel i den stærke Fæstning Engelsborg.

„Jeg vil ikke trætte Eder med at forklare den politiske Stilling eller de Stridigheder med forskjellige Magter, hvori Staten dengang var indviklet, men kun meddele, at der var truende Skyer paa den politiske Himmel og Grund nok til Aarvaagenhed.

„Snart blev jeg fremført for et Tribun
Skrivterne, om hvis Tilværelse jeg havde væ
dende og hvis Indhold var mig ubekjendt
fundne og i min egen Nærværelse udtagne af G
stedet, kunde jeg ikke benægte. At jeg bestemt
at jeg aldrig havde set dem, ikke vidste noget
og ikke kjendte Indholdet, blev anset for en
vist Forbryders sidste Forsøg paa at lyve
Brøden og Straffen. Mit Forræderi, sag
man, var klart og uimodsigeligt bevist af mi
pirer. Døden vilde blive min Lod; dog ha
hellige Fader af Hensyn til min Slægt og
Tjenester, forandret Dødsstraffen til Landsfor
og Tab af alle mine Godser.

„Jeg stod maalløs af Forfærdelse og For
Dog endnu vidste jeg ikke, hvorfra Slaget, s
uventet traf mig, kom. Jeg havde i den kor
jeg havde siddet fængslet, udstaaet Angst o
for min Familie; men dette Slag var nær
overvælde mig. Og dog var jeg først ved Be
sen af mine Lidelser.

„Det næste, der overraskede mig, var det S
maal, der blev mig forelagt, om jeg vilde ve
mig min forstødte Søn, Bernhardo. Herpaa
jeg, at Bernhardo ikke var min Søn, men et
derne fundet Barn, som jeg havde antaget
draget. Jeg havde ladet ham nyde en saa g
dragelse, som mine egne Børn, og først efter
havde tilendebragt sine Studeringer, havde je
ham forlade vort Hus.

„Efter at jeg havde givet dette Svar, lo
meren en mig aldeles fremmed Kone føre ind,
blev spurgt mig, om jeg kjendte hende.

„Dette benægtede jeg.

„Dog med en Frækhed uden Lige traadte Konen mig imøde.

„„Alfonso!" udbrød hun, „Du kjender mig. O, Du kan ikke nægte, at Du kjender mig. Jeg er Laura, hende Du elskede og ofte tilsvor Kjærlighed med de helligste Eder. O, Du kan ikke være saa grusom at fornægte mig?"

„Dette var et nyt Bedrageri og større end jeg havde ventet, men hvortil det sigtede, indsaa jeg endnu ikke.

„Med Bestemthed forsikrede jeg, at jeg ikke kjendte hende, aldrig havde set hende, paastod at være uskyldig, saa vel hvad denne som den anden Beskyldning angik.

„Der blev mig svaret, at det ikke nyttede at nægte, da min Brøde var bevist. Nu skulde Konen fremføre sin Klage.

„„Velan," begyndte hun og fortsatte med flydende Tungefærdighed, „Du vil altsaa ikke kjendes ved mig, og jeg maa derfor bede om Retfærdighed overfor denne Nidding. Jeg var ung, da han første Gang talte til mig og tilstod mig sin Kjærlighed. Jeg saa, at han var smuk og lod mig bedaare af hans Eder. Jeg forlod Hjem og Forældre og flygtede med ham. Paa et af hans Slotte levede jeg skjult og blev Moder til et dejligt Drengebarn. Han vedblev at besøge mig, og saa ofte han kom, bad jeg ham om at opfylde sit Løvte og føre mig til Alteret; men bestandig havde han Undskyldninger. Da mit Barn var lidt over 3 Aar gammel, lod han det tage fra mig og af nogle Hyrder bringe til sit Slot som et Hittebarn. Mig forstødte han, og først senere erfarede

jeg, at han allerede længe havde været formælet, han forførte mig. I min Fortvivlelse beslutted at fremstille mig for hans Gemalinde; men skrækkelige Trusler drev han mig bort. Han at det Øjeblik, jeg forraadte ham, skulde mit dø, og for at redde det, føjede jeg mig i alt. den Tid er jeg gaaet betlende og elendig om i den, indtil jeg endelig for kort Tid siden var heldig at faa Lejlighed til at fremstille mig og min Nød for hans Hustru og bede om Hjælp. gode Dame var medlidende og gav mig Under telse, men hvad kunde en Gave af hende veje et helt Livs Lidelser? Det var just en Dag, da havde mange Gjæster og holdt en stor Fest. samme Dag nød jeg ogsaa den Lykke at se og finde min elskede Søn; men han staar her og nægter mig og fornægter sit Barn, og jeg beder for om Retfærdighed, om, at han bliver straffet Lovens hele Strenghed."

„Man spurgte mig, hvad jeg herpaa havd svare.

„Jeg vedblev at forsikre om min Uskyldi men da uheldigvis de Hyrder, der havde funde bragt mig Barnet, for længe siden vare døde, havde jeg ingen Vidner at fremføre, og mit Ord ikke til Troende.

„Men jeg forlangte Beviser af hende.

„Ogsaa derpaa var hun forberedt. Hun f lagde Breve, glødende Kjærlighedsbreve, gamle, smudsede; thi hun paastod at have gjemt dem et Minde om, hvad hun kaldte sin Ungdoms De bleve sammenholdte med andre Skrivtstykker min Haand, og — de bleve kjendte for at være

Jeg selv forbavsedes ved at se den skuffende Lighed af Skrivttrækkene; thi disse maatte jeg tilstaa vare mine, skjønt Ordene, selve Indholdet var mig aldeles fremmed.

„Jeg vil nu ikke trætte Eder, min unge Ven, med den nøjagtige Skildring af hele den imod mig førte Proses; men saa meget var mig klart, at Bernhardo havde sejret og taget Hævn, som han havde lovet. Og saa Grunden til min Hustrus Bedrøvelse laa nu klar for mig. Kun et vidste jeg ikke og begriber det endnu ikke, nemlig hvorledes Bernhardo havde opdaget eller afluret mig Hemmeligheden med det skjulte Gjemmested i Møblet.

„Dommen lod ikke længe vente paa sig.

„Efter at Undersøgelserne, som vare ledede med stor Partiskhed og til Gunst for min Modstander, vare endte, faldt den saaledes, at jeg blev erklæret for overbevist om at være skyldig i Landsforræderi. Jeg skulde forlade Landet, og mine Godser skulde tilhøre den af mig forstødte, men af Raadet og selv af den hellige Fader for berettiget dertil ansete Søn Bernhardo, som Løn for den Troskab, han havde udvist ved at angive og tilvejebringe Beviserne mod en saa stor Forræder. Han skulde tillige have Ret til at antage og bære mit Navn og mit adelige Vaabenmærke.

„Jeg stod nu fattig, bedækket med Skam, og havde dog endnu ikke tømt det fulde Smertensbæger.

———————

23.

Det fulde Smertens Bæger.

„Fængslets Døre havde igjen aabnet sig f mig, og saa hurtig som mulig ilede jeg hjem. man saa mig, kom min elskede Hustru mig jamren imøde og fortalte, at den haarde Dom allerede v dem bekjendt, men at den ingen Forandring hav frembragt i Franseskos Sindelag; han elskede li højt sin Forlovede, og vilde ikke hvile før det im mig udøvede Forræderi var opdaget, og indtil de kunde ske, skulde jeg leve skjult paa et af hans Go ser. De havde med Længsel ventet mit Komme, m før dette var sket, førend jeg havde naaet mit Hje var en anden ikke mindre sørgelig Begivenhed fo falden.

„Bernhardo havde indfundet sig paa Slott og Ulykken vilde, at han traf Bianka ene i Hav Han fornyede sin Kjærlighedserklæring og bad hen nu føje sig og tilhøre ham, da Fransesko ikke la gere vilde elske en Pige, hvis Fader var en Forr der og Tigger. Foragtelig havde hun afvist ha men da havde han kaldt paa et Par Hjælpere, s havde været skjulte i Buskene, og disse havde grel Bianka, bundet hende for Munden og slæbt hen med sig bort.

„Først længe efter at det var sket, havde Dreng, som skjult havde set det Hele, fortalt det p Slottet, og Guilielmo, Fransesko samt mange Tjen

havde til Hest forladt det for at forfølge den Skjændige ad den af Drengen betegnede Vej.

„Min Forbitrelse paa denne Usling var nu uden Grænser. Jeg bevæbnede mig, steg til Hest og ilede ad den samme Vej som Forfølgerne, for at naa dem. Dog, jeg kom ikke langt før jeg mødte Folk, som paa en af Grene sammenbunden Baare bragte Guilielmo, som var bleven saaret, hjem. En Pil sad i hans Bryst.

„Han saa og kjendte mig, skjønt Dødsmathed allerede laa udbredt over hans blege Ansigt. Et smerteligt Smil gled over hans Læber, han vilde tale, men en Blodstrøm, som flød ud af hans Mund, gjorde ham det umuligt. Han vinkede til Folkene og gav dem ved Tegn at forstaa, at de skulde skynde dem med at bære ham hjem, hvilket de ogsaa straks gjorde.

„Jeg forhørte mig hos Mændene om, hvor Røveren var bleven af, og de svarede, at han tillige med sine Hjælpere befandt sig i Romerbygningens Ruiner.

„Jeg satte nu Sporerne i Hestens Sider og farede afsted, saa Gnisterne fløj fra Hesteskoene, naar de sloge mod Stenene paa Vejen.

„Folkene fortsatte imidlertid Vejen til Hjemmet med min saarede Søn.

„Men jeg naaede snart Ruinerne.

„Disse Ruiner vare Levninger af en gammel romersk Vandledning, hvorpaa Tidens Tand havde gnavet i Aartusinder. De stode paa en stejl Klippe og vare kun tilgjængelige fra den ene Side.

„Deroppe var Bernhardo tillige med de to Hjælpere, og de forsvarede dem ved at rulle store

Stenblokke ned samt ved at skyde med Pile. De havde let ved at forsvare Adgangen, og forgjæves havde Fransesko med sine Hjælpere forsøgt at komme derop.

„Hver Gang et Angreb blev slaaet tilbage, lød Bernhardos Haanlatter ned til os og skurrede i vore Øren. De vare deroppe godt dækkede bag de mange Stenblokke og kun meget sjælden kom nogen af dem tilsyne.

„Vi andre vare ikke saa godt dækkede, og derfor var ogsaa Guilielmo og endnu et Par Mænd blevne saarede, dog ingen saa haardt som han.

„Jeg bød nu Fransesko og Alle at forholde dem rolige og i Afstand, medens jeg selv havde fundet en Plads og Dækning bag et Træ, og med min Bue i Haanden ventede jeg her paa, at Nogen skulde vove sig frem.

„Det varede heller ikke længe før jeg saa en Skikkelse træde frem, som var beklædt med Hat og Kappe, og efter alt, hvad jeg kunde se og dømme, maatte det være Bernhardo.

„Rask hævede jeg Armen med Buen, sigtede og trykkede løs. Pibende foer Pilen fra Strengen, gjennemskar Luften og traf lige midt i Brystet paa den foroven staaende Skikkelse.

„Et Smertensskrig — og Skikkelsen faldt; da — hvo beskriver min Forfærdelse — springer Bernhardo frem og raaber til mig:

„„Godt truffet, Fader, et ædelt Maal satte jeg Dig og Du viste, at Du kunde naa det!“

„Og idet han river Hat og Kappe af den Faldne, viser han mig Bianka, som jeg har skudt.

„Stivnede af Skræk stode vi alle, som saa det;

n Bernhardo og hans Hjælpere benyttede dem af eblikkets Forvirring og vovede et Spring ned i det nelig betydelige Dyb og undkom lykkelig til den dsatte Side.

„Nu var Vejen fri og vi ilede derop.

„Der laa nu min elskede, af min egen Haand rdede Datter i sit Blod og som det syntes i sidste ndedræt.

„I dette skrækkesige Øjeblik vaklede min Tro a Guds Barmhjertighed og Retfærdighed. Nu rst følte jeg, at jeg var fattig, og dog var Smer-ts Bæger endnu ikke tømt.

„Fransesko stod tavs og stille og betragtede den skedes blege Ansigt, og udbrød:

„„Fader, jeg har nu intet mere i Verden og r intet blivende Sted, men naar Du lægger hende, nu have mistet, i Gravens Skjød, saa forund mig ligge ved hendes Side?"

„Og før jeg begreb, hvad han havde i Sinde uden at være i Stand til at hindre det, stødte n sig en Dolk i Brystet og faldt ned ved Biankas ide.

„Bianka aabnede endnu engang det skjønne, nu Døden næsten bristede Øje, og hviskede:

„„Du kommer, Du følger mig, Elskede!"

„„Jeg følger Dig, min Bianka, nu skilles vi drig mere!" hviskede den døende Fransesko.

„„Ha!" skreg jeg, „saa skal fra nu af hver tund og hver Tanke i mit øvrige Liv være viet til æyn over Bernhardo. Forfølge ham vil jeg og ke hvile, før jeg har dyppet min Haand i hans jerteblod; thi Hævn over Eder, I Kjære, er nu it Livs Formaal."

„„Ikke saaledes, min Fader!" bad Bianka me
svag, neppe hørlig Røst. „Ingen Hævn. O, det
skjønt at forlade Verden forenet med den Elsked
Fader! Ingen Hævn, ikke dyppe Din Haand i han
Blod!"

„„Bianka, forlang ikke dette, bind ikke mi
Haand!" raabte jeg.

„„Fader, tilgiv!" hviskede hun og hendes O
lukkede sig i Døden.

„„Bianka!" hviskede Fransesko og — havl
fuldendt.

„Mine Folk løftede Ligene af de Elskede op
vi begave os paa en sørgelig Hjemvej. Det va
Midnat før jeg naaede mit Slot. Jeg fandt mi
Hustru grædende ved Guilielmos Lig. Da hun sa
begge de andre, svandt hendes sidste Kraft; hun fald
i en dyb Afmagt, hvoraf hun først vaagnede henimo
Morgenstunden. Hun bad mig om Tilgivelse, for
hun havde laant Bagtalelsen Øre og et Øjeblik kur
net tvivle paa min Troskab; men snart lukkede hu
igjen sine Øjne, og da Solen stod op, skuede den ne
paa fire Lig.

„Nu først havde jeg tømt Smertens Bæger t
Bunden.

„Den jernhaarde Skjæbne havde nu stillet si
Forbitrelse imod mig. Allerede den følgende Da
indfandt den samme Affending og Befuldmægtige
fra det store romerske Raad sig, som havde taget mi
til Fange og taget mine Skrivter. Dog denne Gan
bar hans Ansigt Ydmyghedens Præg. Han kom fo
at meddele mig, at Dommen, som var fældet ov
mig, var kasseret og ugyldig, paa Grund af, at B
drageriet var opdaget. Den Kone, som Bernhard

havde bevæget til at hjælpe med Bedrageriet, og som han havde givet store Løvter om Belønning, havde han, da Dommen var fældet, fundet det bedst at skille sig af med og havde givet hende Gift; dog denne havde ikke virket saa hurtig, som Bernhardo havde beregnet. Konen havde mærket det og hidkaldt Lægehjælp, og da Lægen kom og saa, at hun ikke stod til at redde, hvilket han meddelte hende, saa lod hun en Præst kalde, og for denne aabenbarede hun da, dog ikke under Skriftemaalets Hemmelighed, men frit og aabent, at den Skyldige kunde blive straffet, aabenbarede hele det imod mig udøvede Bedrageri. Hun havde levet længe nok til at afgive en fuldstændig Bekjendelse, og som Følge deraf var Dommen kasseret og jeg gjengiven mine Godser.

„„Kan det store Raad ogsaa gjengive mig disse?“ spurgte jeg med Bitterhed og viste ham de fire Lig.

„Mine store Godser anvendte jeg, da jeg nu stod ene i Verden, til milde Stiftelser, og mit Slot blev forvandlet til et Kloster, til den hellige Moders Ære. Mit Navn, der var skjænket en saa stor Niding, svor jeg aldrig mere at bære, men kalder mig kun Alfonso. Jeg har kun beholdt en lille Del af min store Rigdom, for her at leve i Stilhed og udøve Velgjerninger mod dem, jeg finder værdige dertil. Med mig uddøer min Slægt.

„Af de mange Tjenere, jeg havde, beholdt jeg kun den ene, som De har set. Han er gammel og tro.

„De har nu hørt, hvorledes jeg fra Lykke sank ned i Sorg og Elendighed. Men hør nu det sidste: Fem Aar ere forløbne siden hin Tid, men jeg har fulgt Bernhardos Spor og daglig bedet Herren, den

Almægtige, at sende mig en Hævner, for at jeg selv kan opfylde Biankas Bøn og ikke væde mine Hænder med hans Blod. Og Du er min Hævner; ja, Du er den, Herren har sendt mig. Thi vid: Fra Italien flygtede Bernhardo langt op mod Nord. I Danmark, i Klosteret Boller, som ligger nær ved Horsens, lever han, og hans Navn som Munk er — — — — — Laurents."

24.

Løvtet om Hævn.

„Laurents!" skreg Hans forfærdet og sprang op, stirrende paa den Gamle. „Laurents!" gjentog han, „er det muligt?"!

„Det er muligt, min Søn. Det er den samme, som nu truer Din Livslykke, den Elendige, som ødelagde min. O, Yngling, vor Tro er guddommelig: som den høje Mester, der lærte os den og beseglede sit Ord med Døden. Men Menneskene have gjort meget andet deraf, end han vilde have, og tro mig: en Munkekappe kan skjule meget ondt. Dog nok for

ne Gang. Nyd nu et Par Timers Hvile, medens gaar hen for at takke min Gud, som hørte min n og sendte mig en Hævner. Naar Solen stiger, me I atter rejse videre; men jeg vil ledsage Eder, en Anelse siger mig, at min Hjælp kan være fornøden."

Oldingen viste derpaa Hans et Leje, hvorpaa n forlod ham.

Længe laa Ynglingen uden at nogen Søvn vilde findе sig; dog endelig segnede han under for Trætten og slumrede ind.

Jørgens glade Morgensang vækkede ham, og n saa, at det var Dag. Solen skinnede klart fra mlen, som nu ikke var bedækket af de tunge Skyer. m sprang op, iførte sig i Hast sine Klæder og gik til Jørgen, som pudsede Hestene.

„Saa Du intet til vor brave Vært?" spurgte ns.

„Jo," svarede Jørgen, han venter Eder i et le Kapel, som staar i Dalen histnede. Naar I ger denne Sti, Junker, saa kommer I dertil og n ikke tage fejl."

Hans ilede ned ad Stien, som slyngede sig jennem et tæt Buskads, og kom snart til Dalen, i s Midte han fandt et prægtigt lille Kapel, opført Marmorsten.

Han traadte ind og saa Alfonso knæle foran et Alter, hvorpaa der foruden kostbart Billedværk en lille tillukket Kasse. Ved Siden af Alteret han fire Marmorstene, hvorpaa der brændte store Kjærter, og foruden Kjærterne straalede Navnene: illa og Guilielmo fra de to, som stode til højre, nka og Franseско fra de to, som stode til venstre Alteret.

Hans havde god Tid til at betragte det H
thi Alfonso syntes ikke at have hørt ham komme
laa endnu knælende, fordybet i Bøn, som Hans
vilde forstyrre.

Da han var færdig med Bønnen, stod han
og da han saa Hans, traadte han hen til ham, r
ham Haanden og drog ham nærmere hen ir
Alteret.

„Se her," udbrød han, „Hvilestedet for d
som jeg saa inderlig elskede, som jeg mistede og d
lig begræder, som en Usling saa skjændig berøv
mig og for hvem Du skal være Hævner."

Han aabnede den lille Kasse, som stod paa
teret, fremtog deraf to Pile og en Dolk, lagde san
paa Alteret og henvendte sig igjen til Hans:

„Denne Pil gjennemborede Guilielmos Br
denne fløj fra min Bue og sendt af min Haand,
fandt sit Maal i Biankas Hjerte, og med denne D
gav Franzesko sig selv Døden. Ved disse elskede B
ners Død knustes min uforglemmelige Hustru Car
la's Hjerte. Hans, Junker til Stjernholm, jeg sp
ger Dig: Vil Du være den, der vil udføre i
Hævn?"

„Ja, det lover jeg!"

„Vil Du lægge Din Haand paa disse sørgel
og mig dog saa dyrebare Mindetegn og tilsvæ
mig, at ingen Skaansel skal hindre Din Hævn, in
Bønner bevæge Dig til at lade ham ustraffet, s
jeg giver i Din Haand?"

„Det sværger jeg!" sagde Hans og lagde
Haand paa Dolken og Pilene, „det sværger jeg,
sandt Gud hjælpe mig!"

„Ve Dig, om Du bryder denne Ed," sagde

fonso og lukkede igjen Mindetegnene ind i i Kassen. Derpaa forlode de Kapellet og vendte straks tilbage til Boligen.

Efter at have indtaget et Maaltid, bestege Hans og hans Tjener, Jørgen, deres Heste. Alfonso havde ladet et kraftigt og letløbende Muldyr føre frem, og i hinandens Selskab droge de afsted.

Denne Dag hindredes Rejsen ikke af noget, men gik rask fremad, og da Aftenen nærmede sig, saa de St. Peters mægtige Domkirke hæve sin Kuppel over den kæmpemæssige Stad paa de syv Høje, som laa udbredt for dem.

Alfonso, som nu var Fører for Hans, førte ham ind i et Palads, hvor de bleve modtagne med en Ærbødighed, der tydede paa, at han var højt agtet og kjendt af Beboerne i samme; dog hans rette Navn blev ikke nævnet og Hans forskede heller ikke derefter.

Den følgende Dag allerede begyndte Alfonso at virke for Hans, at han hurtigst mulig kunde opnaa sin Rejses Hensigt, at komme til at fremstille sig for den hellige Fader. Dog uformodede Hindringer stillede sig i Vejen for ham, og det viste sig, at uden Alfonso's Hjælp vilde Hans næppe have naaet dette Maal; thi den snedige Bernhardo havde ikke været uvirksom, men straks efter Hans' Bortrejse fra Hjemmet sendt et Ilbud den samme Vej, og dette havde, ved at blive forsynet i Klostrene med friske Heste og al anden Hjælp, opnaaet at komme forud for Hans, og havde allerede nedlagt et Brevskab for Pavens Fødder, og dette indeholdt en haard Anklage imod Ridder Knud og hans Søn, og denne sidste beskyldtes for at have vanæret Klosteret og forsøgt at bort-

føre en ung Nonne. Paven, som ved denne Eft
retning var bleven meget forbitret, var allerede i L
greb med at slynge sit stærkeste Vaaben, Banstraal
imod de Skyldige, da Alfonso meldte sig med s
Oplysninger. Det kostede ham megen Møje at
væge den hellige Fader, som ikke gjerne, ved at f
andre sin Anskuelse og Dom, ligesom tilstod at h
fejlet. Brevskabet var undertegnet af Benedikt,
fromme Abbed i Boller, og der var intet Ord de
der tydede paa, at Broder Laurents havde nog
Delagtighed deri. Men Alfonso mindede om, at
allerede tidligere havde ligget Beviser for, at den
nemlig Bernhardo, nu Broder Laurents, forstod
mesterlig at efterligne fremmede Haandskrivter, og
han endvidere paa det uimodsigeligste beviste,
Bernhardo, han, som var Bedrager, Løgner, Mord
nu, som yderligere Bevis paa sit Talent som Hykl
levede som from Broder under Navn Laurents,
forandrede Paven sin Mening og Vreden vendte
nu mod den Skyldige.

Nu vare de værste Hindringer overvundne
Hans fik den forønskede Adgang til Paven. Efter
han havde besvaret adskillige Spørgsmaal og is
udtalt, at Marie ikke havde været Nonne, men k
Novise, samt at Benedikt laa syg, saa at Klagen i
var fra ham, foreviste han sluttelig sin Guldkjæde
det Skrivtstykke, der lovede ham Hjælp ved dem
og det engang givne Løvte skuffede heller ikke. Ha
fik et Skrivt med sig, hvori der tilsagdes Marie fu
Tilgivelse samt fuld Ret til Hævn over den uværdi
Broder Laurents, der blev erklæret for en Mord
Løgner og Bedrager, og hvis Liv lagdes i Yngl
gens Haand.

„Ak nu, min Søn," sagde Alfonso, da alt var opnaaet og Hans var rede til at begynde Tilbagevejen, „Gud selv ledede Din Vej til mig; thi nu er Bernhardos Ondskabs Maal fuldt og han er moden til at falde. Tænk paa Din Ed og bliv lykkelig; dog naar Din Lykke er størst, da tænk ogsaa paa de Ord: „Pris ingen lykkelig, før han ligger i sin Grav.""

25.

Maries Redning.

Vi ville atter vende vore Tanker hen paa hin Skrækkens Morgen i Horsens, paa Maries Doms Fuldbyrdelse.

Som vi tidligere berettede, var Marie udelukket af de Levendes Tal.

Tavs og nedbøjet, men dog mere rolig end i de Øjeblikke, da Livslyst og Fortvivlelse drev hende til at forsøge den unyttige Modstand, sad hun i den lille Celle. Fra Yderverdenen, fra Kirkegaarden udenfor lød endnu forvirret Larm af Folket, som adspredte sig, og enkelte Ord, dels beskyldende, dels forsvarende og beklagende, naaede hendes Øre. Dog snart blev alt stille.

Af en, man kan vel kalde det, grusom Medlidenhed, efter Munkenes, Kirkens Ord: for at lade den til en saa skrækkelig Død Dømte faa mere Tid til Anger og til at forsone sig med Gud, men som ogsaa kunde kaldes en Forlængelse af Dødsangsten, var der medgivet hende en lille, brændende Lampe, en Krukke Vand og tre smaa Brød.

Eftersom Stilheden tiltog udefra, kom ogsaa Ro og Stilhed i hendes Hjerte. Hun begyndte ret at tænke paa det Liv, der ventede hende og hvorpaa hun haabede, medens dog en Gysen, en hemmelig Gru for den Maade, hvorpaa hun skulde forlade dette og gaa ind i det tilkommende Liv, fremstillede sig for hende og ikke lod sig bekæmpe eller afvise. Hun saa hvorledes Olien i Lampen svandt og tænkte paa, at saaledes svandt ogsaa de Timer, hun havde at leve og lide i.

Da lød pludselig et dæmpet Slag dybt under hendes Fødder.

Hun lyttede.

Slaget gjentog sig og atter lød det rystende op til hende.

„Hvad kan det være?" tænkte hun.

Slagene vedbleve og faldt raskere. De kom nærmere, og hun hørte endog enkelte Stene falde.

En kold Gysen gjennemisnede hende; thi hun tænkte paa, at det ikke kunde være nogen anden end Laurents, som endnu ikke var træt af at forfølge hende og som paa denne Maade vilde bane sig en Vei til hende.

„O, min Gud og Fader, frels mig, tag mig ud af Verden, før jeg skal komme i hans Magt, red mig fra ham, o Fader," bad hun.

Slagene lyde stærkere og stærkere, og Armen, der fører Slagene, synes utrættelig. De lyde nærmere og nærmere og Stenene falde hyppigere; længe kan det ikke vare før Gulvet er gjennembrudt.

Hun græder, vrider sine Hænder og beder, da — falder en Sten og en Stemme lyder fra Dybet, fra Gravhvælvingen:

„Frygt ikke, Marie, en Ven er Dig nær, og Du skal ikke dø saaledes. Du skal blive reddet, Marie!“

Nu fyldte Fryd hendes Sjæl; thi denne Stemme er ikke Laurents, nej, det er Haralds, hendes Faders gode og trofaste Lærling.

Han vedbliver at arbejde, og efter megen Besvær udvider Aabningen sig, saa han ser sig istand til at stige igjennem, op til Marie i Sellen.

„O, Harald,“ udbrød Marie med Taarer i Øjnene, „hvorledes skal jeg takke Dig. Du har frelst mig fra den skrækkelige Hungersdød. O, evig vil jeg elske Dig som en Broder; evig være Dig taknemlig, for hvad Du har gjort.“

„Marie, o, lad mig nu sige Dig det: Jeg tør nu lægge min Arm om Dit Liv og udtale, hvad jeg tilforn ikke vovede. Jeg tør sige, at jeg elsker Dig; thi vid: under en Moders Hjerte have vi hvilet og i en Stund gav den samme Moder os Livet, o, Fryd at sige det: Marie, Du er min Søster!“

„Er det sandt?“

„Ja!“

Og lykkelige som de vare omarmede de hinanden og glemte Stedet, hvor de vare.

Dog snart fattede de dem, hvorpaa de stege ned gjennem den af Harald frembragte Aabning, ned i

Gravhvælvingen, hvor Forfædrene af Slægten S
holm i mange Led hvilede.

Denne Hvælving havde allerede været
den forrige Kirke, og var — ved Mester Alb
Omhyggelighed — forbleven i samme Stand.

Harald havde lavet et Leje, og derpaa sov
den frelste Marie.

26.

Et ondt Menneskes Søn.

Da Natten atter udbredte sine Skygger og
hed herskede over Jorden, steg Harald op af (
hvælvingen og forlod Kirken.

Forsynet med Hammer og Brækjern næ
han sig Klosteret.

Stille, men flittig arbejdede han, og snar
en Jernstang løs i Vinduet, der førte ind til :
hallen.

Forsigtig steg han ind, aabnede Døren til
store Gang, og gik videre af denne for at naa
gangen til Kjælderen, til Fængslerne; thi en 2
sagde ham, at han her vilde finde den Gjen'
han søgte.

Ved saaledes i Mørket at søge Nedgangen,

n uforvarende til at støde til den Dør, der førte
) til det Værelse, hvori Benedikt og Laurents havde
abekammer.

Døren, som ikke var fast tillukket, gik lydløs op
og Harald traadte ind.

En brændende Lampe stod paa Bordet og ka-
de et mat Skin over Værelset, og snart stod Ha-
ld for Laurents Leje.

Her stod han nu for den sovende Usling, og en
ru blandet med Had bemægtigede sig ham, og kramp-
tig omfattede Haanden Hammeren, medens Armen
evede sig for at føre et knusende Slag mod hans
oved og kjøle Hadet i hans Blod. Dog nu be-
ndte Laurents at bevæge sig og tale i Søvne.

Harald lod Armen synke, bøjede sig over imod
m og hørte, skjønt Ordene bleve mumlede og løde
gct utydelige:

„Lad være — — lad være — — Marie! —
vad vil Du? — — af mig — forlanger Du, —
j, nej, — — jeg kan ikke — — Dit Barn igjen
— nej, jeg kan ikke — — det var ikke mig —
— det var en anden, som — — — som — —
kede det — —"

Han stønnede og væltede sig paa Lejet, Ordene
ve uforstaaelige og paa hans Læber stode Skum.

Harald gyste ved dette Syn, og atter hævede
men sig til det dræbende Slag.

Da flammede Lampen, som var nærved at gaa
saaledes som det ofte sker, op med en lys og klar
mme, som for et Øjeblik oplyste hele Værelset.

Haralds Øje faldt paa et Billede af den hellige
oder, som hængte over Lejet, og det var, som om
s Øje saa mild og bedende paa ham.

Atter sank den opløftede, truende Arm. Flammen af Lampen blev igjen mindre og den brændte mat som tilforn.

Laurents begyndte igjen at stønne og tale, men Ordene vare uforstaaelige og ligesom udstødte i den skrækkeligste Angst.

Tredie Gang hævede Armen sig til et dræbende Slag, da Lampen igjen flammede lysende op, og Harald saa, at paa et andet Leje tæt ved sov Benedikt tryg og rolig.

Foran Sengen paa et lille Bord laa en stor, opslaaet Bibel, og Oldingens Haand, som hvilede derpaa, og den udstrakte Finger ligesom pegede paa et bestemt Sted.

Biblen var, som alle Bøger i hin Tid, skreven og udført med sand Munketaalmodighed i det latinske Sprog, hvilket imidlertid, som nær beslægtet med det italienske, ikke var Harald fremmed, da han var opdraget i Italien. Store og med Snirkler og Sirater omgivne Begyndelsesbogstaver med stor Munkeskrift betegnede alle de vigtigere og betydningsfulde Steder, og Harald læste der, hvor Fingeren ligesom pegede: „Dømmer ikke, paa det I ikke skulde fordømmes."

„Nej, jeg vil heller ikke dømme," sagde Harald, og tredie Gang sank Armen ned.

Lampen slukkedes pludselig, og han stod i Mørke.

Sagte, som han var kommen, sneg han sig ud igjen.

Uden Hindring fandt han nu snart Nedgangen til og steg ned i Fængslerne; thi han troede bestemt her at finde hende, han søgte.

Snart stod han for en Dør, som var ham be

endt og som han vidste førte ind til det strengeste Fængsel.

Han satte Brækjernet paa Laasen, og efter lidt Anstrengelse sprang Døren op.

„Hvem er det?" spurgte en kvindelig Stemme, og han hørte til sin store Glæde, at hans Anelse ikke havde bedraget ham, men ført ham paa det rigtige Spor; thi den, der nu svarede ham, var ingen anden end hans Moder.

„Følg mig?" hviskede han.

Uden at spørge om sin Førers Navn, sluttede hun sig til ham, og tavse listede de dem op af Trappen, ind i Bedehallen og ud paa Gaden.

Derpaa førte Harald hende hen til Kirken, hvorefter de stege ned i Gravhvælvingen, hvor de fandt den sovende Marie.

Harald tændte den lille Lampe og belyste den Sovende.

„Marie, min Datter, mit gjenfundne Barn!" raabte Cecilie med et Udbrud af Glæde.

Derpaa vendte hun sig til Harald:

„Yngling, hvem er Du, som jeg har denne Glæde og Lykke at takke for? Nævn mig Dit Navn, at jeg kan indeslutte Dig i mine Bønner og nedbede Himlens Velsignelse over Dig."

Da bøjede Harald sit Knæ for hende i inderlig Ærbødighed:

„Ja, Moder, giv mig Din Velsignelse; thi ogsaa jeg er Dit gjenfundne Barn. Mit Navn er Harald, jeg er Din Søn."

Og her i Gravhvælvingen, iblandt Ligkister og Dødningeben, blomstrede for disse tre en ren Lykke og en glad, haabefuld Udsigt for Fremtiden, som kun

blev afbrudt af Maries Sorg og gjentagne Klager og Taarer over hendes Barn.

Hernede bleve de i længere Tid, da de frygtede Laurents Efterstræbelser paany, naar han fik at vide, at de vare undslupne ham.

Harald, der ikke var efterstræbt af nogen, sørgede for deres Underhold, idet han hver Nat steg op af Gravhvælvingen og i Byen hentede de fornødne Levnetsmidler.

27.

Hans's Hjemkomst.

Hele Naturen syntes at være død; intet levende Væsen var at se; ingen Fugl svævede kvidrende Luften, dyb Sne laa udbredt over Jorden saa vidt Øjet kunde naa. Alt Vand var forvandlet til Is; ingen Lyd afbrød Stilheden, ingen Luft rørte sig; det var en streng Vintermorgen.

Paa den fra Syd til Horsens førende Landevej jagede to Ryttere mod Byen, som allerede viste sig for dem. Langt hen lød Hestenes Hovslag paa den haardt frosne Vej, og som fra en Ovn steg Dampen, fortættet af Kulden, ud af deres Næsebor; Sveden dryppede fra de hede Lemmer, som, uagtet den

haarde Frost, ikke kunde overtrækkes med Rim, hvilket derimod var Tilfældet med Rytterne, thi disse habde i deres Kapper som indhyllede i Is, idet Dampen fra Hestene og deres egen Aande satte sig som Rim paa dem, ja selv deres Haar og Skjæg hang fulde af Istapper; kun deres Ansigter, som bar Ophidselsens Rødme, stak af mod den øvrige hvide og kolde Omgivelse.

„Marie, o, min elskede Marie, kommer jeg tidlig nok for at redde Dig?" hviskede den Forreste, i hvem vi gjenkjende Junker Hans til Stjernholm. „Kun denne Gang hold endnu ud, Du tro Dyr, som har baaret mig saa langt."

„Junker!" raabte Jørgen, „ser I der vor kjære Hjemstavn. Men lad os nu ikke ride saa stærkt, lad Hestene faa lidt Pusterum, det var dog Skade, om vi jagede de tro Dyr ihjel paa det sidste Stykke Vej."

„Gode Jørgen, jeg kan ikke," svarede Hans, „det er som en Angst, jeg ikke kan overvinde og en hemmelig Magt driver mig til at ile, just som hin Aften i Italien, da vi forlode Herberget saa silde og forvildede os, og dog var det en Lykke og Guds Styrelse; thi uden Alfonsos Hjælp vilde det maaske have været vanskeligt og næppe vilde det være lykkedes at udrette mit Ærinde, som det ved hans Mellemkomst skete. Og se nu selv, vore Heste ile uden at jeg behøver at bruge Sporen; det er som om de mærkede, at den gamle Stald og det gamle Hjem er dem nær."

Jørgen rystede paa Hovedet; men det hurtige Ridt blev fortsat som før.

Snart naaede de Byen, rede over Sønderbro,

igjennem Graabrødreklostergaden — nu Hospitalsga — , ad Søndergade, Borggade, forbi Klosteret Kirken, og ind i Slotsgaarden.

Ridder Knud stod op og ilede de Kommen imøde.

En Anelse sagde ham, hvem det var.

„Min Søn, min Hans," raabte Knud, og Ta rer kvalte hans Stemme.

Alle de smertelige Erindringer vaagnede igje op hos ham.

„Fader, hvor er Marie? Kommer jeg tidsn for at redde hende?" spurgte Hans, idet han sprai af Hesten, som Jørgen nu modtog og førte bort.

„Fat Dig, min Søn," bad Knud, bær Di Sorg, som det sømmer sig en Riddersøn."

„Marie er død!" skreg Hans. „Fader, er d saaledes, er hun død?"

„Ja!" svarede Knud sagte.

„Saa styrk og hjælp mig, Du gode Gud og al Hellige, at bære det," udbrød Hans. „Fader, hvo ledes døde Marie?"

„Det lykkedes Laurents ved sine snedige Ræ ker at — — —"

Knud holdt inde; det var ham ikke mulig sa pludselig at meddele Sandheden.

„Du tier, Fader! — Hvad lykkedes?"

„At — berøve hende Livet."

„Men hvorledes, Fader, hvorledes blev Liv hende berøvet?" vedblev Hans utaalmodig og paa trængende. „O, fortæl, fortæl, jeg er stærk nok t at høre alt."

„Kom, følg mig, min Søn, Du skal faa alt vide. Kom med ind, og vær overbevist om, at sa

Ulykkelige var der ingen Redning. Kom og følg ind."

„Jeg vil tro det, vil tro, at der ingen Redning , da Du, min Fader, ikke kunde redde hende; men mig, hvorledes blev Livet hende berøvet, hvorle- døde Marie?"

„Nuvel, Du forlanger at vide det, saa hør det rækkelige. Marie blev beskyldt for en frygtelig ebrydelse, dømt og — indmuret i Kirkemuren, le- de indmuret og givet til Pris for den rædsomme ngersdød. Allerede tre Uger ere forløbne siden Dag."

Hans stod som forstenet ved at høre dette; dog ede det kun et Øjeblik, saa antog hans Ansigt et gteligt Udtryk af Had og Hævntørst, og med et brud, næsten som af Raseri, skreg han:

„Ha! er jeg kommen for sent til at redde Dig, rie, er jeg ikke kommen for sent til at hævne Dig. rents, Din Time slaar."

„Min Søn, hvad agter Du at foretage? Lad z ikke af Dit Had føre til en ubesindig Handling, a husk, at det er en mægtig og meget formaaende nde, Du træder imøde. Glem ikke, at Kirkens nere ere Verdens Herrer, for hvem selv Fyrster a bøje sig, og — at en Munk aldrig tilgiver."

„O, for ham behøver jeg ikke at frygte, han er ægtig imod mig. Min Rejse var ikke forgjæves, at jeg kom for sent til at redde hendes Liv og Lykke; thi Laurents er given i min Haand."

„Saa udfør Dit Forehavende."

„Ja, det vil jeg. O, gid jeg kunde udfinde en rter, stor nok til Straf for dette Afskum; men der s ingen saadan; selv de grusomste og uhørteste

Pinsler vilde ikke være istand til at straffe ham, som han har fortjent."

„Fat Dig, Hans, og vær stærk, Hævnen skal være Din; dog glem for Dit Had ikke at handle som Kristen, og husk paa, at der lever en evig Hævner og Gjengjælder over Skyerne."

„Har da Laurents, den usle Munk, havt Medlidenhed eller vist Skaansel mod Marie, da han lod hende indmure og prisgive til Hungersdøden?" ivrede Hans. „Nej, om end alle Helgener kom og bad for ham, saa raaber jeg dog nej, nej og atter nej. — Dog først vil jeg endnu engang gaa i Kirke, vil bøje mit Knæ i Bøn foran Alteret, vil endnu engang lade mit Øje hvile paa hendes Billede, og derpaa skal Hævnen følge."

Han tav og betragtede et Øjeblik sin Faders Ansigt, saaledes som man betragter en elsket Gjenstand i Skilsmissens Øjeblik, for aldrig at glemme det, kastede sig derpaa til hans Bryst og græd.

Dog snart fattede han sig og stod op, og derefter vedblev han:

„Og naar saa mit Løvte om Hævn er udført og alt er forbi, da, min Fader, er her intet blivende Sted for mig længere, da vil jeg drage ud til Kamp og Død. Britaniens unge Konge, den løvehjertede Richard, forbereder — i Forening med Frankrigs Konge — et Korstog, og samler dertil sine Mænd. Ham vil jeg følge, derfor, min Fader, lev vel, lev evigt vel!"

Han vendte sig om, styrtede ud og ilede hen til Kirken.

Knud saa rørt efter ham.

„Foran Alteret staar i dette Øjeblik Laurents

g læser Messen," sagde Knud ved sig selv. „Hans ræffer ham før han formoder."

Han fulgte sin Søn.

Albrecht var kommen til, men havde uden synige Tegn paa Deltagelse hørt og set det Foregaaende. Da Knud tog Vejen til Kirken, fulgte han ham af Vane.

28.

Hævnens og Straffens Time.

Med Laurents var der, siden hin Morgenstund, a Albrecht jagede ham bort fra Kirken, foregaaet en aafaldende Forandring. Han var bleven stille, nenneskesky og især bange for at være ene i Mørke. Han følte Forfærdelse og Rædsel hver Gang han etraadte Kirken og nærmede sig Alteret, og dog vang hans Embedspligter ham til dette. Især en f disse Pligter pinte ham, nemlig hver Morgen at æse Messen tillige med Benedikt; thi fra denne kunde an ikke afholde sig, saa gjerne han end vilde.

Til disse daglige Andagtsøvelser var der sjælen ret mange af Byens Indvaanere tilstede; men konnerne paalaa det som Pligt at de skulde overære den.

Denne Morgenstund havde dog mange af Byens Indvaanere indfunden sig, saa at Kirken var fuld af Mennesker.

Hans traadte ind i Kirken og gik straks op til Alteret,

Uformodet stod han lige over for Benedikt og Laurents.

Denne sidste saa ham og — blegnede.

„Laurents!" skreg Hans, „hvor har Du min Marie?"

Stammende forsøgte Laurents at frembringe et Svar.

Det lykkedes ham ikke. Han skjælvede over hele Legemet.

„Bernhardo," vedblev Hans, „Din Hyklermaske er bortfalden og afklædt den Kappe, hvori Du skjulte Dig, staar Du for mig og alle, som her høre og se os. Bernhardo, Morderen og Bedrageren er funden skyldig og givet i min Haand. Blodet af Bianka, Guilielmo, Fransesko og Camilla raaber om Hævn. Dette Raab har naaet den Eviges Trone, og Du er dømt af den hellige Fader selv. Elendige, Du er ikke værdig til Døden for et ærligt Sværd, alle Pinebænkens Rædsler ere ikke nok til at straffe Din Skjændighed, de vare altfor milde for Dig; men Billedet af min Marie, som jeg ser i Alteret, stemmer mig til Forsonlighed, og derfor skal Du ingen Marter lide. Dog tro derfor ikke, at Du levende forlader dette Sted; nej, min Ed er hellig, mig sender Alfonso, den Bedragne, og derfor er denne Time Din sidste. Her døer Du!"

Hans rev sit Sværd ud af Skeden, fremrakde Spidsen og vilde lige til at gjennembore Laurents,

da traadte denne nærmere hen til ham og raabte, saa det kunde høres over hele Kirken:

„Holdt, Hans til Stjernholm, skue tilbage og se. Graven aabner sig, og den, Du begræder, stiger op for at redde mig."

Hans vendte sig om, og Sværdet faldt ud af hans Haand:

En Lem i Gulvet, hvorigjennem Nedgangen til Begravelseshvælvingen var, stod aaben, og op af Trappen steg Harald, som havde aabnet Lemmen. Marie og tilsidst Cecilie.

„O, min Marie, er det Din salige Aand, der vender tilbage for at tage Afsked med mig eller for at hente mig?" udbrød Hans og udbredte sine Arme imod hende.

Som et Lynglimt foer et Udtryk af Glæde, Overraskelse og Haab om Redning over Laurents Ansigt, og som et gridsk Rovdyr foer han til og greb Sværdet, som Hans lod falde.

„Hans, min Hans, det er mig selv, jeg lever," sagde Marie, og et Glædessmil tog igjen, efter lang Tids Forløb, Plads paa hendes Læber.

„Er det mulig? Er det virkelig Dig?" jublede Hans og ilede imod hende, trykkede hende til sit Bryst og bedækkede hendes Læber med Kys.

Men bag ved hans Ryg truede Faren; thi næppe havde Laurents bemægtiget sig Sværdet, før han hævede det og vendte Spidsen snigmorderisk imod Hans.

Men et Øje havde vaaget over enhver af Laurents Bevægelser: Harald, som stod ved Lemmen, foer nu imod ham og et Brækjern, som han holdt i Haanden, faldt med en ungdommelig Arms hele Kraft

paa hans Hoved, saa han med knust Hoved sank n
ved Alterets Fod.

„For min Haand skal Du falde, Ridding
raabte Harald.

Det hele havde kun varet et Minut.

I dette Øjeblik traadte Ridder Knud og A
brecht ind i Kirken.

Benedikt stod forbavset og forskrækket. Alt v
gaaet saa hurtig for sig, at han intet havde kun
gjøre for at forhindre, hvad der var sket.

Dog Slaget, som havde truffen Laurents, ha
ikke straks dræbt ham.

Benedikt greb en Sprængkvast af et Vievan
kar og bestænkte hans Ansigt, hvorefter han sl
Øjnene op.

Med en rasende Anstrengelse hævede han s
Blodet løb ud af det store Saar og ned over ha
Ansigt.

Han søgte at komme op at staa, men naae
kun at komme til at sidde i en oprejst Stilling, st
tende sig mod Alteret.

Marie havde, bøjet over Hans's Skulder,
dette Optrin. Hun skjulte sit Ansigt og viste m
Haanden hen paa Laurents.

Hans vendte sig om og saa ham.

„Du ligger fældet for mine Fødder, uden
mit Sværd er plettet med Dit Blod. Idag er
en Gjengjældelsens Dag, en Hævnens Dag for A
fonso, som Du forraadte, for Bianka, Guiliel
Fransesko og Camilla, som Du myrdede."

„Forbandet være Du, forbandet Alfonso og d
alle," skreg Laurents.

Nu traadte en Mand ind i Kirken og nærm

sig den ved Alteret staaende Gruppe. Han var iført en stor Kappe og havde trukket en Kaputse over sit Hoved og Ansigt.

„Hans, lad os forlade dette Sted," bad Marie, „jeg kan ikke udholde Synet af denne Ulykkelige. Kom, min Ven, jeg har nu funden Dig og er lykkelig derved."

„Mangler der Dig intet i Din Lykke, Marie?" spurgte Manden i Kappen.

Da bøjede hun sit Hoved ned til Hans's Bryst og hviskede:

„Hans, min Elskede, jeg blev Moder og fik et dejligt Drengebarn i mine Arme, men det blev mig berøvet af den Skjændige, som nu ligger blødende her."

Hun pegede paa Laurents.

Denne havde hørt hendes Ord.

„Ja," skreg han, „denne Glæde kan ingen berøve mig. Du stolte Junker, Din Lykke har jeg dog forstyrret. Gaa og søg Din Søn; han ligger — hahaha — paa Bunden af Gaasedammen."

„Nej, vist ikke," raabte Manden, som nylig var kommen, og lod sin Kappe falde.

Martin stod for Marie og Hans og holdt dem deres Barn som en smilende Engel imøde.

Hans og Marie jublede højt af Glæde, da de saa dette Pant paa deres Kjærlighed.

Med Henrykkelse trykkede Marie sin lille Søn til sit Hjerte, medens Hans greb den gamle, trofaste Martins Haand og takkede ham for den udviste Godhed og Kjærlighed mod det hjælpeløse Barn.

Laurents fnyste og skummede i afmægtig Raseri.

Ud af de tæt tilslørede Nonners R
En frem, kastede sig for Maries Fødder o
bønligt:

„O, Marie, tilgiv, o, tilgiv mig, jeg
ført og næsten tvungen til min Brøde af
rents. Ja, hør det, ærværdige Fader B
alle, som her ere forsamlede, jeg bekjend
overgav Maries nyfødte Søn til Pater L
skaffede de smaa Hundehvalpe tilveje, samt
bedre Vidende udtalte Beskyldningen mod
jeg har ingen Ro havt siden hin Dag, je
usigelig af Angst og Anger, men nu bel
min Brøde og vil ikke staa op igjen, før
mig."

Det var Martha.

Marie rakte hende Haanden.

„Staa op, Martha, jeg tilgiver og v
Gud for Dig, at han ogsaa vil tilgive Di

„Ogsaa Du, ogsaa Du forraader n
Laurents, „saa værer da alle — —"

„Hold inde, Ulykkelige!" afbrød Ben
Du er saaret til Døden, o, saa tænk do
udødelige Sjæl, bed og gjør Bod i de faa
Du endnu har tilbage!"

„Nej," skreg Laurents, „nej, jeg vil
men forbande Eder alle. Og hvad er det,
ker om, Gamle, om en udødelig Sjæl?
ingen Evighed. Hører det Folk, det e
Præstebedrageri tilhobe; thi der gives inte
der Evighed."

„Laurents, Laurents!" raabte Ben
ikke Synd paa Synd. Bed i Stedet for
den hellige Moder om Naade og Til

hvad Du har gjort Synd mod Menneskene, spild ikke Dine sidste Livsøjeblikke."

„Den hellige Moder, siger Du. — Hvem er en hellig Moder?" spottede Laurents, idet han spyttede paa Alteret og vedblev at udstøde Forhaanelser og te sig som en Rasende.

Da de i Kirken forsamlede Folk saa dette og hørte de spottende Ord, hvorved han viste sin Ringeagt for det, som de ansaa for helligt, vaagnede Forbitrelsen imod ham, som den tidligere var vaagnet imod Marie.

De ansaa Kirken for vanæret, fordi Blod var udgydt deri, men Hans viste sin Fuldmagt fra Paven til at straffe Forbryderen Bernhardo, som under Navnet Laurents var bleven Munk.

Forbitrelsen vendte sig nu mod Laurents, Skrigene bleve højere og højere og uden at agte Benedikts Forbøn, trængte de ind paa ham, slæbte ham ud af Kirken og rundt i Byens Gader, hvor han blev mishandlet og lemlæstet, indtil han var fuldstændig død. Hans skrækkelig tilredte Lig slængtes paa Marken til Føde for Fugle og Rovdyr.

29.

Glædelige Udsigter

Medens det foran Beskrevne var foregaaet — Hans havde funden sin Brud og sit Barn og Hævnen var fuldbyrdet — havde en anden Scene, upaaagtet, men derfor ikke mindre glædelig, fundet Sted ganske i deres Nærhed.

Cecilie havde set Albrecht træde ind i Kirken og var ilet ham imøde.

„Albrecht, min Albrecht," raabte hun og omarmede ham, „se vore Børn!"

Ved Lyden af denne elskede Stemme var det som om Albrecht vaagnede op af en Søvn. Hans Aandsforvirring veg og Tankens Klarhed vendte tilbage. Han erindrede nu alt, hvad der var foregaaet, begreb hvad han saa, og takkede i sit Hjerte Gud, der saaledes havde styret det.

„Nu, Børn og Venner, følg mig til mit Hjem," bad Ridder Knud, da alt var forbi.

De gik, og snart stod Benedikt Falcne for Alteret.

Han faldt paa sine Knæ, priste og takkede Gud for Maries Redning; thi hende elskede han faderlig. Han bad ogsaa for Laurents fortabte Sjæl.

Hjemme i Borggaarden ventede de gamle Krigsmænd, da Ridder Knud med sine Ledsagere kom fra Kirken.

De havde været Vidner til Hans's Sorg, da

han hørte, at Marie var død. De vare bedrøvede og fortrøde bittert, at de ikke havde staaet Ridderen bi med at redde hende, men af den lumske Munk ladet dem forlede til Ulydighed.

Da kom Jørgen, som var fulgt efter Junkeren til Kirken, springende og fortalte, hvad han havde set, at Marie var reddet og levede, og da saaledes alt tegnede til at faa et godt Udfald, da samledes de i Flok om ham for at høre, hvad han videre havde at fortælle.

Da Ridderen kom, gik de ham imøde, og Niels, den gamle Fanebærer med den ene Arm, traadte frem og tog Ordet:

„O, Hr. Ridder, tilgiv os vor Ulydighed. Vi havde storligen Uret ved at nægte Eder vor Bistand hin Morgenstund, men Herren, vor Gud, har jo nu vendt alt til det Gode, saa lad os gamle Drenge igjen se Eders Aasyn saa mildt, som altid tilforn og skjænk os igjen Eders Naade?"

Alle rettede et spørgende Blik paa Knud.

„O, tilgiv dem, Hr. Ridder?" bad Marie.

„Naar Du, min dyrebare lille Datter, beder for dem, Du, som maatte lide saa haardt, saa kan jeg vel ikke andet end tilgive," sagde Knud og trykkede Marie til sit Bryst og sine Læber paa hendes Pande.

Krigsmændene jublede,

Da pegede Martin, som ogsaa var fulgt med, op i Luften, og ned sænkede sig paa Maries Skulder og kjærtegnende hende med Vinge og Næb den hvide Due.

Men Hans pegede op til Gavlen, hvor Høgen var spiddet fast, og raabte:

„Se, Marie, nu er alt gaaet i Opfyldelse, min Due blev reddet og Rovfuglen dræbt; men Dig, Harald, takker jeg for min Lykke, thi Du var hin Morgen den ubekjendte Jægersmand, og idag har Du anden Gang truffen Rovfuglen."

Den følgende Dag stod Benedikt i sin Embedsdragt i et lille Kapel paa Slottet; thi denne Dag skulde Hans og Maries lille Søn ved Daaben indlemmes i det kristne Samfund.

Knud, Albrecht, Hans, Harald og den gamle Martin traadte ind. Dem fulgte Cecilie med Barnet og Marie.

Den hellige Handling blev fuldført, og efter Maries Ønske kom Barnet til at hedde: Knud Harald Martin, efter de tre, som med Troskab og Kjærlighed havde vaaget over hende, og ved hvis Hjælp hun havde reddet Livet og opnaaet Lykken.

Paa Slottet herskede der nu kun Glæde; thi Albrecht og Cecilie — som havde forladt Klosteret, hvilket let lod sig gjøre, da hun kun havde været der som Kostgjængerske, og nu levede lykkelig med ham —, og gamle Martin — som havde opgivet sin Plads i Klosteret og nu opholdt sig paa Slottet — dannede tillige med Hans, Marie og Harald kun en lykkelig Familie, som hver for sig stræbte at glæde hinanden.

„Om tre Uger er det Paaske, Marie," sagde Knud, „saa ville vi smykke Dig, ikke som det for et Aar siden blev sagt, med Nonnesløret, men med en Frue-Klædning, ikke udelukke Dig fra Verden, men først ret aabne den for Dig. Ja, Marie, i Paasken skal Dit Bryllup staa."

Og Hans trykkede hende til sit Bryst.

Ogsaa Harald var lykkelig; thi alle hans skjulte Ønsker vare opfyldte. Som Broder kunde og turde han elske Marie, og sin elskede Mester turde han nu kalde Fader, og nu havde han ogsaa en Moder, var altsaa ikke længere det i Verden ene staaende Hittebarn, hvilket saa ofte, uagtet Albrechts Godhed, havde hvilet trykkende paa ham.

Albrecht havde igjen begyndt at beskjæftige sig med hans videre Uddannelse, og naar Paaske — og med denne Brylluppet — var forbi, skulde den af de indtrufne Begivenheder forhindrede Rejse til Italien tiltrædes.

30.

Et uformodet Eventyr.

Dog medens Albrecht tænkte paa denne og stræbte at forberede Harald til samme, var en Begivenhed indtraadt, der gav hans Tanker og Længsler en anden Retning.

Det var en klar og skjøn, men meget kold Vinterdag og kun faa Dage efter Hans's Hjemkomst, at Harald forlod Hjemmet, for i den friske, rene Luft at vederkvæge sig efter det langvarige Ophold i Gravhvælvingen.

Tanken førte ham tilbage til Barnealderen. Han saa sig igjen blandt Hyrderne, tænkte paa Barndommens Glæder og Sorger, paa hans Lege og hans Trængsler, tænkte paa Albrechts Fremkomst og Afskeden fra Hyrderne, tænkte paa hans Følelser, da han første Gang saa Marie. Alt dette drog som livlige Billeder forbi hans Sjæl; nu havde han funden alt, hvad han kunde ønske; dog ak, nu skulde han ogsaa snart igjen forlade den paa ubestemt, ja maaske lang Tid.

Saaledes hensunken i Tanker var han vedbleven at gaa videre indtil han naaede Sundet, som skiller Horsens Bymark fra Godset og Landsbyen Stensballes Marker. Det var fast tillagt med Is, han gik over det og vedblev at gaa, indtil han naaede Skoven, som den Gang strakte sig meget længere hen imod Sundet end nu til Dags.

Han gik ind i den og vedblev at gaa indtil han befandt sig i Nærheden af Slottet, da Latter og Spøg naaede hans Øre.

Nysgjerrig gik han lidt længere og snart saa han nogle unge Piger, som løb og legede Tagfat.

Han glædede sig over deres muntre Leg, da sprang en af dem tæt forbi ham, og uden at se ham eller lægge Mærke til hans Nærværelse raabte hun til sine Legesøstre:

„Grib mig, grib mig!“

Uden at betænke sig længe, sprang Harald frem, to Spring — og han holdt hende i sine Arme.

Den unge Pige saa forbavset paa ham.

Men ogsaa Harald var forbavset; thi den unge Pige syntes han var Marie.

„Hvad, er Du her, Marie? Hvorledes gaar

det til, at Du er her og at Du er saa munter idag?" spurgte han. „Du er jo saa glad og idag er Du dobbel saa skjøn som ellers, idag blomstre Roserne igjen paa Dine Kinder, som dengang jeg saa Dig første Gang. Ja, Marie, idag er Du igjen saa skjøn som den Gang."

„Hvem er Du, Yngling, og hvorfra kjender Du mig og ved, at jeg hedder Marie?" spurgte den unge Pige.

„Af Gud — Du er det jo dog, hvorfor vil Du forstille Dig? — eller — tager jeg fejl — er det ikke Marie?"

„Jo, vel er jeg Marie; men sig mig, hvorfra Du kjender mig?"

„Af nej, jeg tog dog fejl, Du er ikke den Marie, jeg tænkte paa. Tilgiv mig derfor. Jeg har en Søster, og Du er hende saa lig, og saa troede jeg, Du var min Søster."

„Din Søster, nej, det er jeg ikke, og jeg har heller ikke hverken Søster eller Broder. Af, hvis jeg havde en Broder, — en Broder som Dig, ham vilde jeg ret have kjær."

„Lad mig være Din Broder, Marie, saa ere vi Søskende?"

„Hvad er Dit Navn?"

„Harald!"

„Harald!" gjentog hun, „hvorledes lyder det: Broder Harald, — det var ikke saa ilde saaledes at faa en Broder."

„Marie, Marie, hvor er Du?" lød Raabet fra de andre unge Piger.

„Her, her! Broder Harald, vær med i Legen. Grib mig?"

Og afsted sprang hun.

Harald løb efter hende.

Det unge, letsindige Mod var vaagnet, snart havde han naaet hende.

Muntre sprang de nu over den frosne Jord og den faste Sne.

Glæden rev Harald med sig, han fangede atter Marie, slyngede en Arm om hendes Liv og trykkede et Kys paa hendes Læber.

„Nej, fy, Harald, det maa Du ikke, det kan jeg ikke lide; derover kan jeg blive meget vred.“

„Marie! jeg tør dog vel kysse Dig, naar Du vil være min Søster? Hvorledes kan man have en Søster kjær uden at kysse hende?“

„Nej, Harald, saadan har jeg ikke ment det. Vi kunne have hinanden kjær, som Søster og Broder, men kysse — nej, fy!“

„Hør, Marie, det forstaar jeg bedre. Jeg har nu en Søster, som jeg har meget kjær, og siden jeg fik at vide, at hun er min Søster, tør jeg kysse hende og sige at jeg elsker hende. O, gid jeg havde tusinde Søstre som hende, jeg vilde elske dem alle.“

„Du har en Søster, siger Du, og vidste ikke altid, at det var Din Søster. Hvorledes skal det forstaaes?“

Harald vilde svare, vilde begynde at fortælle, men blev forhindret af Veninderne, de andre unge Piger, som nu kom til.

Efter en Times Forløb skiltes de ad med det Løvte, atter næste Dag at træffes.

Harald gik hjem, men fra den Dag mødtes han og Marie daglig til munter Leg.

Men efterhaanden fik disse Timer mere Rolig-

hed og Interesse. De legede ikke mere; men Harald fortalte om sin Ungdom, sin Fader, sit Fædreland, medens Marie sad stille og med spændt Opmærksomhed lyttede til hans Fortællinger, og stedse vilde hun høre mere.

Saaledes sadde de en Gang sammen.

Harald havde lagt sin Arm om hendes Liv og de skuede hinanden saa ømt ind i Øjnene og følte, at det var mere end Søskendekjærlighed, hvormed de vare forbundne.

„O, Marie!" udbrød Harald, „hvor elsker jeg Dig dog nu. Det er ganske saaledes som jeg først elskede min rette Søster, før jeg fik at vide, hvad hun var for mig, ja, næsten endnu højere; thi til hende saa jeg op som til Madonna, og kunde tilbede hende, medens jeg derimod kan trykke Dig til mit Hjerte og udtale min Kjærlighed. O, saaledes vil jeg evig elske Dig, kun Dig alene."

„O, Du Skjælm, Du sagde forleden Du ønskede at have tusinde Søstre og vilde elske dem alle."

„Ja, det sagde jeg — dengang —; men jeg siger det aldrig mere."

Hun sank til hans Bryst og det sødeste Haab skabte en Himmel i deres Hjerter.

Længe skulde dog denne uskyldige Glæde ikke vare. Vaaren drog sejrende frem og brød Isens Lænke. Da Harald den næste Dag, efter en stormfuld Nat, som havde drevet Vandet ind i Fjorden og løsnet Isen, kom til Sundet, fandt han det aabent og fuldt af drivende Isskaader, men paa den anden Bred stod Marie og tilvinkede ham en Afskedshilsen.

31.

Brødrene.

Endelig kom — for Hans's Ønsker meget for langsom — den ventede Paaskefest.

Ridder Knud havde besluttet at højtideligholde sin Søns Bryllup, som skulde staa i Paaskedagene, med al den Pragt, som det var muligt at udfolde, og havde til den Ende indbudt hele Ridderskabet og Adelen i Omegnen af Horsens.

Dagen kom, og Gjæsterne begyndte allerede at indfinde sig.

Knud havde foruden Brylluppet en anden Hensigt paa denne Dag. Han vilde nemlig — skjønt det maaske ikke vilde tækkes Albrecht — føre denne tilbage til sin Slægt og i sin Broders — Herren til Stensballe — Arme.

Slottet begyndte allerede at fyldes med Gjæster, den ene Familie kom efter den anden.

Det lakkede allerede mod Aften, og Knud saa, at alle de Indbudte vare mødte, kun en Herre med sin Frue var tilbage, og Knud saa utaalmodig ud efter dem; thi — denne Ridder fremfor alle længtes han efter.

Da rullede atter en af de svære Karosser ind i Gaarden og holdt foran Trappen. Ridder Hendrik fra Stensballe med sin Frue og Datter stege ud og bleve venlig modtagne.

Indført af Ridder Knud betraadte Hendrik med Frue og Datter Salen, hvor de fleste Gjæster re samlede.

Albrecht saa sin Broder og hans Hjerte svulde af Glæde, og Længselen drev ham i dennes erhed; dog da han engang havde taget den Beslütig, at ville forblive ukjendt, vilde han ikke give sig jende.

Harald stod i Baggrunden af Salen, og til sin æde saa han, at Ridder Hendriks Datter var den gmø, som han havde lært at kjende i Legen og var nmen til at elske af sit ganske Hjerte. Han havde tidligere vidst, fordi han aldrig havde spurgt om, m Maries Fader var, og derfor blev han nu overket, da han saa, at hun var Ridder Hendrik til ensballes Datter.

Hendrik fra Stensballe var elsket og æret af e, som kjendte ham. Han var en Velgjører for ngen Fattig, en god og kjærlig Ægtefælle og Fa- og en hæderlig Ridder.

Hidtil var ogsaa hans Liv svundet i Fryd, og hans eneste Barn, hans Datter Marie, voksede til hans Glæde og Lyst. Aldrig havde vistnok en y formørket hans Pande, hvis ikke Erindringen om is elskede Broder Albrechts gaadefulde Forsvinden de blandet en bitter Draabe i hans Livsbæger.

Langfredag kom.

Det var en Dag, der vækkede smertelige Minder s Marie; thi paa denne Dag havde hendes Lideltaget deres Begyndelse.

Kirken tillod ikke at holde Bryllup og Gilde ı denne Troens Sørgedag, og ingen Forlystelser de mange Gjæster turde finde Sted; men de gik

at høre Messen, og efterat de vare komne hjem fra, fandt en anden glad Begivenhed Sted.

De ældste af Gjæsterne vare oppe i Slot Sale, medens de yngre, deriblandt Hans og Ha samt begge Marierne, vare i Haven for at nyde milde Vaarluft og i de svulmende Knopper og enkelte grønne Spirer at se Vaarens Bebudere, nu var Tiden kommen, da Knud vilde udføre Forehavende.

Han tog Hendrik fra Stensballe ved Haanl og idet han stillede ham lige over for Albr spurgte han:

„Ridder Hendrik, vilde Du vel kunne kje Din Broder Albrecht, hvis jeg saa mig i Stand saaledes at stille Eder lige over for hinanden?"

Hendrik saa paa Albrecht, og som et Billede fjerne Dage vaagnede Erindringen og steg op i h Bryst.

Albrecht, som mærkede, at hans Hemmelig var forraadt, holdt sig nu ikke længere tilbage; aabnede sine Arme, og med Udraabet: „Albr min Broder!" kastede Hendrik sig til hans Bryst.

Gjæsterne forbavsedes.

Dog snart fattede man sig, og nu gjenlød Salen af høje Glædesudbrud over denne glade G kjendelse og Forening.

Albrecht maatte nu i Korthed fortælle sine L tildragelser, og da han var til Ende dermed, udb Hendrik:

„Nu, min Broder, skilles vi aldrig mere. og modtag Godset Stensballe, som er Din retm sige Arvedel."

Men Albrecht vilde ikke modtage noget,

blive at være, hvad han hidtil havde været, og i Stand, han havde faaet kjær.

De stode, medens de samtalede om dette, ved et ...e og saa ned i Haven, da fik de i samme Øje-Øje paa Hans og dennes Marie, som i fortrolig ...tale gik forbi; Harald derimod jagede i overgi... Glæde omkring med Hendriks Datter, idet de ... gjentoge den Leg, hvorved deres Bekjendtskab blevet stiftet.

Nu udbrød Hendrik:

„Broder, vil Du som jeg, saa give vi Harald Marie til Hustru, vi behøve da ikke at dele vor ..., og vort gode Navn kan ved dem blive plantet ...."

„Hvis Børnene ere tilfredse dermed, giver jeg ... Glæde mit Minde," svarede Albrecht.

„Kan Du tvivle, min Broder, naar Du ser dem ... se hvor glade de ere ved hinanden."

„Du har Ret, jeg tvivler ikke mere," svarede ...recht.

Brødrene traadte frem for Gjæsterne og gjorde ... bekjendt med deres Børns Forlovelse.

At Harald og Marie ikke havde noget derimod, ...ve vi vel næppe at tilføje.

Paaskemandag fandt den dobbelte Forbindelse ... i Horsens Kirke.

Den gamle Abbed Benedikt stod for Alteret, og ... var saa glad, at Glæden lyste ham ud af Øjnene; ... Hjerte takkede han Gud, fordi han havde ladet ... opleve denne Dag.

Hans og Marie modtoge først Kirkens Velsig-...e; men denne Dag var der ingen, som dadlede ...de, fordi hun var bleven Moder førend Ægte-

fælle; tvertimod blev hun æret, næsten som en Helgeninde, til Løn for hendes Standhaftighed og Troskab.

Efter dem traadte Harald og hans Marie for Alteret, og gjerne byttede de det antagne Søskendenavn med et endnu sødere og kjærere.

Slutning.

Benedikt, som havde faaet sin Sundhed igjen, vedblev endnu længe at leve som Abbed i Klosteret Voller.

Dette Kloster bestod længe, ligesom Klostrene i Horsens, indtil Reformasjonen gjorde Ende paa dem og Munkevæsenet i Danmark.

Knud til Stjernholm samt Brødrene Albrecht og Hendrik til Stensballe levede lykkelige og saa talrige Børnebørn.

Hans og Harald vedbleve at være Venner, og da de bleve gamle, bleve Oldinge med sølvhvide Haar, glædede de dem ved Erindringen om deres Ungdoms Eventyr.

Martin levede ligedes glade Dage, og helligede den lille, af ham reddede Knud sit Liv. Mange Taarer faldt paa hans Grav, da han, træt af Livet, gik ind til Hvile.

Godset og Slottet Stensballe er endnu et af de skjønneste i Omegnen af Horsens, men Stjernholms Slot er for længe siden sunken i Grus og bleven Tidens Rov; dog bliver endnu det Sted, som er bygget paa denne Grund, kaldet Slottet.

Men ingen af Minderne fra hin Tid har dog modstaaet Tidens Ødelæggelse og beholdt sit Præg samt de Mindetegn, der lægges til Grund for Folkesagnet — hvoraf nærværende Fortælling er fremgaaet — saa godt, som den gamle Kirke i Horsens.

Til Subskribenterne!

Med næste Hefte, som udkommer Lørdagen den 15de Maj, paabegyndes Forfatterens historiske Roman: „Kong Gorms Sønner" eller „Kors og Sværd". Denne vil da blive fortsat paa samme Maade, som den nu sluttede Fortælling, med et Hefte den 1. og 16. i hver Maaned.

Til at slutte første Bind vil i Sommerens Løb udkomme 2 Smaafortællinger, nemlig „Riffelskytten" (ny) i Juli Maaned, og „Juliane" eller „en Kvindes Kjærlighed" i Oktober Maaned. Med den sidste Fortælling vil da tillige følge Titelblad til hele første Bind.

Udgiveren.

N. K. Lassens samlede Fortæll

mer med et Hæfte af samme Størrelse
rende den 1ste og 15de i hver Maa
Pris af 15 Øre. — Subskription mod
giveren samt af de i de forskjellige By
portører.

K. Horst

